LACRIMă ŞI HAR

PREOT MARTIR

CONSTANTIN

SRBU

Dacă ai iubi cu adevărat pe Hristos, viaţa ta ar Fi alta. Ai fi om cu adevărat, ai răspândi în jurul tău lumină și pace. Ai face din Învăţătura lui Hristos o învăţătură vie, ai trăi-o și ai fi fericit încă de aici, de pe pământ, înţelegând că nu ai nici un motiv să te tulburi, vă necazul, nenorocirea ca și bucuria ta pe pământ sunt la Ivi de trecătoare; că viaţa ta, aşa cum e, are un rost dat de Dumnezeu și că împlinind învăţătura Lui vei ajunge să dobândești viaţa veşnică.

LACRIMĂ ŞI HAR
PREOTUL MARTIR CONSTANTIN SÂRBU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Lacrimă şi har : Preotul martir Constantin Sârbu / ed. îngrijită la Mănăstirea Diaconeşti. - Bacău : Bonifaciu, 2010 ISBN 978-973-88575-7-5

281.95 Sârbu, C.

LACRIMă ŞI HAR PREOT MARTIR CONSTANTIN SâRBM

Ediţie îngrijită la Mănăstirea Diaconeşti

Editura Bonifaciu **2010**

închinare

Aveai și trup...?

Au crescut amintirile peste tine ca o pădure bătrână în care moșii și strămoșii își ascundeau, în bordeie adânci, icoanele, de teamă să nu le profaneze păgânii!...

O, ce tăcut, ce adânc ți-era sufletul!...

Doar prin lumina lacrimilor ochii tăi trădau tulburarea afundului...

Câteodată, fața ta de lumină pală se crispa dând în vileag vedenii de taină din apele duhului tău...

Și ca în fața unui arhanghel sufletul meu cădea la pământ, cerând îndurare...

(Virgil Maxim)

Prolog

Dacă „martiriul este roada vederii lui

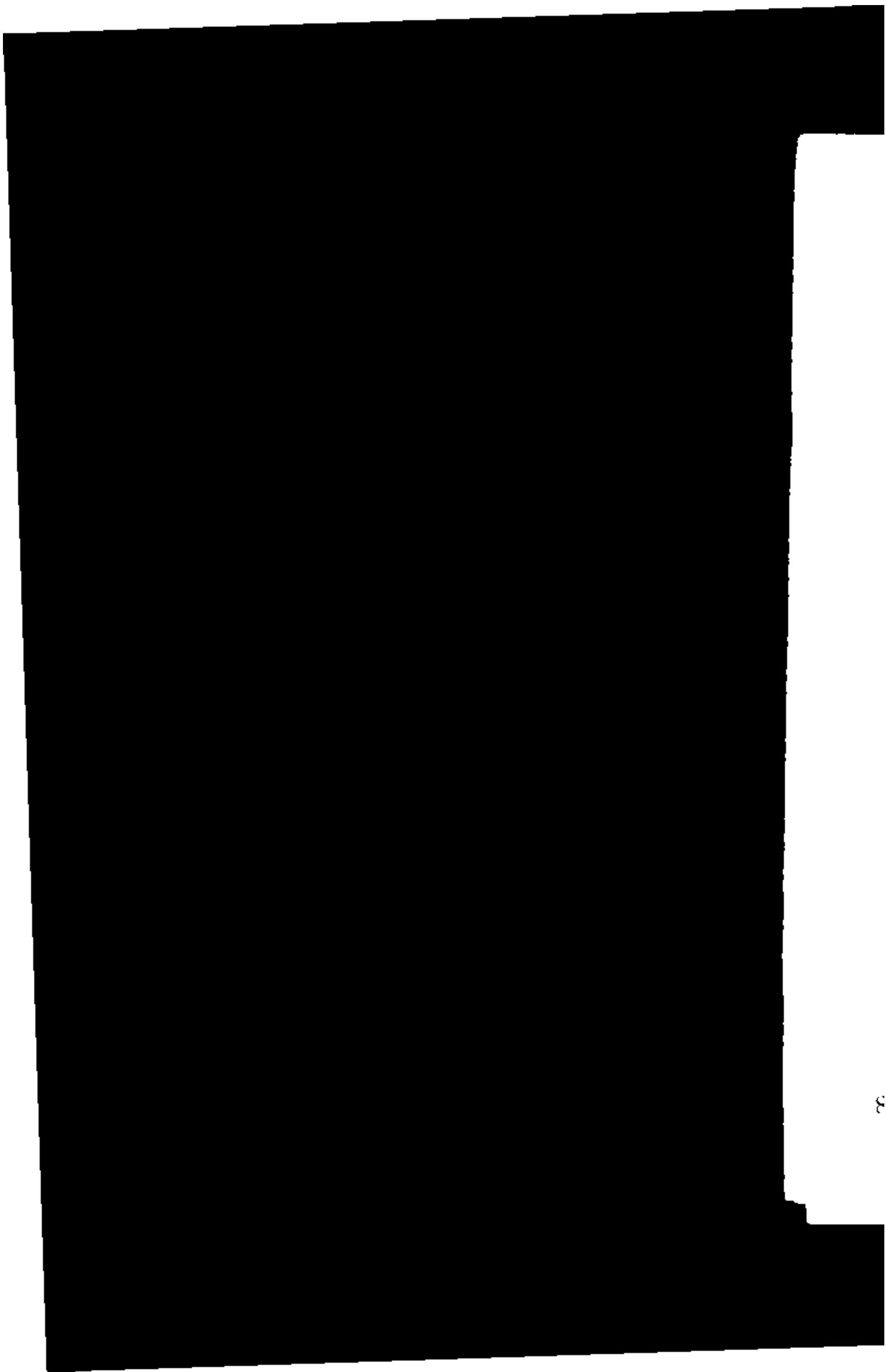
Dumnezeu", așa cum spune Părintele Sofronie Saharov, atunci putem zice, pe bună dreptate, că România secolului XX L-a văzut pe Dumnezeu față către față. Nu prin aceia care, fățărnicind dragostea de țară, făcutu-s-au „aramă sunătoare" și „chimval răsunător", ci prin acei - puțini - care și-au pecetluit credința lor cu viața, „au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au pribegit în munți și în crăpăturile pământului" (Evrei 11, 36-38).

Crucificați atunci pentru un crez ce nu convenea regimului totalitar și ateu și astăzi pentru o demnitate de neam ce nu convine unui sistem globalist și idolatru, noii martiri români nu pot fi totuși opriți să învieze. Pietrele de pe mormintele lor se dau în lături și ostașii plătiți să mintă sunt vădiți.

De pe manuscrise ascunse cu riscul morții, din mărturisiri însângerate de rănile încă vii pe

trup, din străfunduri de arhive ale funcţionarilor iadului, ies la lumină chipuri de icoană, nume şi vieţi de oameni aşezate sub semnul de lumină al sfinţeniei.

între ei, preotul martir Constantin Sârbu.

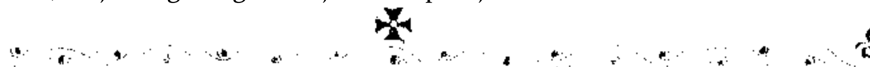
Viaţa lui, cumpănită între suferinţă şi har, a fost o jertfă neîncetată pentru Dumnezeu şi oameni. Copil orfan, crescut de o bunică săracă, student strălucit dar sărman, dormind pe băncile Gării de nord, preot vrednic la Huşi şi ctitor al uneia dintre cele mai mari biserici din Bucureşti, misionar şi duhovnic aplecat spre suferinţele omeneşti, Părintele Sârbu este arestat în 1954 și condamnat la 8 ani de închisoare pentru „uneltire contra ordinii sociale”, întemniţat la Jilava, Aiud, Gherla, primește după eliberare încă 2 ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan.

Revenit în Bucureşti, bătrân, bolnav şi fără nici un mijloc de existenţă, solicită Patriarhului, cu smerenie, „cea mai săracă parohie din Bucureşti". Primește Biserica Sapienţei, aflată atunci în stare de ruină.

Blândeţea, dăruirea şi mai ales puterea rugăciunii sale atrag în scurtă vreme la Sapienţei o mulţime de oameni de toate vârstele şi stările. Astfel, cu dragoste şi răbdare Părintele creşte mulţime de fii duhovniceşti, făcându-se tuturor toate, până ce Hristos ia chip într-înşii.

Alături de ei duce, cu pricepere şi dăruire, truda refacerii lăcaşului de închinăciune, făcând din muncă o şcoală a jertfei şi a dragostei de Dumnezeu şi de aproapele, ca „toţi să fie una”, precum voieşte Hristos. Zidurile dinafară s-au ridicat pe temelia de stâncă a lucrării duhovniceşti dinlăuntru. Şi venind vânturile şi valurile, ziduri şi oameni nu s-au clătinat, căci piatră în capul unghiului a stat însuşi Hristos.

Dar lumina de la Biserica Sapienţei trebuia stinsă. Securitatea i-a cerut Părintelui, cu „mărinimie", să-şi aleagă singur sfârşitul. O operaţie făcută de

un medic bine „instruit” i-a adus mutarea din moarte la viață, în ziua de 23 octombrie 1975.

Așa s-a urzit, din lacrimă și har, viața preotului martir Constantin Sârbu. După adormirea Părintelui, câțiva dintre ucenicii săi au așternut pe hârtie, din prea-plinul inimii lor, frânturi de amintiri, fărâme de lumină și har trăite în preajma povățuitorului lor. Gesturi, cuvinte, întâmplări, mărturisiri de taină ale Părintelui sunt surprinse cu sensibilitate și profunzime sufletească de fiii săi duhovnicești.

Le-am adunat - fragmentar - în volumul de față, completându-le cu un Memoriu-Spovedanie al Părintelui Sârbu, aflat în dosarul său din Arhivele CNSAS și cu câteva cuvinte de folos și tâlcuiri duhovnicești din predicile sale. Toate pun înaintea cititorului icoana unui om al lui Dumnezeu, vas ales al harului, chip de smerenie, dragoste și nemăsurată milostivire pentru cei în nevoi.

Dacă statura duhovnicească a unui om se măsoară după felul în care își primește sfârșitul - „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, priviți cu luare- aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința” (Evrei 13, 7) - atunci nimic nu poate fi mai grăitor pentru măsura duhovniciei preotului martir Constantin Sârbu decât însăși rugăciunea sa din urmă către Domnul:

- Doamne, dacă este ceasul supremei hotărâri, iată, eu sunt gata! Strigă-mă și cheamă-mă! Sunt gata chiar acum! Socotelile mele sunt făcute: nu mai doresc nimic și nu regret nimic! N-am nici o părticică din inima mea legată de nimic pe pământ. Bagajul îmi este făcut. Am așa de puțin de luat cu mine! [9]
Tot ce am avut mai de preț mi-am trimis înainte, iar ce am avut mai greu am aruncat în urmă. Nu doresc decât să nu mă mai despart niciodată de Tine, Iisuse, dulcele meu Mântuitor și marele meu Dumnezeu/Amin.

Mănăstirea Diaconești, 5 noiembrie 2010, la
prăznuirea Sfinților Mucenici Galaction și Epistimi

Am scris Mâna *m*

spovedania Părintelui Constantin Sârbu -

Căci din multă supărare și cu inima strânsă de durere v-am scris cu multe l acrimi...

N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni.

Trupul nostru n-a avut nici o odihnă, necăjiți fiind in tot felul: din afară lupte, dinăuntru temeri, în osteneli mai mult, în închisori mai mult, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori, în osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine.

Dar Dumnezeu, Cel ce mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat pe noi...

(II Corinteni 2 - 4; 7 -2, 5, 6; 11 -23,27)

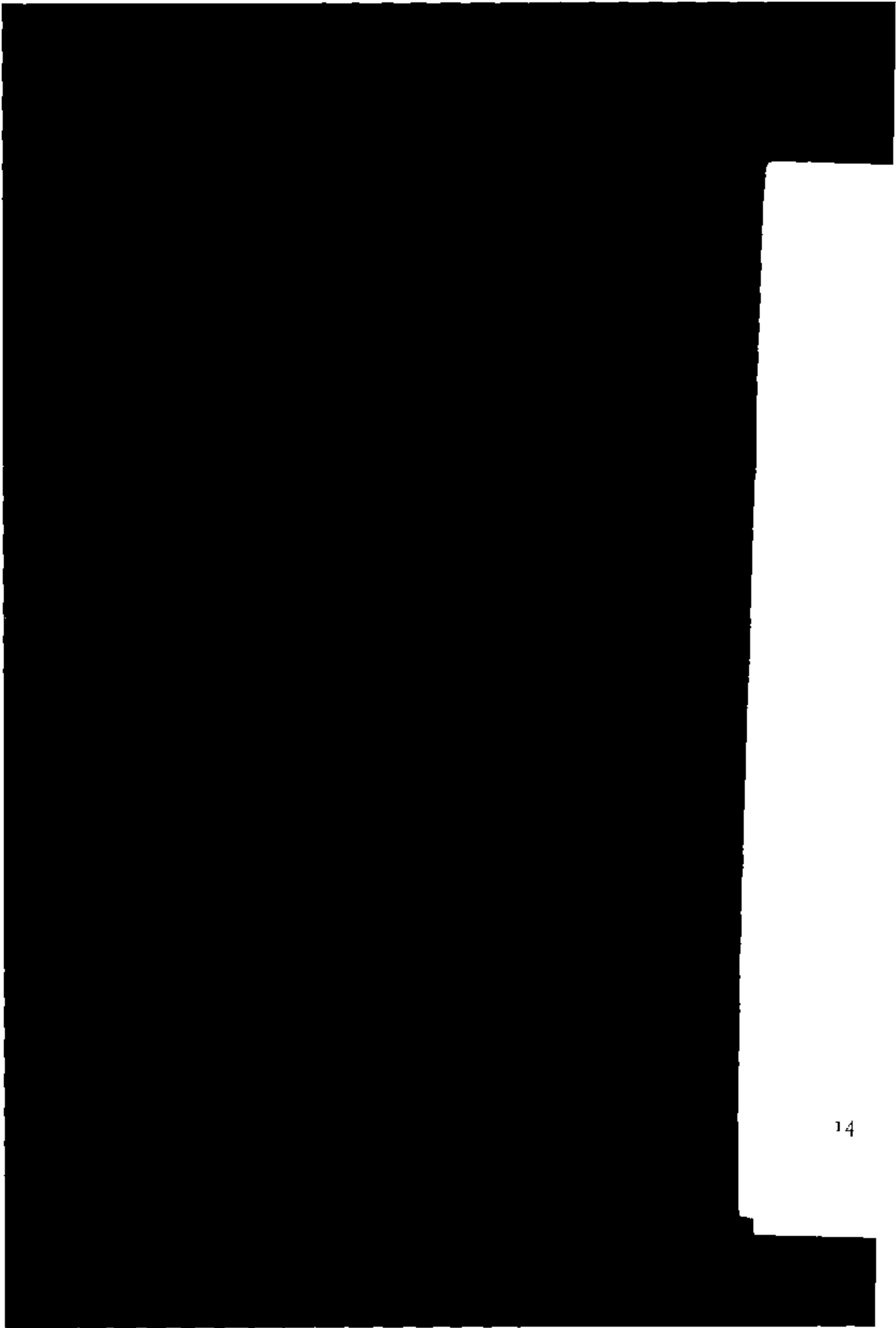
în arhivele fostei Securități, în dosarul de urmărire al preotului Constantin Sârbu -

inventariat la cota I258316, voi. II - la filele 40-40 se află un Memoriu scris de mână de Părintele Sârbu, în septembrie 1962, la Viişoara - domiciliul său forţat din Bărăgan - și adresat Patriarhului Iustinian. Interceptat „la timp”, documentul nu a mai ajuns la destinaţie, ci a intrat în „fondul operativ" al Securităţii.

Memoriu - Spovedanie a fostului preot-paroh și ostenitor cu zidirea bisericii „Parcul Călărași” - Vergu din București, Constantin Gh. Sîrbu, adresat înalt Prea Fericitului Părinte Patriarh al Ungro-Vlahiei - București.

înalt Prea Fericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul Sîrbu Gh. Constantin, fost preot paroh și ostenitor cu zidirea bisericii „Parcul Călărași” - Vergu din București, născut în anul 1905, ianuarie 10, în com. Cavatinești, Raionul Bujor, Reg. Galaţi, fost condamnat pentru „favorizare” la 8 ani închisoare corecțională, pe care i-am ispășit la data de 8 ian. 1962, actualmente în D.O. *(domiciliu obligatoriu-n.n.),* pentru 2 ani, în

com. Viişoara, Raionul Slobozia, Reg. Bucureşti; cu adâncă smerenie Vă aduc la cunoştinţă înalt Prea Fericirii Voastre cele ce urmează:

Cine sînt:

Copilăria.

Sînt fiu de muncitor cu palmele, fără pământ. Nu-mi cunosc mama, care a murit când aveam vârsta de un an. La vestea morţii sale, în spital, tata s-a prăbuşit la pământ, a avut un şoc nervos şi de atunci şi-a pierdut, în parte, mintea. Eu am fost luat de către părinţii săi, tot muncitori cu palmele, să mă crească.

Când am împlinit vârsta de 3 ani, ne-am mutat cu toţii în Galaţi, în cartierul muncitoresc din strada Lozoveni 89. De aici începe calvarul. Bunicii mei care mă creşteau, neavând alt mijloc de existenţă decât braţele, munceau în dijmă pe la chiaburi şi primeau a patra parte din produs. Când am putut ţine şi eu sapa în mână, mă luau şi pe mine la câmp, să-i ajut. Mâncarea noastră: mămăligă cu borş cu ştir. Aceasta nu-i literatură, ci realitate cruntă.

Tata muncea şi el cu palmele pe la cei avuţi. Dar nefiind în stare să se tocmească şi nici să-şi ceară dreptul său din muncă, era exploatat de toţi, muncind numai pentru mâncare, în zilele fără lucru recurgând la borşul cu ştir sau la mâncarea de cartofi a părinţilor săi bătrâni şi săraci, pentru care pricină în casă aveau loc scandaluri necontenite.

Aceasta este atmosfera în care am crescut.

După ce am isprăvit Şcoala primară nr. 7 din Galaţi ca premiant I, bunicii, bătrâni de acum, s-au mutat la fiul lor din comuna Smârdan, aproape de Galaţi, luându-mă şi pe mine cu dânşii. între timp bătrânul moare, iar bunica

și cu mine suntem alungați de noră intr-o noapte și ne găsim sălaș într-o cameră părăsită din curtea bisericii satului.

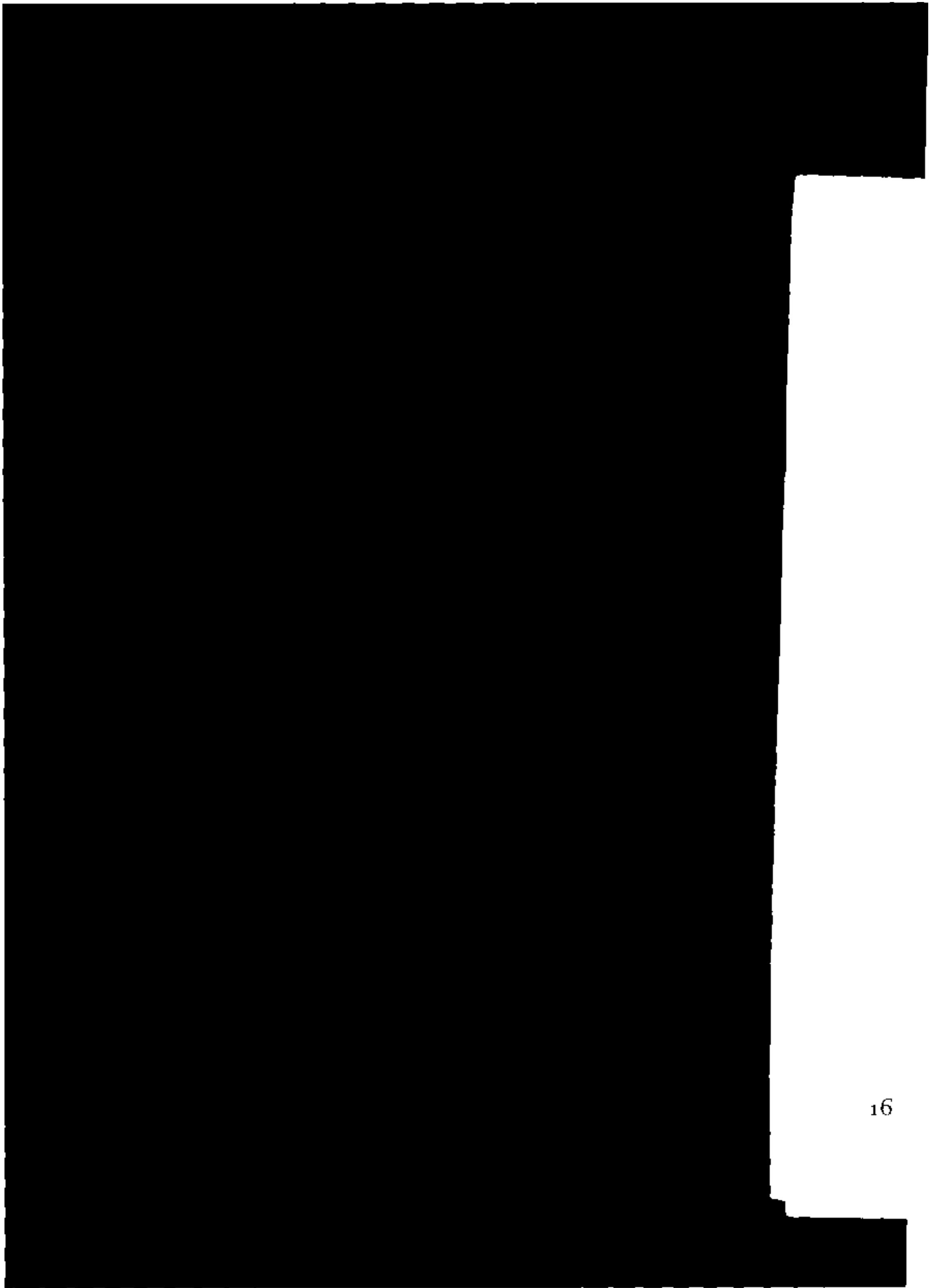
Aici bunica muncește torcând cu furca, iar eu slugăresc fără simbrie pe la unul și pe la altul. Așa am slugărit patru ani, până la vârsta de 15 ani neîmpliniți.

Bunica mea, femeie simplă, fără știință de carte - fiindu-i milă de mine, care în fond nu eram decât un golan - și-a vândut singurul ei bun, o juncă ce trebuia să-i hrănească bătrânețile, m-a dat la meditație în Galați - pierdusem 4 ani - și mi-a poruncit să dau examen la Seminarul din Galați, spunându-mi: „Dacă vei reuși și vei învăța bine, poate vei intra în inima profesorilor, care te vor ajuta să isprăvești școala și te vei face preot. Să te faci preot, căci preotul nu moare niciodată de foamei”. Era testamentul unei bătrâne - care o viață întreagă luptase cu lipsurile și cu foamea - pentru nepotul ei.

Aceasta nu-i figură de stil, ci viață stropită cu sânge.

Am dat examen la Seminar în anul 1919, prima serie după primul război mondial și am reușit bursier, al treilea între 500 de candidați. Profesorii din vremea aceea, cu toate că în fiecare an eu eram premiantul al II-lea, chiar dacă vor fi avut ei inimă - cum spunea bunica - nu m-au putut ajuta cu nimic, din care pricină eram deseori dat afară în cursul anilor pentru neplata taxelor, trebuind să muncesc în fabrica de cherestea ca să câștig bani pentru taxe - ca să pot învăța - și să meditez băieți de preoți sau de preceptori pentru o carte, o peniță sau un creion.

Așa am învățat eu Seminarul. Cursul superior l-am făcut în doi ani - câte două clase pe an - nu pentru că mi-a plăcut învățătura, căci nimeni nu învață 15

de plăcere flămând și gol, ci ca să scap odată de mizerie și de suferință. Ultima clasă, a VIII-a, am dat-o la Centrul Seminarial din Roman, călătorind pe tampoanele de la coada trenului, pentru că nu aveam bani.

Intre timp munceam cu brațele ca să-i dau pâine tatălui meu, căci bunica, cu torsul ei din furcă, nu-i mai putea da nici borșul cu știr de altădată.

Se pot înțelege oare lucrurile acestea? Sunt oameni care să le poată intui și înțelege?

Tinerețea, viața studențească.

Dar în mine, cu toată viața aspră pe care o duceam, s-a născut dorința de a învăța carte mai multă, așa încât copiii mei să nu mai sufere viața crâncenă pe care am suferit-o eu. De aceea m-am hotărât să-mi iau o Licență.

În toamna anului 1925 m-am înscris la Facultatea de Teologie din București și la Conservatorul de muzică. Până să pot ocupa un post de cântăreț bisericesc - aproape doi ani de așteptare - am dormit pe jos într-o mansardă din Piața Amzei, iar după ce gazda nu m-a mai primit, fiindcă nu puteam plăti, am dormit în Gara de Nord, în sala de așteptare și clandestin în Căminul studenților - după ora *11* noaptea, când se culca administratorul - în locul băieților de bani gata, care plecau noaptea la cabarete sau varieteuri; ori împărțeam patul cu vreun coleg mai milostiv. De mâncat, mâneam la Cantina Gutenberg, după ora 14.30, resturile care rămâneau de la cei care luau masa cu cartelă.

Mai târziu, în 1927, am intrat la Ateneul I.T.B. ca maistru de muzică și în chipul acesta i-am cunoscut pe muncitori, i-am îndrăgit și mi-am pus în gând să ajung preot și să-i ajut pe linia mea, bisericească. Și în privința aceasta Bunul

Dumnezeu mi-a ajutat, căci la vremea cuvenită am ajuns preot în cartierul muncitoresc din Bariera Vergului.

/

În vremea studenției m-am fixat vreme de patru ani în planul de misiune al Bisericii Zlătari, în mod gratuit și administrativ și colaborator al celor două reviste: „Ortodoxia" și „Fântâna darurilor". Rod al muncii mele de atunci, în afară de predicile care au zburat și de articolele care nu se mai citesc, este corul, care de peste treizeci de ani cântă la acea biserică, închegat intr-o vreme când acțiunea aceasta, din pricina noutății, era privită cu neîncredere.

Lupta pentru câștigarea unei parohii și a unei soții.

Când mi-am terminat studiile, în 1929, am început lupta pentru câștigarea unei parohii și a unei soții, căci la mine a fost luptă acerbă pentru amândouă. Vreme de aproape cinci ani de la terminarea facultății nu a fost cu putință să obțin o parohie în cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor, pentru că nu aveam nici o protecție politică. Cu chiu cu vai am obținut un post de preot la Catedrala Episcopală din Huși, prin Episcopul Nifon, care mă cunoștea.

Dacă nu am avut șansă în obținerea unei parohii, am avut, în schimb, șansă în câștigarea inimii unei ființe superioare, licențiată în Litere și Filozofie și scriitoare, pe nume Maria K. Constantinescu - sora profesorului universitar D. G. K. Constantinescu - care având un suflet nobil și apreciind eforturile și suferințele mele, a acceptat să-mi

devină soție.

Nenorocirea a fost că ea făcea parte dintr-o categorie socială suprapusă, frații săi fiind consilieri de Stat, profesori universitari, doctori, avocați, etc., iar eu... proletar! Opoziția familiei, care a durat patru ani, a fost dârză și 17

intransigentă. Această opoziție s-a soldat cu înfrângerea ei, dar cu prețul jertfei sănătății viitoarei mele soții. Căci până când nu s-a îmbolnăvit sora lor atât de grav de ficat încât se credea că moare, nu am fost acceptat în familia lor. Așa am ajuns să câștig o soție minunată, dar bolnavă și o biserică la o depărtare de aproape 500 km de București.

Activitatea preoțească la Huși: organizarea Școlii de cântăreți bisericești, zidirea azilului de bătrâni.

Numit preot la Catedrala episcopală din Huși, la 1 septembrie 1934, am izbutit repede, prin munca și priceperea mea, să câștig inima episcopului meu, care m-a numit chiar în acel an director și profesor al Școlii de cântăreți.

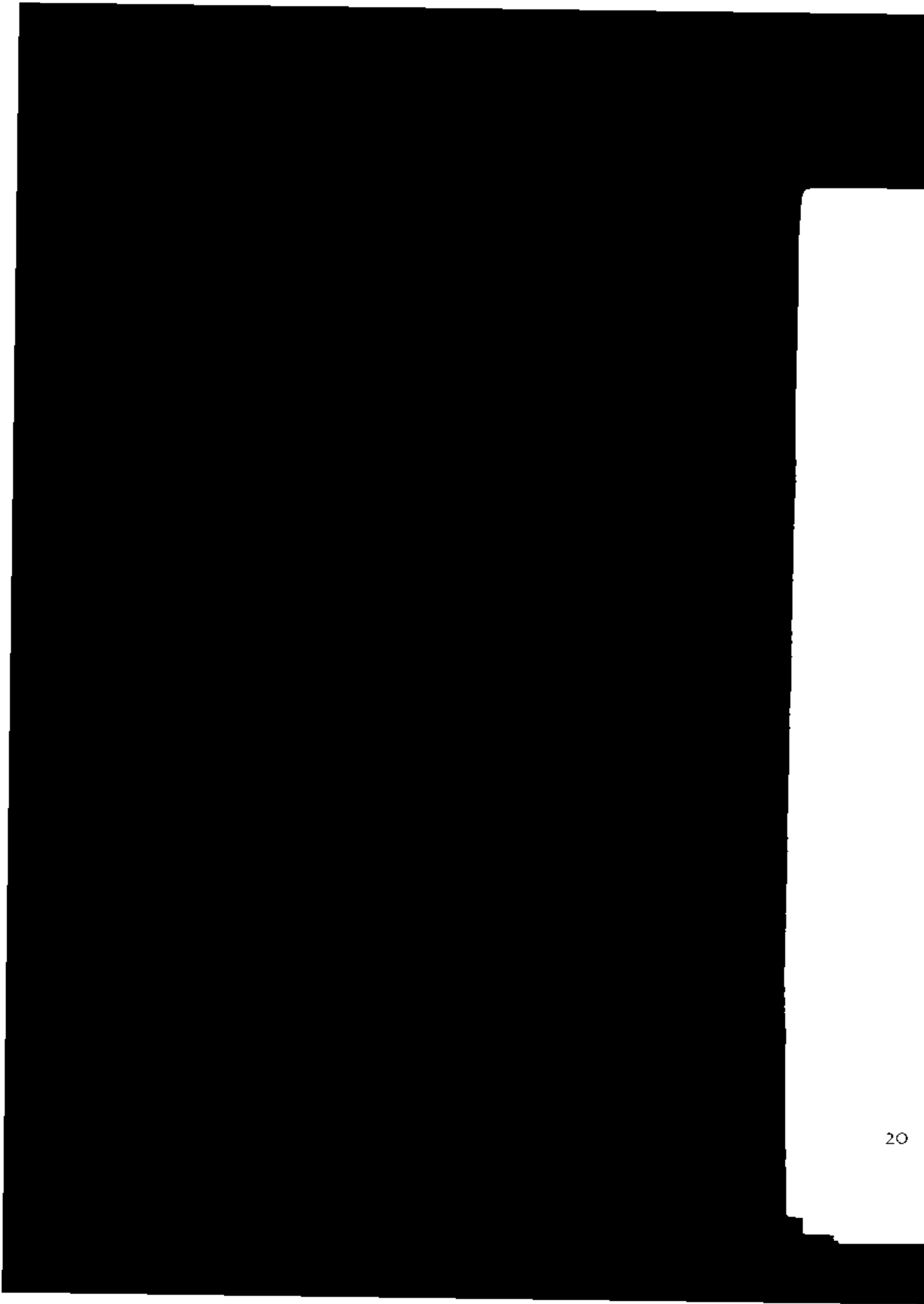
Cele patru clase de elevi funcționau în două chilii istorice, la Episcopie, sub ale căror dușumele putrede zburdau și chițăiau șobolanii. Imediat am închiriat o casă mare cu etaj - casa Vașuta - și am organizat școala după modelul seminarial: cu bibliotecă, farmacie, repetitor, etc., obținând de la forurile în drept, după mari stăruințe, ajutorul necesar. În anul următor am organizat, în două săli aparte, un internat cu cantină, unde elevii, copii de țărani săraci, care trăiseră până atunci în promiscuitate pe la gazde, puteau să doarmă și să ia masa pe un preț derizoriu. Fondurile școlii, 45.000 lei, adunați în 50 de ani de existență, le-am sporit în timp de patru ani, cât am stat acolo, la 750.000 lei! în plus, am obținut de la Stat materialul lemnos pentru construcția școlii și am efectuat cărămida necesară pe teren. Fiind transferat însă în București, urmașul meu la Direcția școlii n-a mai fost de părere să se construiască o școală, ci cu o parte din bani a cumpărat o casă oarecare, așa că

în ceea ce privește zidirea acestei școli s-a ales, vorba lui Șincai, „mere-pere”.

Zidire a Azilului de bătrâni.

Un poet italian spune: „M-ai învățat, mamă, să merg la biserică, dar drumul la biserică trece printre cerșetori și infirmi”. Aceasta era situația, în sărbători, și la Catedrala episcopală din Huși. Evreii aveau în oraș două azile, catolicii aveau orfelinat condus de călugărițe, iar bieții români, în cele trei județe ale Eparhiei Hușilor, nu aveau nici un azil. De aceea, paralel cu grija pentru ridicarea Școlii de cântăreți, a încolțit în mine, chiar din primele zile, dorința de a zidi în Huși un azil de bătrâni. Când am înfățișat ideea mea episcopului, cerându-i blagoslovenie pentru zidirea azilului, Prea Sfinția Sa a declarat: „Iți dau blagoslovenie, dar nu vei putea face nimic, pentru că moldovenii sunt tembelii”. Dar adevărul era că nu moldovenii erau tembeli, ci conducătorii de atunci.

Am creat un comitet de construcție - mai trăiesc și azi pensionarii Jean David și Ticuleanu din Huși, membri în acel comitet - și prin luptă dusă cu Primăria am obținut, cu multă greutate, un teren de 9 ha pe dealul Coțoiul, chiar în marginea Hușilor. Am început colectarea de fonduri de la particulari și instituții și am popularizat ideea zidirii azilului prin serbări culturale câmpenești, cu concursul elevilor școlii de cântăreți, chiar pe terenul de construcție, unde odinioară fusese un schit. Am adunat materiale și am fabricat cărămida pe loc, iar după 2 ani, în 1936, puneam temelia singur, de față fiind numai muncitorii și un diacon coleg, viitorul consilier al înalt Prea Fericirii Voastre, Pr. P. F. Alexandru, pe care, dacă faceți bunătate să-l întrebați, Vă 19

poate confirma adevărul spuselor mele. Peste doi ani, în 1938, cele 22 de camere, 4/4 m, plus hol și dependințe erau gata. Când l-a vizitat episcopul, însoțit de Dl. Prof. Boroianu, a declarat: „Speram să găsesc un azil format din 2-3 camere și găsesc un palat!". Moldovenii nu erau tembeli, ci buba era în altă parte!

Activitatea aceasta mi-a adus, fără să mă gândesc, slujba de Protoiereu al județului Fălciu, la vârsta de 30 de ani și dorința Prea Sfințitului Episcop de a deveni consilierul său, demnități care însă nu mi-au plăcut. Pe mine mă atrăgea sufletul cinstit și cald al oamenilor simpli, din mijlocul cărora mă ridicasem și pe care voiam să-i ajut, să-i mângâi și să-i încurajez, pe linia Bisericii bineînțeles, căci altă linie nu cunoșteam.

Preot în București fără biserică, fără casă parohială și fără salariu doi ani.

Dar pentru că făceam parte dintr-o categorie socială nenorocită, fără protecție politică (se știe că pe vremea aceea nu se putea obține nici măcar un post de ușier sau de dascăl fără o protecție), cu toată vrednicia de care dădusem dovadă - căci episcopul meu declarase că „preotul Sîrbu este pentru Huși o pierdere, iar pentru București un câștig" - totuși nu am putut obține, ca ceilalți, o parohie după lege. Am obținut doar parohia „Parcul Călărași" - Vergu, nou înființată în octombrie 1938, fără biserică, fără casă parohială, fără teren și fără salariu timp de doi ani.

Organizarea Capelei în pivnița Spitalului „Sf. Elena".

Cartierul Vergului, în anul 1938, data când am fost numit paroh acolo, nu era ca acum, cu blocuri, cu străzi pavate și cu instituții de cultură. Ci bieții oameni, muncitori modești și cu copii mulți, hălăduiau parte dki ei în niște chichinețe înfricoșătoare, cu pământ pe jos și cu străzi desfundate.

Nu exista în cartier nici o instituție de cultură. Singura casă mai arătoasă, în afară de Spital, care purta și firmă, „Ateneul cultural", situată în Șos. Mihai Bravu, colț cu B-dul Muncii, era folosită în realitate ca Școală de dans, iar în celelalte încăperi: Banca! Lucruri mai practice și mai bănoase!

Singurul om care se mai străduia în vremea aceea să facă și operă culturală era doctorul Victor Gomoiu, Directorul General al Spitalului „Sfânta Elena" din cartier. în sala mare a Spitalului, domnia sa organiza conferințe cu diapozitive, dar metoda adoptată pentru disciplinarea sălii - bătaia - nu era cea mai indicată. Dovadă că participanții din cartier spărgeau geamurile, iar ședințele au trebuit să fie suspendate.

Eu am știut că în sufletul omului este o scânteie bună și am căutat s-o aprind pe aceea. Astfel, în subsolul-pivniță al Spitalului, neizolat, cu cele șase ferestruici mici din B-dul Muncii, ale căror geamuri erau veșnic sparte de vârfurile ghetelor localnicilor, am desenat pe fiecare ferestruică câte o cruce albă. Am evacuat personal, dimpreună cu doi bătrâni, moș Ganciu și Rădulescu, cele două vagoane de nisip depozitate acolo și mi-am adus masa din casă, icoana și candela mea.

Am făcut prima slujbă de Crăciunul lui 1938, însoțită de predică. Lume foarte puțină: 7-8 persoane. Ce să vezi și ce să asculți într-o pivniță sărăcăcioasă, cu miros acru de mucegai, din ai cărei pereți jilavi curgeau apele?! Iar veșminte, niște zdrențe scoase din inventar de la Biserica Silvestru, deși biserica avea câteva zeci de veșminte de cinste. Dar cine se gândea pe vremea aceea să dea o mână de ajutor unui preot în nevoie?! (...)

Și totuși, atâta sete era pe atunci de un cuvânt bun, care să meargă la inimă, încât vrednicii muncitori ai cartierului Vergu și din împrejurimi au umplut în scurt timp subsolul, ascultând cuvântul și pe la ferestrele din stradă, încât a fost nevoie să deschidem și un culoar de alături, cu toată propaganda dușmănoasă pe care colegii vecini o făceau printre credincioși, spunându-le că aceea nu-i biserică, ci o pivniță, că acolo sunt WC-uri, că deasupra este o școală de copii mici, etc. Dar poporul nu-i asculta. Este oare poporul mai bun și mai înțelept decât preotul? Nu știu. De ce m-au dușmănit preoții frați, că doar nu le-am făcut nici un rău și nu i-am deranjat pe nici unul la biserica lui? Nici asta nu pot să pricep nici până astăzi.

Paralel cu acțiunea aceasta, am întreprins, cred, ceva mai pozitiv: ajutorarea familiilor nevoiașe în tot cursul anului; iar la Paști și la Crăciun, 200 de familii primeau câte o pungă de 10 kg alimente: slănină, făină, săpun, etc., iar iarna și lemne, cei mai lipsiți. Doctorul Iancu Dinu și doctorița Maria Ursulescu dădeau consultații gratuite bolnavilor, iar bisericuța le dădea gratuit medicamente. Un serviciu de colportaj difuza carte bună, pe care o recomandam de la altar la sfârșitul fiecărei slujbe. O bibliotecă de cărți alese împrumuta cărți tot în biserică. Necazurile pe care le-am avut în vremea aceasta - care au culminat într-o anchetă mixtă a Sfintei Patriarhii și a Ministerului de Culte, acuzându-mă de utilizarea unor metode sectante - nu le mai înșir. Bineînțeles că am fost găsit nevinovat, iar cei ce le-au urzit în întuneric au rămas de rușine.

Miile de ajutoare date se mai păstrează poate, în parte, în dosarele Bisericii Vergu.

Eu am observat că oamenii fură și ucid fiindcă sunt, între altele, lipsiți.

De aceea, paralel cu activitatea predicatorială, am organizat acțiunea samarineană, ajutând pe cei în nevoie, mângâind și încurajând pe cei întristați și plasând în servicii pe șomeri. Ce-i drept, nici unul din cei recomandați de mine în servicii nu m-a făcut de rușine. Rezultatul: furturile și crimele s-au împuținat, iar - după mărturia

doctorului Gomoiu - „cei ce altădată spărgeau geamurile spitalului, acum se închină spre bisericuța de acolo, când trec pe lângă spital”.

Șapte ani am activat în această bisericuță - pivniță!

Zidirea bisericii Vergu. Lupta pentru dobândirea terenului.

Din primul moment al sosirii mele în cartier, am pus ochii pe terenul unde se află astăzi zidită biserica. Nu știam câte forțe ale întunericului aveau să se dezlănțuiască împotriva mea pentru palma de pământ necesară construcției.

Am inițiat formele de expropriere a terenului, dar am întâmpinat rezistența dârză a bogătașilor proprietari Al. Zisso și Ganciu Stoian, coalizați cu Casa Regală, al cărei exponent era doctorul Victor Gomoiu, Director General al Așezămintelor Regale „Sfânta Elena”. Bogătașii voiau să construiască pe terenul acela blocuri și magazine producătoare de venit personal, iar Casa Regală voia ca așezămintele să aibă o biserică - așa cum avea Spitalul Brâncovenesc - dar fără să facă ea nici o jertfă, ci numai să beneficieze și să se împăuneze cu jertfa și munca altora. Cel de al treilea factor eram eu, preotul, care voiam ca peste capul bogătașilor și al Casei Regale, să zidesc o biserică independentă, pentru popor. Din lupta acestor trei factori a reușit preotul 23

Constantin Sîrbu, care lupta pentru cauza dreaptă a cartierului. Dar cu ce sacrificii! Vreme de (aproape) cinci ani, din ianuarie '38 până în ianuarie 43, când am obținut împroprietărirea, câte cheltuieli personale, câte procese, câte umilințe am îndurat din partea bogătașilor care mituiau Primăria și a Casei Regale care intervenea ca pentru zidirea bisericii să se folosească terenul din spatele spitalului!

Am făcut 50 de Memorii, pe care le scriam noaptea la mașină, iar ziua le înaintam forurilor superioare, cerând să ni se facă dreptate şi să se exproprieze terenul în favoarea bisericii. Dar zadarnic! După atâția ani de aşteptare şi de sacrificii, după ce izbutisem, cu toată rezistenţa celor mari, ca formele să fie trecute prin cele trei instanţe judecătorești, când tocmai aşteptam împroprietărirea, primim din partea Preşedinţiei Consiliului de Miniştri următorul răspuns: „Se anulează exproprierea făcută în favoarea bisericii. Biserica se va construi pe terenul dat de spital”.

Atunci, în deznădejdea mea, m-am hotărât să nu dau genelor mele dormitare până când nu voi rezolva această problemă a terenului pentru construcţia bisericii. Făcând al 51-lea Memoriu şi folosind o împrejurare prielnică, prin peripeții şi drame pe care nu-i locul să le înşir aici, am obținut rezolvarea terenului pentru construcţia bisericii prin înalt arbitraj, compus din Patriarhul vremii, Nicodim, Ministrul de Interne, Primarul General al Capitalei, subsemnatul şi epitropii bisericii.

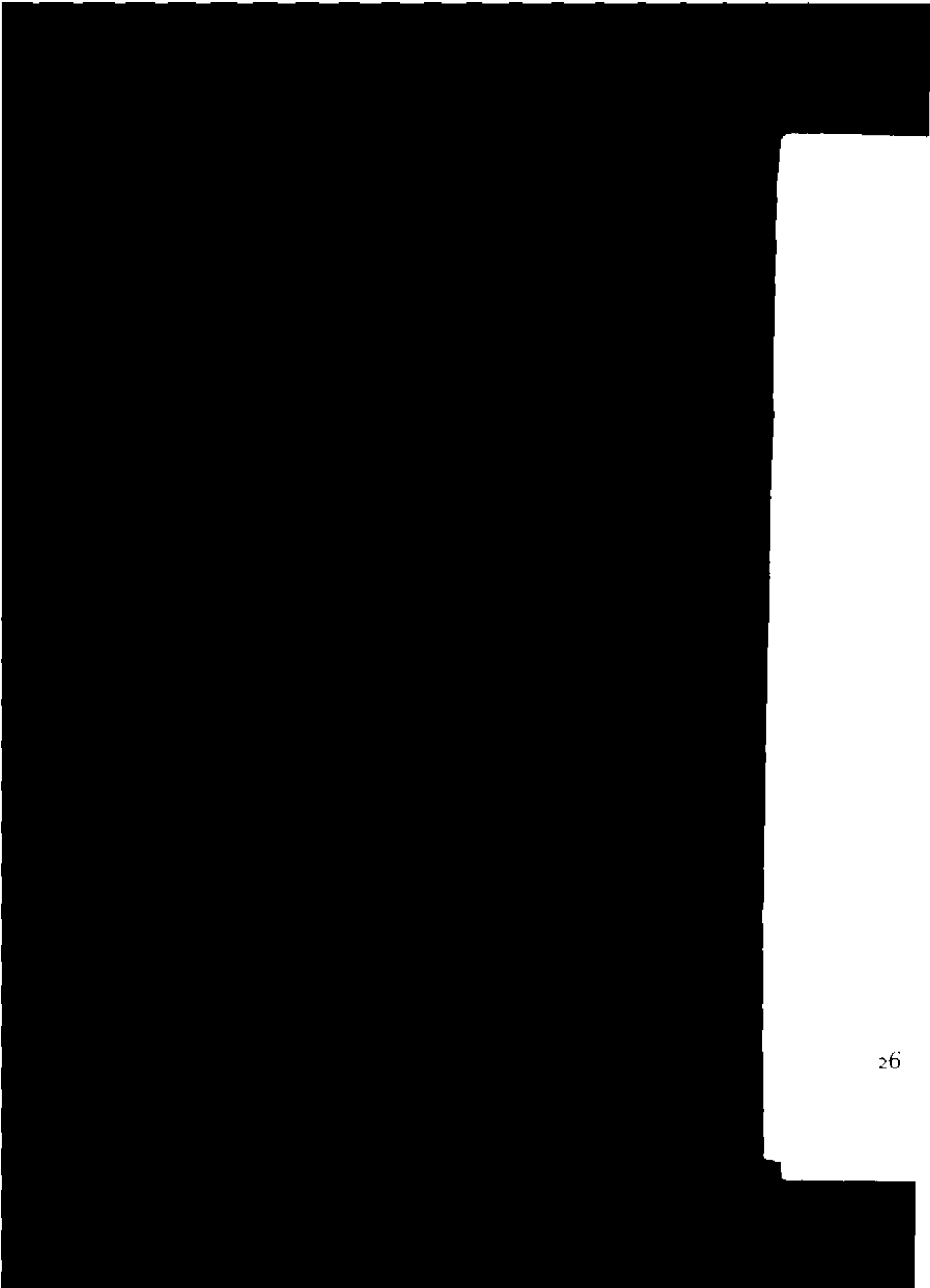
Rezultatul a fost că am câștigat bătălia, obținând la 1 ianuarie 1943 punerea în posesie a terenului pe care avea să se zidească Biserica Vergu, în urma unei aprige şi îndârjite lupte.

Zidirea Bisericii „Parcul Călărași” - Vergu, a sălii de conferință, clopotniței și casei

parohiale.

La 28 iulie 1943 puneam piatra de temelie a bisericii, cu mare alai şi cu mare bucurie. Biserica era prevăzută cu o sală de conferinţe la subsol, modernă, în care încăpeau, ca și în biserică, peste 2000 de persoane. Acest model de biserică, pe care nu-1 văzusem nicăieri și la care s-a opus la început și arhitectul albanez Sp. Nicolau, mi-a atras o sumă de epitete ca: nebun, descreierat, inconştient, etc. Acestea erau epitete date de cei neştiutori, care nu vedeau în biserică decât un locaş în care să se facă slujbe şi să se ţină predici. Atât. Eu însă nu vedeam lucrurile așa și nu le văd nici acum. Ci o biserică, pentru ca să fie necesară, trebuie să fie activă și să satisfacă sufletul omului în toată plenitudinea sa. Biserica mea trebuia să fie o biserică misionară. Sala de jos trebuia să dea învăţătură sfântă tuturor, celor simpli și celor învăţaţi, printr-un sistem de misionariat laic - în sensul Sfântului Ioan Gură de Aur - pe care nu-i nevoie să-l expun aici. Alături trebuia să funcţioneze cantina pentru săraci, potrivit cuvintelor Mântuitorului: „Milă voiesc, iar nu jertfă". Apoi orfelinatul, cinematograful religios cu seară de teatru religios, etc. Erau visuri care nu s-au împlinit și nu se vor împlini pentru mine niciodată.

între timp adunasem circa 1. 000. 000 lei, vreo 150 000 de cărămizi, nisip, pietriş, ciment, var, etc.. Lucrarea acestei biserici misionare mergea foarte bine, dar bombardamentele americane din aprilie 1944 au pus capăt lucrărilor, pe care le-am reluat de abia în 1946. La Crăciunul anului 1946 sfinţeam, cu ajutorul lui Dumnezeu, capela a doua, tot în subsol. Dar de data aceasta un

subsol minunat, larg, luminos, ospitalier, subsolul „bisericii noastre". Iar puţin mai târziu am pus temelia clopotniţei și a casei parohiale.

Activitatea din subsolul bisericii inari

în subsolul acestei biserici au început să curgă mii de oameni, cei mai buni creștini din tot Bucureștiul. Aceasta mi-a dat puteri și un elan fără margini.

Și pentru că anul 1947 era anul foametei, care bântuia în Moldova, am făcut atunci niște apeluri înflăcărate, care au avut un puternic răsunet în inimile credincioșilor ce au donat bani, alimente și îmbrăcăminte, atât de generos încât am realizat cea mai frumoasă colectă pentru înfometaţii Moldovei. Datorită acestui fapt am fost numit reprezentant în distribuirea a două vagoane cu alimente și îmbrăcăminte pentru înfometaţii din Dancu și Cârlig de lângă Iași. Cu prilejul acela Mitropolia Moldovei îmi trimitea o frumoasă adresă de mulţumire, iar Patriarhia îmi oferea crucea de iconom stavrofor. Este important să se reţină faptul că rangul de iconom stavrofor l-am obţinut nu pentru construcţia bisericii și a celorlalte așezăminte, ci pentru colecta pentru înfometaţii Moldovei. Iar pentru construcţia bisericii și a celorlalte lucrări am primit altceva: lacrimi, umilințe, spini...

Așa trebuie să fie...? Poate. Dar eu nu le pot înțelege...

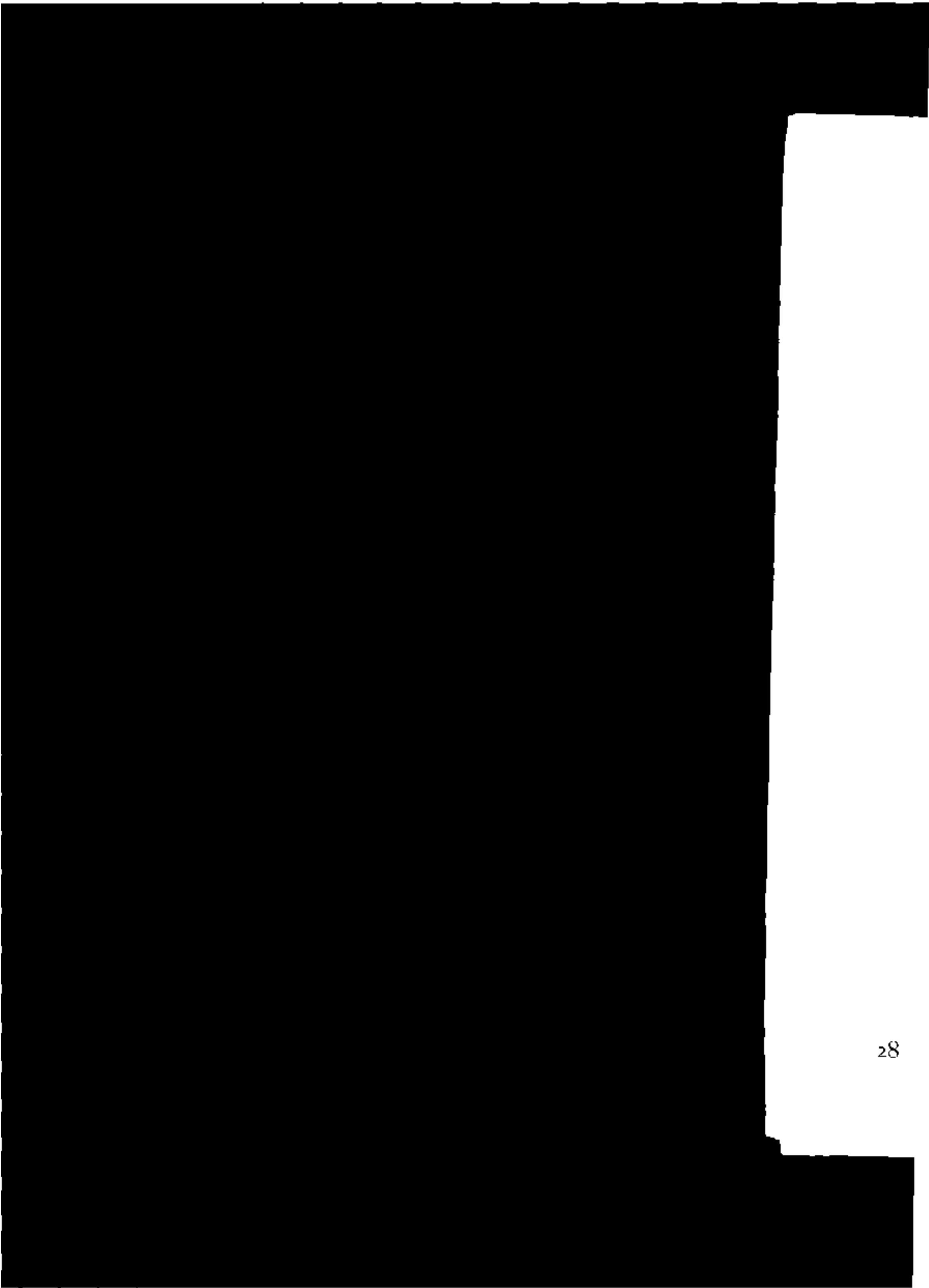
Pe lângă slujbele și predicile obișnuite, am organizat un cor de optzeci de persoane voluntare, care a dat două concerte și la Radio. Corul era condus de doi dirijori, tot voluntari: profesorul Victor Giuleanu și compozitorul Gheorghe Bazavan. Cu acest cor de voluntari și cu concursul altor coruri din București, conduse de Prof. Chirescu, Prof. Lungu, etc., am organizat în acest subsol 45 de concerte religioase - într-o vreme când nu era moda

concertelor
religioase, cum a fost mai târziu - în cadrul cărora au conferenţiat cele mai distinse personalităţi din lumea bisericească şi laică. Scopul acestor concerte, era, pe de o parte, de a populariza ideea necesităţii acestei zidiri, iar pe de altă parte, de a câştiga aderenţi şi mijloace pentru înfăptuirea acestei idei. Şi cred că planul a fost bun, pentru că s-a bucurat de un succes rareori întâlnit în biserică şi a dat rezultate eficiente.

Dar aici este locul să fac o paranteză. Pe când mă aflam în plin avânt de realizare, abia după patru luni de zile de la instalarea mea în acest subsol, dar după nouă ani de luptă şi suferinţă în timpul cărora Patriarhia nu a contribuit nici cu un singur leu, din „lipsă de fonduri", pe când mă aflam cu biserica de deasupra încă descoperită, primesc drept ajutor - la o parohie de 416 familii, câte se găseau în vremea aceea - al doilea preot. Preotul acesta avea biserică tot în Bucureşti, dar colegul său paroh era foarte ocupat ca director al Atelierelor Patriarhiei, iar biserica nu era frecventată de credincioşi. Pentru că nici o biserică nu se umple de la sine, ci trebuie strădanie mare, suferinţă, entuziasm şi consum lăuntric. Şi atunci a părăsit-o pe aceea, unde era nevoie să muncească şi a venit la mine, unde nu se simţea nici o nevoie.

Cu aceasta se măreşte tragedia mea. Şi iată de ce. Eu rămăsesem văduv încă din ianuarie 1941. Trăisem cu soţia doar şapte anii Rămăsesem cu două fetiţe orfane de mamă: una avea doi ani la moartea mamei sale şi alta cinci anii Se cunoaşte teoretic drama preotului văduv, dar practic nu o cunoaşte decât numai cel ce a trecut prin

focul acesta. Nu aveam nici un ajutor în casă, pentru a nu da prilej de vorbă lumii și a se nărui astfel toată acțiunea bisericii. 27

încât toate treburile în casă le făceam eu, așa cum puteam. Căutam să fiu vesel, ca să nu simtă copiii mei că nu au mamă, așa cum am simţit eu la vremea mea, când am fost orfan!... Singurul pneu loc de refugiu era altarul. Doar acolo mă puteam ruga, acolo puteam plânge, numai de acolo puteam lua putere. Dar acum mi se lua și altarul! Și a trebuit să accept situaţia, pentru că nu aveam pe nimeni care să mă sprijine.

Dar asta mi-a adus poveri în plus. Pe lângă drama mea familială, pe lângă acțiunea pe care o duceam pentru strângerea fondurilor și crearea unei atmosfere prielnice pentru ducerea la bun sfârșit a celor începute, se mai adăugau acum și grija și eforturile pe care trebuia să le fac pentru ca colegul meu să fie mulțumit, ca nu cumva o eventuală nemulțumire a sa să și-o reverse în popor și să-mi strice întreg prestigiul de care aveam nevoie pentru săvârșirea lucrării. Și am reușit! Dar cu câtă suferință, cu cât zbucium, nimeni nu știe, decât Cel de Sus și cu mine!

în aprilie 1948 zidirea bisericii era gata, fiind și împodobită cu toate cele trebuincioase pentru sfințirea cea mare. Dar aici are loc o nouă suferință, pe care trebuie să v-o mărturisesc:

Sfințirea bisericii a fost întotdeauna un eveniment important pentru popor. Cunoscând lucrul acesta, am pregătit sufletește poporul cu două luni înainte și am adunat, cu concursul lui, tot ceea ce era necesar în vederea sfințirii; iar cu două săptămâni înainte de săvârșirea acestui act, am făcut, așa cum se cuvine, raport către înalt Prea Fericirea Voastră, pentru aprobarea acestei sfințiri. Nu știu însă de ce nu mi-ați aprobat această sfințire mare, ci numai sfințirea mică!

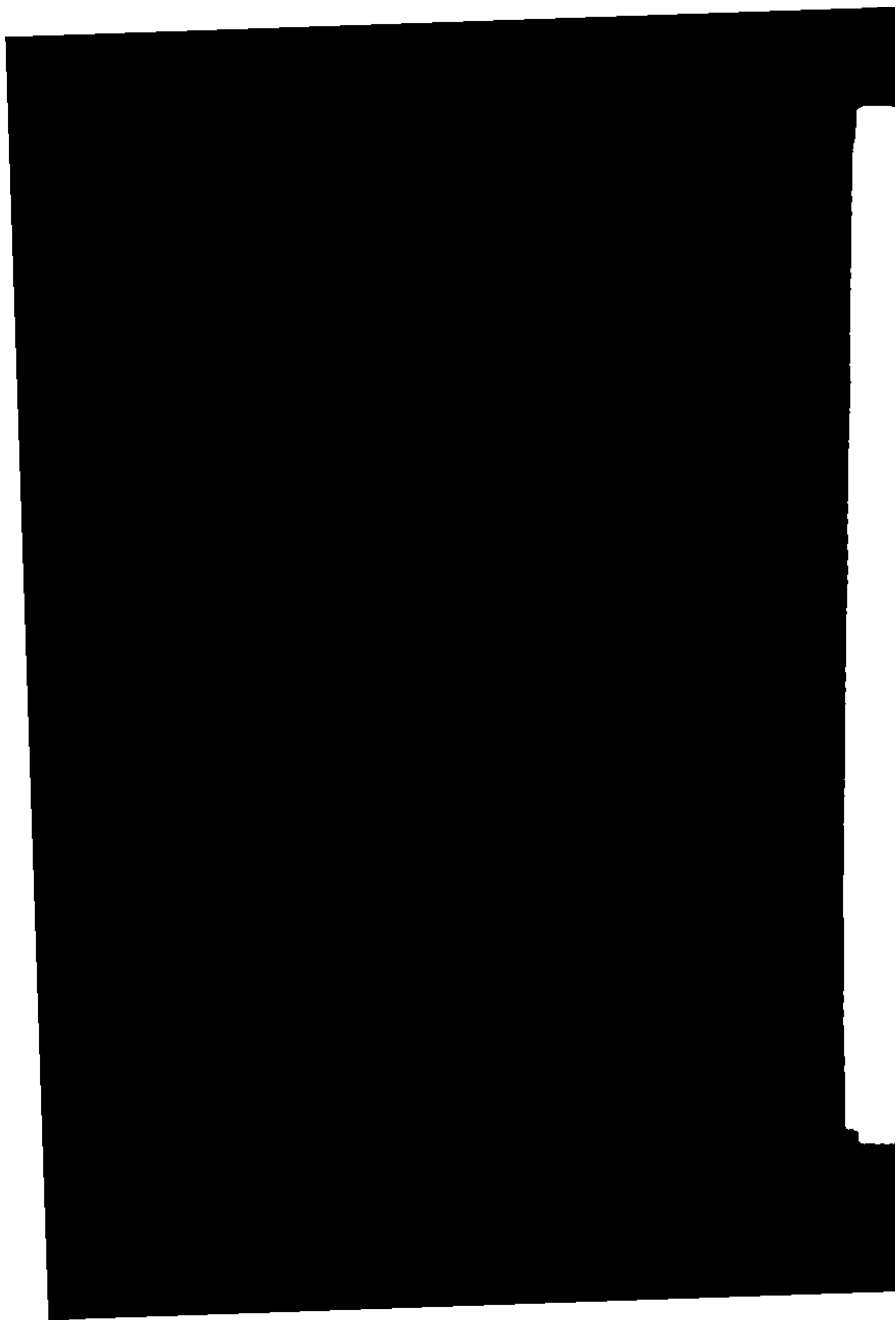
în toate acțiunile mele - și cele mari și cele mici - eu am fost un om cinstit și de cuvânt. Și prin asta am câștigat poporul, în modestele lucrări pe care le-am săvârșit. Puteam să rămân de rușine acum? Nu, pentru că nu era drept! Și atunci, în durerea mea fără margini, am alergat la Stăpânul cel Mare, Acela care pururea m-a scos din

toate necazurile şi prin Care am realizat toate biruinţele. Am îngenuncheat şi am strigat cu lacrimi să mă ajute şi să mă lumineze, căci nu-L am decât pe El în lumea aceasta. Şi am primit gândul de sus să-l rog pe doctorul Gomoiu să intervină către înalt Preafericirea Voastră ca să-mi aprobaţi sfinţirea.

Şi o, minune! Cel ce odinioară îmi fusese cel mai aprig duşman personal, datorită muncii mele, îmi devenise cel mai mare prieten (scena aceasta a schimbării sale vă voi descrie-o către sfârşit). Şi cu toate că avea de susţinut o conferinţă la Ateneu, totuşi a amânat conferinţa prin telefon şi a venit imediat, însoţit de doi epitropi şi de mine. înalt Prea Fericirea Voastră l-aţi primit pe domnia sa şi pe epitropi, dar pe mine nu aţi putut să mă primiţi. Distrus sufleteşte şi peste măsură de umilit şi îndurerat pentru că nu eram vrednic să văd faţa Patriarhului meu, tot timpul cât a durat convorbirea cu dânşii am stat în aripa de vis-â-vis a Palatului şi am plâns cu lacrimi fierbinţi, pe care Stăpânul meu cel Mare şi Bun poate că le-a înregistrat undeva!

Bineîneţeles că aţi aprobat sfinţirea mare, şi astfel, de Floriile anului 1948, după zece ani de slujire în subsoluri şi pivniţe, avea loc această sfinţire la care au luat parte circa cinci mii de suflete.

Astfel se încheie un capitol mare şi frumos din istoria acestei biserici, zidită într-o vreme nestatornică - războiul - dar tocmai de aceea minunată 29

pentru verificarea credinţei. Biruiseră sărmana energie a preotului şi sacrificiile acestui popor blajin şi bun, în faţa căruia mă aplec cu veneraţie.

În 1950 se sfârşea tencuirea în praf de piatră a exteriorului bisericii, tencuială care stă şi astăzi neclintită.

între timp am convertit cincizeci de familii la dreapta credinţă, între care şi un preot franciscan, Gh. Frenţ, doctor la Roma şi scriitor, pe care l-am miruit în biserica de jos. Odată cu aceasta am primit o delegaţie de trei preoţi franciscani, romano-catolici, care aduceau cu dânşii încă şapte preoţi, - în total zece - care doreau să se întoarcă în sânul Bisericii Ortodoxe. înfăţişându-i aceste lucruri înalt Prea Fericitului Patriarh Nicodim, mi-a declarat: „Avem noi destui preoţi ortodocşi, că nu ştim ce să ne facem cu dânşii. Nu ne mai batem capul şi cu catolicii!". Nu fac nici un comentariu...

în 1951, ca un popas duhovnicesc şi pentru a vedea în ce măsură creştinii au înţeles sensul predicilor ţinute de mine atâţia ani, am amenajat în subsol, cu titlu de experienţă şi cu aprobarea organelor de Stat, o cantină pentru bătrânii săraci.

Cantina aceasta pe care am înfiinţat-o mi-a adus de fapt nenorocirea. Una din cele două bucătărese voluntare, Bertha Hintermeyer, deşi nu mi-a spus, făcea parte dintr-o organizaţie al cărei şef, venind în două rânduri la biserică şi văzând atâta lume, mi-a făcut în caietul lui o poezie elogioasă, cu numele meu, pe care mi-a prezentat-o. Eu l-am sfătuit s-o distrugă, căci se nenoroceşte, deoarece cuprindea şi cuvinte injurioase la adresa lui Stalin, dar dece nu m-am priceput s-o distrug eu. Aceasta mi-a fost fatal. Prins şi găsindu-i-se la percheziţie poezia cu numele meu, s-a dedus că aş face şi eu parte din

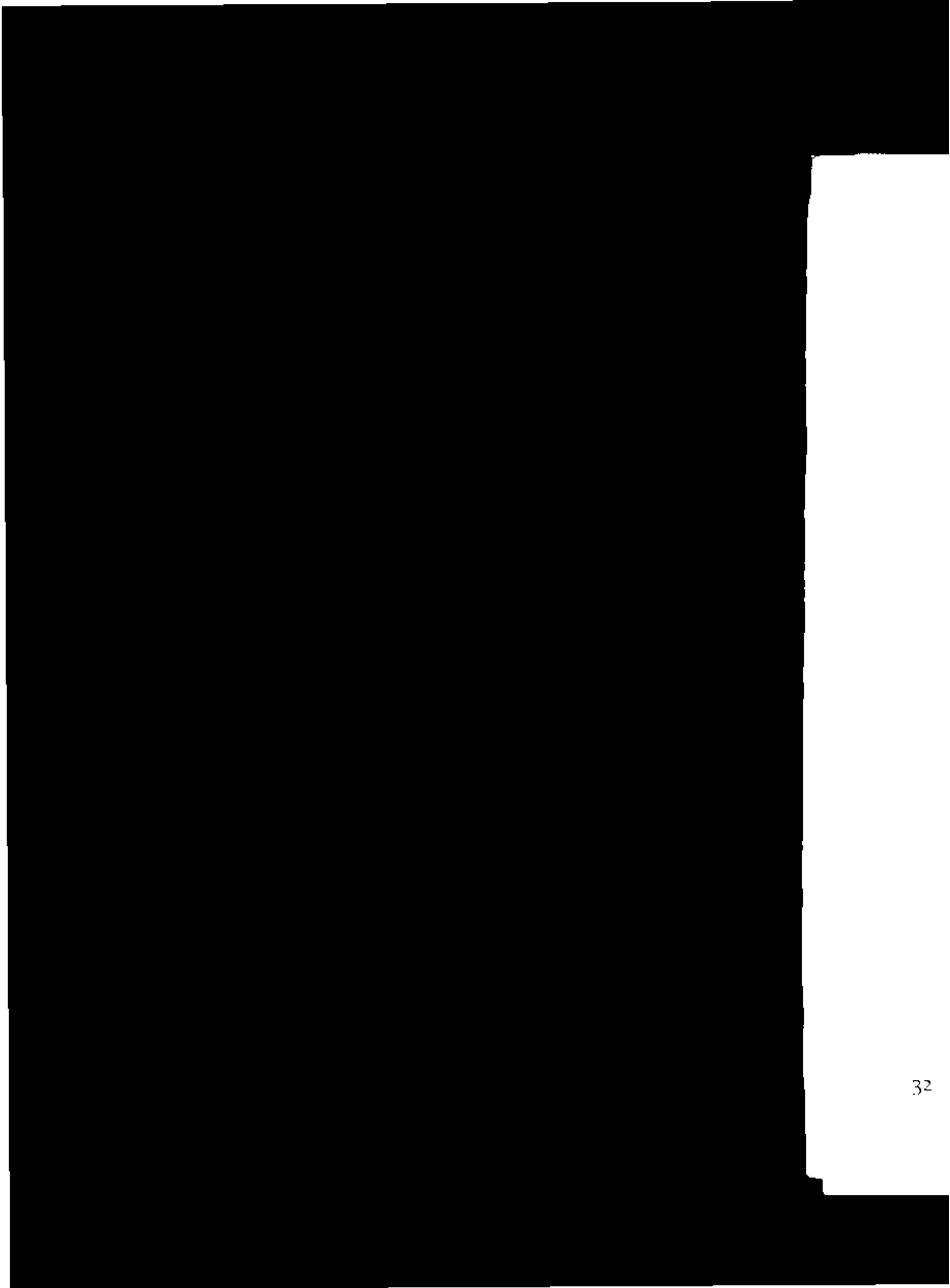
/

organizaţie[1]. Am fost cercetat şi condamnat opt ani corecţional, pe care i-am ispăşit, iar începând de la 8 ianuarie 1962 am primit o pedeapsă suplimentară de doi ani D.O. *(domiciliu obligatoriu-n.n.)* în Viişoara.

Dar şi acum vă spun duhovniceşte, pe memoria soţiei mele moarte şi pe sănătatea copiilor mei, pe această bucată de hârtie, orice s-ar întâmpla şi cu orice risc, căci şi altfel am ajuns la limita puterilor mele de răbdare: nu am cunoscut această organizaţie decât în instanţă!

La data aceea - înainte de arestare - eram destul de mulţumit. Sfârşisem de construit biserica, copiii crescuseră mărişori, eram iubit de popor, înţeles şi ajutat de popor şi, de ce n-aş spune-o, câştigam, datorită popularităţii, mai mult decât meritam, încât nu mai ştiam ce să fac cu banii. Dădeam în dreapta

[1] Este vorba de Constantin Dărăşteanu, fost membru al Partidului Naţional Ţărănesc, iniţiatorul grupului de rezistenţă anticomunistă „Salvatorii Neamului". După cum aflăm din interogatoriul luat Părintelui Sârbu de Securitate în 19 aprilie 1954, Dărăşteanu l-a vizitat în mai multe rânduri la parohie, cerându-i sprijinul în răspândirea de manifeste împotriva regimului, sprijin pe care Părintele a refuzat să i-1 acorde. Securitatea căuta însă cu orice preţ motive pentru arestarea Preotului Constantin Sârbu, a cărui lucrare misionar-creştină în capitală nu mai putea fi tolerată de regimul ateu. Ca urmare, prin sentinţa nr. 2168 a Tribunalului Militar Bucureşti, Părintele este condamnat pentru "uneltire contra ordinii sociale" şi "deţinere şi necedare către R.P.R. a valutei", alături de alţi 23 de membri ai mişcării "Salvatorii Neamului". Pe lângă colaborarea cu Dărăşteanu, în anchete i s-a imputat sprijinul primit la ridicarea bisericii din partea Mareşalului Antonescu (împuşcat în Valea Piersicilor de comunişti), precum şi "crima" de a-i fi pomenit la parastase pe Mareşal şi pe Corneliu Codreanu, conducătorul Mişcării Legionare, (cf. *Martiri pentru Hristos, din România, în perioada regimului comunist,* Ed. Institutului Biblic, Buc. 2007, pag. 652-653)

și în stânga cui avea nevoie și îmi cerea, dar Dumnezeu îmi binecuvânta sporit aceste daruri. /

Mi s-a zis de către o persoană serioasă că niște preoți - care or fi aceia...?! - v-ar fi spus despre mine că am furat de la biserică, la care înalt Prea Fericirea Voastră ați ripostat: „Furați și voi, dar faceți ce a făcut el!".

înalt Prea Fericite Părinte, îl iau martor pe Dumnezeu că nu am furat. Nu pentru că m-au învățat să nu fur Seminarul sau Teologia. Nu acestea m-au convins să nu fur și să am frică de Dumnezeu, ci sfânta mea bunică, femeia aceea simplă de care v-am vorbit, care și-a vândut junca și a rămas torcând cu furca numai ca să mă fac preot. Ea m-a învățat de mic să nu pun mâna nici pe un ac. Și pe aceea am ascultat-o, pentru că era curată la suflet și bună. De aceea în mâna mea a sporit avutul obștii. Așa la azil, așa la cantină, așa la biserică și peste tot.

înalt Prea Fericite Părinte, nu numai că nu am furat, dar în 1941, cu chitanța numărul 150, am dat 100.000 de lei, toți banii pe care-i aveam la data aceea, zestrea fetițelor mele orfane. Și ca să stimulez strângerea fondurilor pentru construcția bisericii, vesteam poporului aceasta, ca să închid gura acelor batjocoritori care spun: „Popa îndeamnă la dat întotdeauna, dar el niciodată nu jertfește!". Prima chitanță a bisericii, de 2.000 de lei, începe cu banii mei, apoi de 12.000, apoi de 5.000, etc., afară de banii cheltuiți pentru biserică, ce nu sunt scriși în condică, dar pe care sigur i-a scris Cineva în ceruri. Și ori de câte ori se întâmpla, în câte o zi de umblat, să nu adun nimic, soția mea, o altă sfântă, scotea din poșetă câte 500 de lei și mi-i da pentru biserică, spunându-mi: „Iată, Bunul Iisus ți-a răsplătit urmele pașilor tăi!"...

Am lăsat soția bolnavă de cancer în pat, pentru biserică. Am lăsat copiii bolnavi de scarlatină acasă, pentru biserică. Am umblat ca să strâng bani/până când mi s-au umflat picioarele, pentru biserică. Am vorbit și am scris apeluri până când amețeam, pentru biserică. Am plâns și am adormit de multe ori îmbrăcat din pricina oboselii,

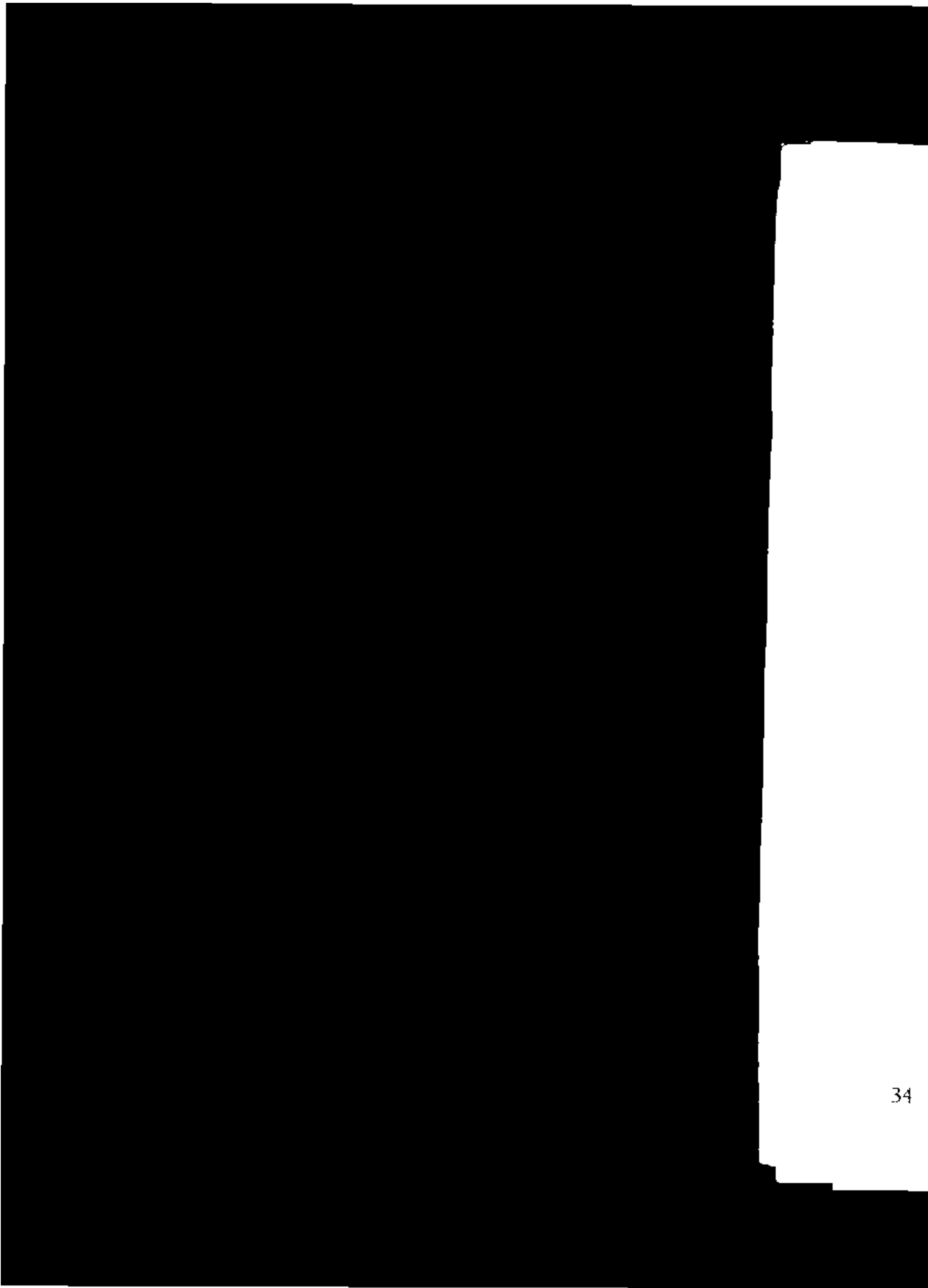
pentru biserică.

Așa s-a făcut Biserica Vergu, înalt Prea Fericite Părinte Patriarh!

Postludiu și concluzie.

înalt Prea Fericite Părinte! Din cele expuse aţi putut constata, pe de o parte, viaţa mea chinuită, iar pe de altă parte, lupta și strădaniile mele pentru ușurarea suferinței umane și pentru slava sfintei noastre Biserici Ortodoxe. În acel moment istoric al ţării mele, nu se poate contesta că am făcut tot ce era în putinţă pentru binele poporului. Căci dacă fiecare preot din cei 11 000 câți eram ar fi făcut fiecare câte un azil cu câte 22 de camere, în care să poată încăpea câte 100 de bătrâni, ca în azilul meu din Huși, *1.100.000* de bătrâni ar fi putut găsi adăpost și hrană în aceste cămine. Și dacă fiecare preot ar fi zidit nu câte o biserică - fiindcă poate nu ar fi fost nevoie - dar măcar câte o sală de conferințe ca sala de jos, de sub Biserica Vergu și dacă s-ar fi organizat conferințe de culturalizare a maselor cu slujbe și cateheze filmate pentru copii, tineret, muncitori și servitori, cu cinematograf și teatru religios, atunci 22.000.000 de oameni, atât cât nu avem noi în țară, ar fi putut să-și adape sufletul de la izvoarele curate ale credinței și culturii.

Problema mea trebuie privită și rezolvată nu după criteriile marxist- leniniste, ci în funcţie de năzuințele și realizările pozitive pe care le-am avut în cadrul istoric al vremii mele și cu mijloacele pe care le-am avut la dispoziţie

atunci: adică zero. Ba chiar neînțelegere și dușmăniei

Și atunci ați putea aprecia dacă locul meu este printre cei care trebuie să poarte pecetea rușinii și a dezaprobării ca „dușman al poporului” sau "necorespunzător” misiunii preoțești ori, cântărind înțelept faptele mele pozitive, mi-ați dărui clemența și așezarea mea în rândul oamenilor modești, dar cinstiţi şi sinceri.

Aceasta pentru că văd că de-abia după șase luni de aşteptare am putut primi, în sfârşit, aprobare de a mă putea împărtăşi la sfânta slujbă din capela satului de aici, dar cu menţiunea „fără nici un drept în cele duhovniceşti”. Ceilalţi preoţi, inclusiv cel de acum, Părintele Iana, bănăţean, au obţinut oficial dreptul cu toate cele duhovniceşti, aprobare dată de părintele Protopop al Raionului Slobozia.

Numai bietul popa Sîrbu, deși face parte din oblăduirea eparhiei înalt Prea Fericirii Voastre, nu are totuşi dreptul ca ceilalţi preoţi, ci doar dreptul de cântăreţ la strană!

Plânge sufletul în mine că acum la bătrânețe, de aproape opt ani de zile nu am mai slujit cele ale preoţiei! E adevărat că nu am nici veşminte, căci ale mele - inclusiv cele personale, oferite de popor cu ocazia acordării rangului de iconom stavrofor pentru acţiunea ajutorării înfometaţilor Moldovei - au rămas la Biserica Vergu și nu mă gândesc să le mai cer. Dar nu am nici starea sufletească necesară slujirii, în condițiunile inegale de umilinţă în care mă găsesc.

Nu se poate repara de către înalt Prea Fericirea Voastră această nedreptate ce se săvârșește cu mine? Și dacă nu am aceleași drepturi de slujire în cele duhovnicești ca ceilalți preoți care s-au perindat pe aici, mi se poate spune măcar de ce?

z

Aştept, cu smerenie, un răspuns la întrebarea aceasta, înalt Prea Fericite Părinte! Odinioară doctorul Gomoiu - slujitor al Casei Regale, dar adversar crunt al zidirii Bisericii Vergu în locul în care se află ea acum - spre sfârșitul anului 1947 mi-a declarat, cu ocazia vizitei pe care i-am făcut-o de Bobotează: „Eu, doctorul Gomoiu, savant, profesor universitar, preşedintele Societăţii Internaţionale de Istoria Medicinii, director general, etc. fa *început să-și înșire toate titlurile)* mă închin în faţa muncii Sfinţiei tale!". Şi mi-a sărutat cu evlavie mâna, adăugând: „De astăzi înainte, orice cuvânt al Sfinţiei tale, la orice oră din zi sau din noapte, este poruncă pentru mine!". Așa se face că atunci când l-am rugat să vină la înalt Prea Fericirea Voastră pentru aprobarea sfinţirii bisericii, și-a suspendat conferinţa pe care o avea de ţinut la Ateneu și a răspuns imediat la chemarea mea.

Eu nu am nevoie, înalt Prea Fericite Părinte Patriarh, „să se închine cineva în faţa muncii mele" şi nici să-mi recunoască meritele. Dar am nevoie de un cămin acum la bătrâneţe, căci sunt sărac şi bolnav, de un cămin familial care mi-a lipsit din pruncie. Am nevoie de puţină liniște lângă mormântul soţiei, singura ființă care m-a iubit și apreciat în viață, sub streașina casei fiicelor mele din Bucureşti, fiice care nu-şi cunosc mama, pentru că sunt orfane din 1941 și le-am crescut în văduvie, în suferinţe crâncene, cu o mână legănându-le copilăria aspră și orfană, iar cu cealaltă zidind biserica, sala de conferinţe, casa parohială, cantina, azilul și toate celelalte pe care le-a făcut un biet preot

[redacted]

necăjit pentru frații săi în suferință: oamenii.

Și pentru aceasta vă rog smerit, înalt Prea Fericite Părinte, să mă ajutați:

1. Să interveniți locului în drept spre a mi se ridica D.O-ul.

2. Să-mi dați o parohie în București, spre a-mi găsi liniștea acum, la bătrânețe, poate chiar la Biserica Vergu, în zidurile căreia am pus și sufletul meu și sufletul soției mele și unde aș fi dorit să închid ochii în mijlocul enoriașilor mei. Știu că aceasta vă stă în putere să o faceți, numai dacă voiți.

3. Până atunci, să-mi acordați un ajutor bănesc. Iarna bate la ușă, în casă plouă, iar eu nu am lemne și nici alimente și sunt dezbrăcat. Copiii mei, care sunt la începutul carierei și au și ei copii, nu pot să mă ajute decât cu prea puțin, iar eu nu pot să muncesc pentru că sunt bolnav. Am nevoie și nu am la cine să apelez decât la înalt Prea Fericirea Voastră.

4. Să fiu pus în slujire pe aceeași treaptă cu Părintele Iana, slujitorul bisericii satului, și el tot D.O.-ist.

Cred că de această dată nu va trebui să aștept un răspuns pe care să-l primesc tot după șase luni de zile. Căci până atunci pot să mor.

Rămân pentru totdeauna al înalt Prea Fericirii Voastre smerit și devotat fiu duhovnicesc,

C. Sârbu,

actualmente,	fost preot și paroh al bisericii
Com. Viișoara, Raionul Slobozia,	Parcul Călărași - Vergu
Regiunea București.	și ostenitor cu zidirea acestei biserici.

3 septembrie 1962.

Despre soarta Memoriului înaintat de Părintele Constantin Sârbu aflăpi - cum era de

așteptat - tot din arhivele Securității.

în același dosar de urmărire I 258316, voi. II, la filele 86-87 se află o notă informativă a agentului „Dobrogeanu”, în care se menționează că Memoriul a fost adus în luna septembrie de doctorița Marfa Ursulescu, o veche cunoștință a Părintelui Sârbu și lăsat consilierului patriarhal Petre Alexandru spre a fi înaintat Patriarhului, între timp consilierul a plecat în concediu. În octombrie doamna Ursulescu a revenit la Patriarhie pentru a afla rezultatul, dar intcresându-se la toate cabinetele, Memoriul n-a putut fi găsit (fusese sustras de Securitate din birourile Patriarhiei și anexat la dosarul Părintelui, așa cum se găsește până azi). Ca urmare, pe 29 noiembrie doctorița Ursulescu revine din partea Părintelui Sârbu cu un Memoriu identic, care este înregistrat la Patriarhie cu nr. 19739/1962. Pe 8 decembrie Memoriul este prezentat Patriarhului, care ii pune referința „La Permanența Consiliului Eparhial”, zicând consilierilor: „De, ce să-i fac? Cine l-a pus să facă ce a făcut? Eu vi-1 dau vouă, vedeți și voi ce puteți face cu el...!"

Nota informativă a lui „Dobrogeanu" se încheie cu mențiunea că până la data respectivă Permanența nu luase în discuție Memoriul.

Ca urmare, Biroul de Securitate redactează o dare de seamă - aflată și ea în același dosar, la fila 88 - privitoare la cele cuprinse în nota informativă a lui Dobrogeanu:

„Sârbu Constantin este cunoscut în evidențele noastre cu activitate dușmănoasă. Doctorița Maria Ursulescu nu este cunoscută. Agentul a primit ca sarcină să mai discute cu Maria Ursulescu, cu scopul de a stabili ce

[redacted]

intenţionează să facă Părintele Sârbu în afară de revendicările cerute în Memoriul său. A mai primit sarcină să discute cu Maria Ursulescu pentru a stabili concret de ce natură sunt legăturile ei cu Părintele Sârbu. De asemenea, să urmărească ce rezultat vor da Patriarhul și ceilalţi clerici Părintelui Sârbu la Memoriul său.

Vom lua măsuri de a ne ocupa de încadrarea informativă a Părintelui Sârbu în comuna Viișoara, unde are domiciliu obligatoriu.

O copie a notei va fi dată spre exploatare și măsuri căpitanului Săndulescu Nicolae. O copie se va trimite Serviciului 7.

Viitoarea întâlnire pe data de 28 decembrie 1962.

Căpitanul de Securitate
Bujeniţă Dumitru"

Alte menţiuni privitoare la soluţionarea Memoriului nu se mai găsesc în dosarul de urmărire. Ştim însă că în mai 1963, când Părintele Calciu a ajuns cu domiciliu obligatoriu la Viișoara, Părintele Constantin Sârbu slujea la biserica satului. A fost apoi eliberat din D.O., împreună cu ceilalţi deţinuţi politici, în 1964 și nu i s-a permis întoarcerea la Biserica Vergului - ctitoria sa
- ci a fost numit paroh la Biserica Sapienţei din București, unde a slujit până la adormirea sa din 23 octombrie 19J5.

ADUCEȚI-Vă AMMINTE DE MAI-MARII VOŞTRI

mărturisirea unei fiice duhovnicești -

Aduceţi-vă aminte de mai-marii voştri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviţi cu luare-aminte cum şi-au încheiat viaţa şi urmaţi-Ie credinţa, cEvrei 13, j)

Tânjeam și eu, ca mulţi alţii, căutând cu înfrigurare un slujitor al altarului din care și prin care să strălucească lumina lui Dumnezeu. Cunoșteam multe biserici frumoase, mărețe - având slujitori înveșmântaţi în haine scumpe, strălucitoare, unii înzestraţi cu voci frumoase și cultivate, alții cu darul de a vorbi frumos și elevat - cu mult fast, multă paradă, puse parcă anume să nu te poţi apropia de ele.

Și astfel, într-o zi, mărturisind această dorinţă, cineva m-a îndrumat spre Biserica Sapienţei, unde este nou venit cunoscutul preot ce a înălţat biserica din Bariera Vergului. Era vorba de preotul Constantin Sârbu, revenit după o detenţie de opt ani în pușcăriile comuniste, plus doi ani de domiciliu obligatoriu pentru marele lui păcat de a fi fost preot, om și bun român.

Am căutat și am găsit Biserica Sapienţei. Era o biserică modestă, mai greu de găsit. M-a întâmpinat o grădiniţă plină de trandafiri, ce te cucerea prin frumuseţe.

Câţiva pomi bine îngrijiţi, câteva bănci şi o troiţă la care ardea o candelă parcă pentru a-ţi aminti că cei în cinstea cărora fusese ridicată, eroii neamului, sunt prezenţi permanent. Pe soclu odihnea o vază cu flori proaspete. Curtea curată te îmbia să păşeşti cu încredere. Biserica, o căsuţă mică, albă, spoită proaspăt cu var. Această bisericuţă fusese capela familiei Creţulescu, alături fiind locuinţa, astăzi azil pentru nevăzători. O placă de marmură albă, cu migală cioplită, stătea, lămuritoare, deasupra uşii. Totul era simplu, modest.

Am intrat în biserică. în pridvorul curat și ordonat, o măsuță la care se vindeau lumânări și prescuri. De pe pereții proaspăt zugrăviți te întâmpinau sfinții. Tot interiorul era învăluit în liniște adâncă, curățenie impresionantă și ordine. Totul modest, dar de un gust ce te cucerea. Catapeteasma, tavanul și două scene - Nașterea și învierea - de pe pereții de sud și de nord erau pictate de Gh. Tătărăscu. Pictura acestuia, deși în ulei, nu era deloc grea, ci ușoară și suavă, plină de delicatețe și rafinament. Candelabrul de alamă lucea de parcă ar fi fost de aur. Nu era aprins, și totuși era atâta lumină, lumină ce părea că vine din tavan, din pereți, din catapeteasmă, de peste tot.

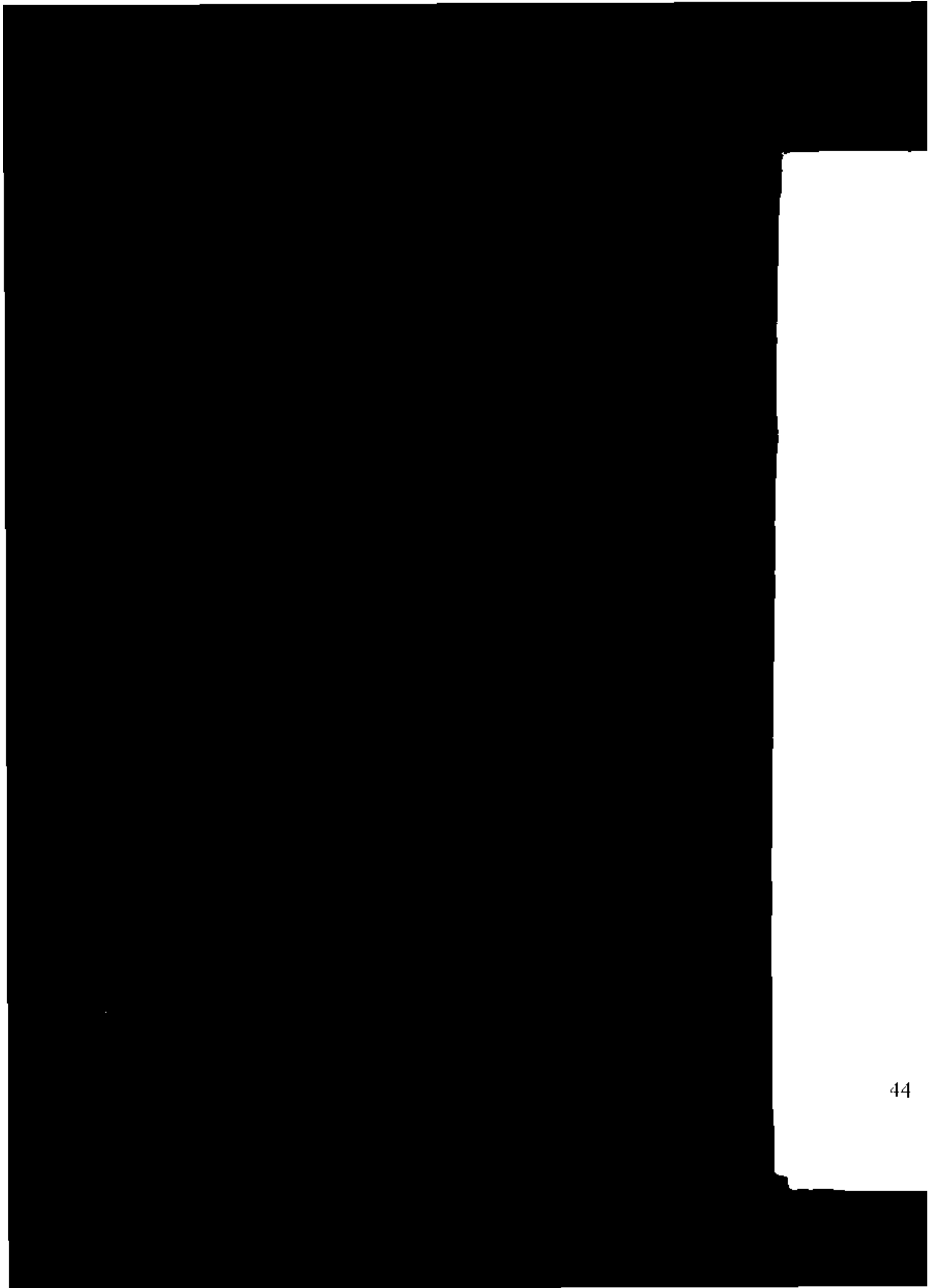
La ușa altarului te întâmpina cu zâmbet, cu ochi blânzi dar pătrunzători, dintr-un chip ce exprima tristețe și durere, dar plin de lumină, dându-ți certitudinea că poți avea încredere, Preotul Constantin Sârbu.

Lume era puțină. Sfânta Liturghie s-a săvârșit într-o atmosferă de sfințenie. Te desprindea! de pământ și pluteai în această lumină ce parcă pleca de la altar, de la sfintele icoane împărătești, de la preot. Tu nu mai erai tu, ci erai una cu toți cei prezenți. La sfârșitul slujbei, Părintele, în mijlocul bisericii, a ținut predica. Dar nu era predică, ci plâns și suspin pentru tot ce se petrecea în lume și mai ales în neamul nostru. Fără teamă, fără sfială, arăta și judeca toată năpasta, toată neomenia căzută asupra acestui neam bun, drept și credincios, ce acum orbecăia în cel mai cumplit întuneric. Toată predica era brodată pe textul pericopei evanghelice. Te cutremurai!

Am căutat să aflu cine este și de unde vine acest preot ce îmbrăca imaginea unei călăuze prin care vorbește Duhul Sfânt. Pentru prima dată se modifica esențial în mine imaginea slujitorului lui Dumnezeu și a comunității

din jurul lui, o comunitate foarte liniștită, cu toată ființa îndreptată spre Dumnezeu. Constatarea mea în legătură cu cine am de-a face *â* fost ca o străfulgerare. Era un vas ales al lui Dumnezeu, căruia îi datorez multă înțelegere a vieții și a morții, a căii de la moarte la viață și mai ales îi datorez învățătura referitoare la felul cum poate fi și trebuie străbătută această cale. Sigur că oricine îți poate vorbi de o cale, de piedicile de pe cale, de modalitățile de înlăturare a acestora, dar nu toți pot avea acel dar de a te face să te simți alături de ei pe acest drum. Acesta a fost unul din multele și valoroasele lui daruri. Nu a fost nevoie de prea multe cuvinte între noi. Am învățat că un cuvânt, un gest pot crea o relație mult mai valoroasă, dacă în spatele acelui cuvânt sau gest sesizezi întreaga dăruire a celuilalt. Pe un asemenea fond este foarte simplu ca mesajul său frumos să spargă carapacea închistării, a oboselii, a nepăsării.

Acesta era preotul Constantin Sârbu, născut la 10 ianuarie 1905 intr-un sat de lângă Galați. Părinții săi, țărani mijlocași, nici săraci-săraci dar nici avuți, își duceau zilele muncind și chibzuindu-se. Când Constantin, primul copil, a avut vârsta de un an, mama și fratele mai mic pleacă spre cele veșnice. Micul Constantin este luat și crescut de bunica lui, Ioana. Tatăl, în urma unui accident cu traumatism cranian, nu mai este în stare să aibă grijă nici de el, darămite de copil. Constantin și tatăl său rămân sub oblăduirea bunicii, pe care copilul o crede că-i este mamă și pe care o va venera până la sfârșitul zilelor. Când, la vârsta de șase ani, află adevărul, este descumpănit, neîncrezător și cere explicații bunicii. Aceasta îi explică, cu mult tact și cu înțelepciune, că mama lui trăiește, dar în cer, la Dumnezeu, de unde îl veghează și îl ajută. Cu

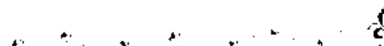
și mai multă înțelepciune, în prima zi de sărbătoare când merg la biserică, bunica îl duce în fața icoanei Maicii Domnului, spunându-i: „Aceasta este Mama ta cea mai adevărată, ea îți va purta de grijă, ei să te rogi!”.

După moartea bunicului, familia cu cei doi membri ai ei se mută într-o mahala a Galațiului, în căsuța cumpărată de bunica. Aici copilul crește în nevoi și lipsuri, firav dar harnic și bun, supus și ascultător. Este tovarășul de viață al bunicii și singura ei bucurie. Se întrețineau din agoniseala ogorului și din laptele vândut.

înzestrat cu o inteligență sclipitoare, dublată de bun-simț și înțelepciune, Constantin străbate prin viață ca un fulger. La școală este primul, iubit de învățători și colegi. Termină cursul primar ca premiant, își petrece vacanța ajutând-o pe bunica la treburi gospodărești, iar în zilele fierbinți merge cu băieții de vârsta lui pe lacul Brateș, unde înotau și prindeau pește, spre marea bucurie a bunicii.

La vârsta de aproape doisprezece ani, în toamnă, este înscris la Școala de cântăreți bisericești. Avea înclinație spre muzică, avea voce și ureche muzicală. Se evidențiază și aici, dar sărăcia își spune cuvântul și cum nu avea cu ce plăti taxa, este retras după primul trimestru.

Și așa, în căsuța săracă din mahalaua Galațiului, un copil de doisprezece ani și o bunică își duc zilele de sărăcie pe o iarnă tristă și mohorâtă care nu promitea nimic bun sau frumos pentru locatari. E frig! Soba în care ardeau coceni de porumb sau câte o buturugă nu dovedea să încălzească odaia sărăcăcioasă, cu un pat pe care-și duceau viața mai tot timpul cei doi. Bunica torcea lână sau bumbac, ce i se oferea, asta fiindu-i sursă de venit. Pentru ca

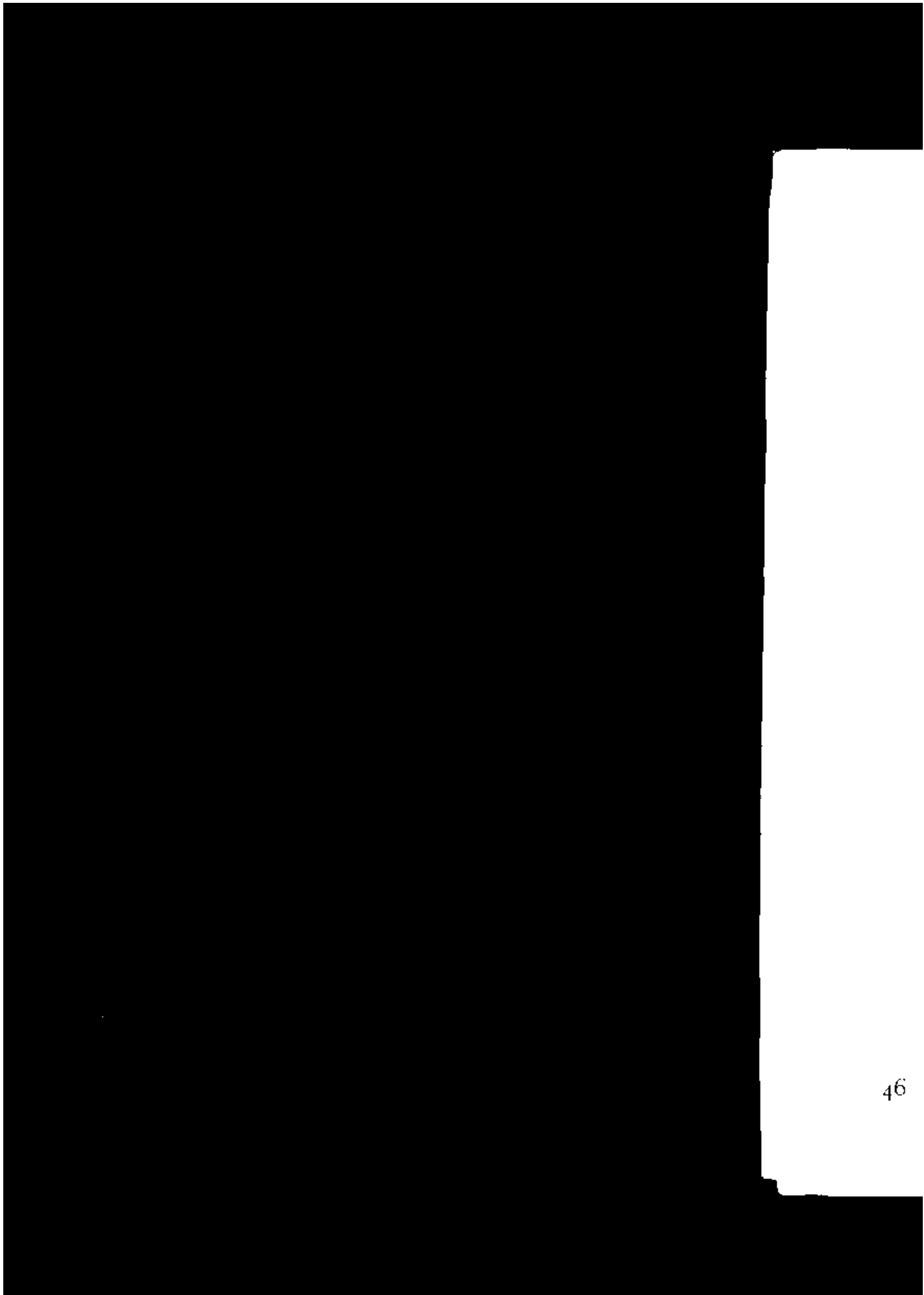
atmosfera să fie cât mai plăcută și copilul să nu simtă în toată grozăvia nevoile, bunica îl îndeamnă să cânte împreună cu ea psalmi și rugăciuni. Așa se scurge o iarnă în casa

din care era hărăzită să plece o călăuză pentru sufletele dornice de adevăr și lumină. /

Odată cu venirea primăverii, se naște în sufletele celor doi nădejdea de mai bine. Bunica hotărăște să prezinte pe băiat celuilalt fiu al ei, preot într-un sat aproape de Galaţi, rugându-l să-l ia cântăreţ în biserica lui, ca astfel băiatul să nu fie înstrăinat de cele sfinte și să-și facă un rost. Greu înțelege cel avut pe cel sărac, dar nu pregetă să-i stoarcă ultima picătură de vlagă! Constantin nepotul este obligat să pască vitele, să curețe grajdul și să facă toate treburile de argat. Argat fără simbrie! Şi astfel Constantin își petrece doi ani din viață fără a cârti, fără a protesta, deși sufletul lui tânjea după carte, după rugăciuni, după frumos.

Bunica, văzând situația, cu multă durere în suflet și cu revoltă ia băiatul la Galaţi și roagă pe fostul învățător să o ajute, pregătind băiatul pentru admitere la Seminarul Teologic. Meditatorul trebuia plătit. Bunica vinde vițeaua din ocol și se achită de obligații. Constantin reușește primul, dar având vârsta depășită, se cere și se obține dispensă. Sfătuit și ajutat de profesori, în fiecare an școlar pregătește și materia anului următor, ca elev particular al Seminarului din Roman. în patru ani termină cursurile Seminarului, după care se înscrie la Facultatea de Teologie din București.

Ca elev organizează și conduce corul Seminarului, ajută pe elevii mai slabi, astfel procurându-și cele necesare. Ca student, sărac fiind, greu găsește un loc în cămin. Este preocupat de a acumula cât mai multe cunoștințe. Astfel, 45

merge în toate bisericile din Bucureşti pentru a găsi ceea ce dorea. Se oprește la Biserica Zlătari, unde preot era Toma Chiricuţă. Aici află atmosfera adevăratei comuniuni cu Dumnezeu, însuşindu-şi tot ce era mai frumos şi mai valoros în comportarea preotului Chiricuţă. Rămâne aici până la terminarea facultății. Este remarcat şi i se cere să organizeze corul bisericii, format din credincioși. Aici va cunoaşte pe domnişoara Maria Constantinescu, cu care se va căsători. Ca absolvent al Facultăţii de Teologie se angajează cântăreț la Biserica Lucaci, unde rămâne doi ani. Viaţă de lipsuri şi de mizerie.

Se căsătorește și primește postul de director al Şcolii de cântăreți bisericești de pe lângă Episcopia Huşi. Este preoţit de Izvorul Tămăduirii la Mănăstirea Adam. Aici se găsea icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, hramul mănăstirii. Şi povestește Părintele: "Stând în faţa icoanei Sfintei Fecioare și rugându-mă cu lacrimi, cerându-i sprijin şi ocrotire, de unde până atunci eram timid și temător, lipsit de curaj, m-am ridicat plin de putere, numai lumină, aducând la picioarele lui Iisus propria făptură, fără a avea a mă mai teme de nimeni".

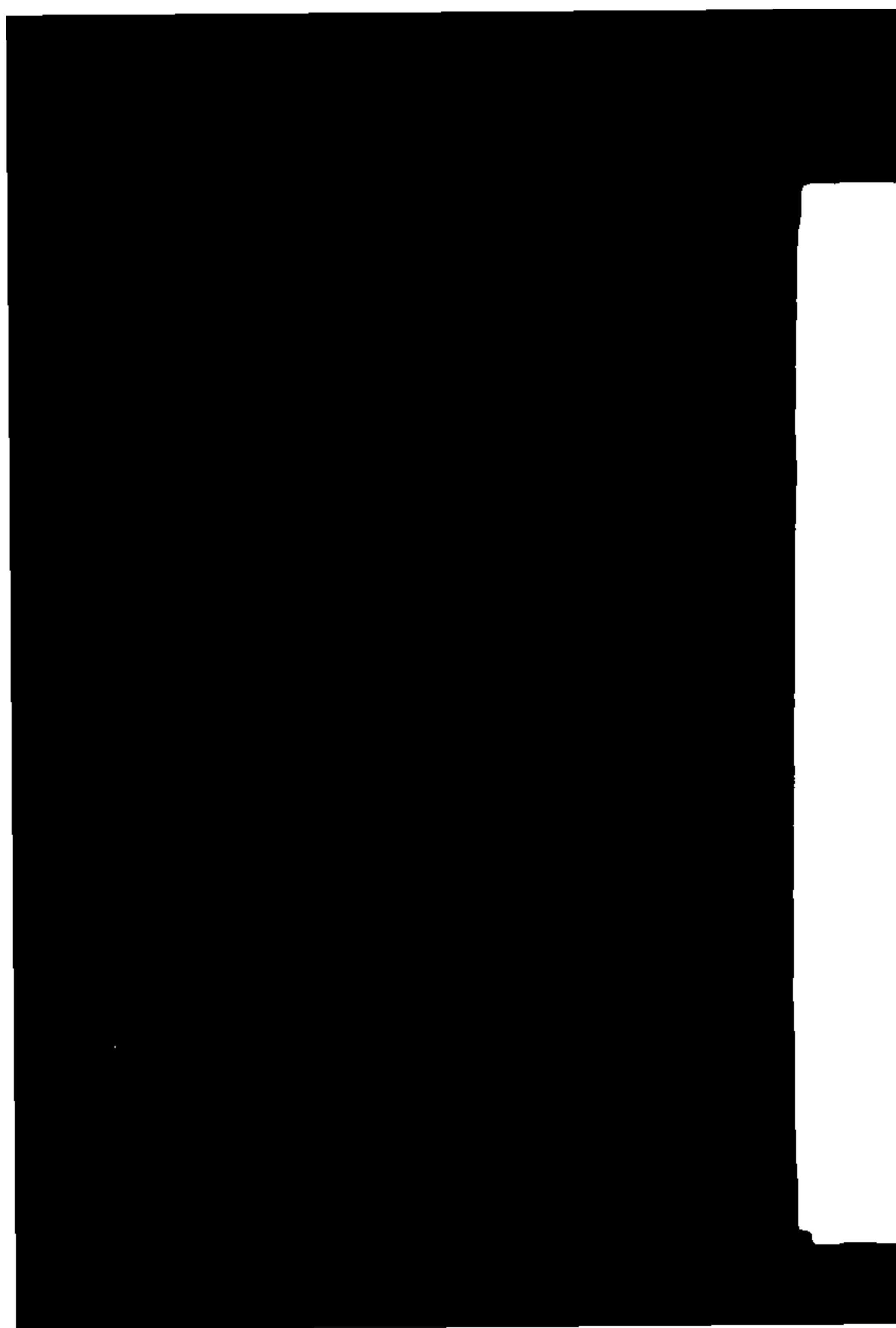
întors la Huşi, este încadrat preot la Episcopie, unde slujeşte împreună cu alţi preoţi. Este mereu preocupat să-și rânduiască viaţa de preot potrivit dorinței Domnului Iisus. Slujeşte pe Dumnezeu cu dăruire, încredințat că viaţa preotului trebuie să fie în slujba celor mulţi, celor lipsiți de ajutor moral și material, să fie o permanentă renunțare la sine însuși. "Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuţi" este călăuza vieţii lui. Şi cum știe și cunoaște în toată grozăvia ce înseamnă a-ţi fi foame și a nu avea cu ce să o astâmperi, a-ţi fi frig și a nu avea cu ce să te încălzești, a fi sărac, a fi umilit și respins de cei puși în

Fruntea bucatelor, caută ca prin fapte să sprijine pe cei obidiţi, bătuţi de soartă, marginalizaţi.

Cu sprijinul comitetului de enoriași, la Crăciun și la Paști se împart pachete cu alimente, ţin ându-se seama de tradiţie și de obiceiuri. Se formează echipe de credincioși care duc alimente, iarna și lemne de foc și chiar bani, unde este nevoie. Preotul Sârbu și soţia sa organizează și conduc totul. Nu sunt uitaţi bolnavii, bătrânii, orfanii și văduvele. Totul se face prin Biserică, cu rugăciuni de ajutor și mulţumire.

Apoi, profund impresionat de mulţimea bătrânilor fără un ajutor, fără un adăpost sigur sau cu povara și batjocura celor ce trebuiau să le poarte de grijă, tot împreună cu credincioșii, dar prin grija, îndemnul și rugăciunile lui, ridică din temelie și înzestrează cu tot ce era necesar un azil de bătrâni care s-a dărâmat la cutremurul din 1940.

Este investit Protoiereu, funcţie care-l obligă să viziteze, să îndrume, să rezolve litigiile și reclamaţiile ivite în parohiile din subordine. Astfel, este obligat să cerceteze și să scoată la lumină acuzaţia adusă unui preot. Informându-se prin credincioși, află că preotul este corect, cinstit, demn și bun gospodar, deci acuzat pe nedrept și, mai mult, află că învinuirea se datora faptului că făcea altă politică decât episcopul. Rezolvarea problemei nu a fost pe plac stăpânirii și Părintele Sârbu a cerut să fie eliberat din această funcţie, neputând fi adept al necinstei și al nedreptăţii. Cunoscând bine rostul adevărat al preotului, hotărăște să plece de la Episcopia Huși. Se adresează soţiei cu cuvintele: “Dacă mai rămân aici, îmi pierd sufletul!”.

Anunțându-se în București concurs pentru ocuparea unui post de paroh la o parohie nou înființată (în Parcul Călărași din Bariera Vergului), se prezintă și din cei trei candidați este admis preotul Sârbu. Este paroh, dar nu are biserică, nu are veșminte, este sărac însă plin de credință și de iubire.

Primul lucru pe care-l face este să viziteze casă cu casă pe toți enoriașii, să se oprească la fiecare, să le cunoască nevoile, grijile, ocupațiile, ideile legate de iubirea aproapelui. Era cartier muncitoresc, cei mai mulți locuitori lucrând la Uzinele Malaxa, majoritatea fiind veniți de la sat cu credința și obiceiurile lor.

Era în plin război, anii 1941-1942. Majoritatea familiilor aveau pe câte cineva plecat pe front. Era multă grijă și multă teamă pentru ziua de mâine. Singura speranță, singura lumină, singurul adevăr era Dumnezeu. Era imperioasă nevoie de o călăuză, de un slujitor al altarului care să lumineze, să ajute, să încurajeze această turmă, arătându-i calea.

în acest cartier erau Așezămintele Reginei mame Elena, cu un spital condus de doctorul Gomoiu, care funcționează și astăzi ca spital pentru copii. Alături era Așezământul Materna, condus de un comitet de doamne, unde erau ocrotite fetele-mame cu copiii lor și copiii orfani sau abandonați.

Să fii slujitor al altarului fără a avea unde sluji, unde aduna creștinii, unde consolida legătura sufletească între preot și credincioși, era greu și de neînțeles pentru preotul Constantin Sârbu. Cu ajutorul conducerii Așezămintelor Reginei mame Elena și al doctorului Gomoiu obține la subsolul administrației spitalului o cameră în care, cu ajutorul enoriașilor și al comitetului de doamne 48 de la Materna, orânduiește un Paraclis, unde oficiază toate slujbele religioase și

îi adună pe credincioși pentru a se consulta și a hotărî împreună ce au d^ făcut.

Se hotărăște construirea unei biserici. Drum greu și lung, presărat numai de suferințe. Ajutat de comitetul de doamne, face toate demersurile pentru a obține terenul necesar construcției. I se repartizează un spațiu din grădina spitalului, în spatele magaziilor și bucătăriei, cu ieșire directă într-o stradă laterală, astăzi teatru de vară. Părintele refuză acest teren. Locașul lui Dumnezeu trebuia să fie la loc deschis, de unde să fie văzut de toată lumea, așa cum se cuvine. Prin urmare, Părintele insistă pentru un spațiu corespunzător, vis-â-vis de Materna, dar nu i se admite.

Fără a dezarma, convins că ceea ce cere este drept, caută și obține audiență la Mareșalul Antonescu. Audiența a durat mai mult de o oră, timp folosit de Părintele nu numai pentru a obține terenul necesar, sprijin și ajutor, dar și pentru a expune felul cum concepea el rostul Bisericii creștine românești și al preotului. Biserica trebuia să fie nu numai lăcaș de închinare în care preotul să slujească. Biserica trebuia să fie pilonul în jurul căruia să se deruleze toată activitatea creștin-socială, preotul și soția fiind îndrumători și coordonatori. La biserică să fie sală de conferințe religioase, dezbătându-se probleme sociale și de credință. Să fie cinematograf și teatru cu subiecte religioase, care pot fi înțelese de toată lumea și prin care creștinii să fie îndrumați spre bine, adevăr, dreptate. Să fie bibliotecă, să fie ateliere în care fetele să învețe să lucreze și să gătească pentru a fi bune gospodine și soții. Să fie o mașină-platformă cu care să poată fi transportați gratuit la cimitir cei din familii fără posibilități. Să fie un comitet care să viziteze pe cei suferinzi, pe 49

cei bolnavi, pe cei neajutorați, ajutându-i pe fiecare după nevoie. Biserica să organizeze excursii cu credincioșii la toate lăcașurile sfinte din țară. întreaga activitate să se deruleze sub conducerea preotului, care să fie prezent la orice chemare. La şcoala apropiată de biserică preotul să fie prezent și în prezența sa să se intre la ore, după ce s-a cerut ajutor de la Dumnezeu. în zilele de sărbătoare copiii să fie la biserică, unde să li se explice, pe înțelesul lor, textele evanghelice. Să fie ajutați și încurajați cei săraci sau cu probleme în familie. Copiii și adulţii lipsiţi de posibilitatea unei mese calde și consistente să o găsească la biserică. Totul să se facă numai cu ajutorul donaţiilor de la creștini și prin organizarea de spectacole și conferințe.

Impresionat de expunerea acestui preot modest, Mareșalul Antonescu promite să acorde tot sprijinul pentru obținerea și amenajarea terenului, dorind a fi, împreună cu soția sa, ctitori ai acestui sfânt lăcaș. Se fac actele de donație și după foarte puțin timp se anunță punerea pietrei de temelie, pe care o va face Mareșalul Antonescu cu soția.

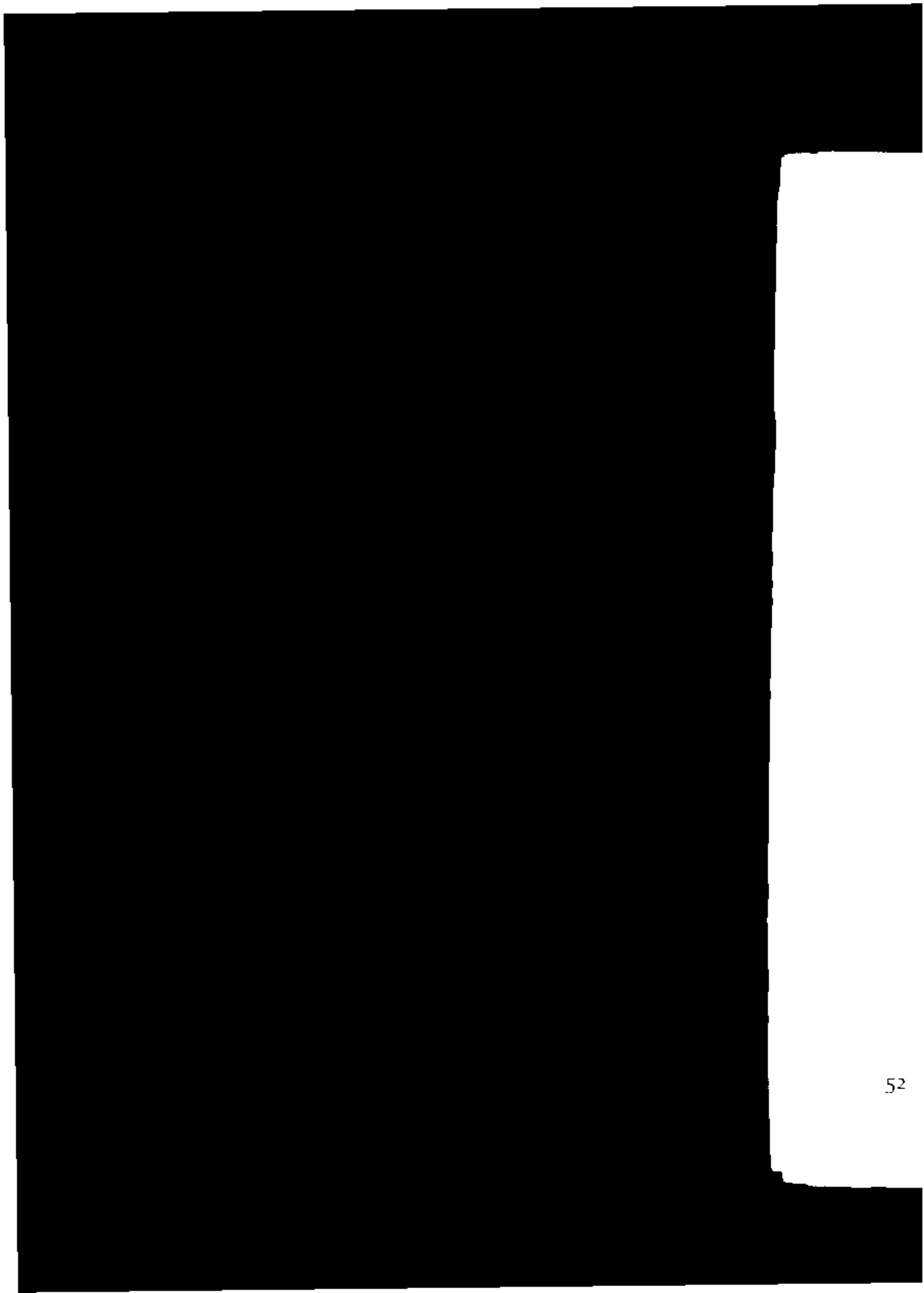
Potrivit relatării Părintelui Constantin Sârbu, într-o singură noapte, cea de dinaintea punerii pietrei de temelie, s-a curățat terenul, s-a trasat profilul bisericii, s-au sădit pomi și, ca în poveste, dimineața totul era gata. în prezența Mareșalului Antonescu și a doamnei s-a început săparea fundației. Ca model arhitectonic - cu unele modificări, pentru a se încadra corespunzător în spațiu și decor - arhitectul construcției a propus Biserica Domnească din Câmpulung. La colțul unde urma să se înalțe zidul altarului a fost îngropat un tub de sticlă îmbrăcat în metal, în care a fost închis și sigilat actul de zidire al acestei biserici, cu data și numele ctitorilor: Mareșalul

Ion Antonescu, Maria Antonescu și preot paroh Constantin Sârbu. Era în anul 1942.

Biserica a fost ridicată între 1942-1949 și târnosită la 17 aprilie 1949. Lucrarea a fost definitivată mai târziu, în 1960, iar pictura efectuată între 1971- 1976. La 3 octombrie 1976 biserica a fost sfințită de Episcopul Roman cu un sobor de preoți și a primit hramul Sfinților împărați Constantin și Elena, în cinstea Reginei mame Elena. Deocamdată, cu fonduri adunate din donații și din munca neobosită a comitetului parohial se lucrează intens la fundație și subsol, astfel încât în decurs de douăsprezece luni subsolul și planșeul parterului sunt terminate. Tot cartierul și chiar oameni străini vin și lucrează voluntar. Odată terminat subsolul, se amenajează altarul, se sfințește și aici se oficiază toate slujbele religioase. Tot aici se țin conferințe, se proiectează filme cu subiect religios. Se apelează la formații corale, teatre, societăți de binefacere pentru a aduna fonduri.

Deși subsolul era mare, adesea se dovedea neîncăpător. Venea lume nu numai din cartier, ci din tot orașul și din împrejurimi. Biserica Vergului și preotul Constantin Sârbu erau cunoscuți și solicitați. Nimeni nu era refuzat sau amânat Astfel, o femeie din alt cartier, a cărei fiică studentă fusese părăsită de soț cu un copil de 6-7 luni, apelează la ajutorul Părintelui. Nu numai că nu este refuzată, dar timp de șase săptămâni preotul vine săptămânal și face rugăciuni împreună cu ai casei, ajutându-i cu alimente și bani. Acesta era modul de a proceda al Părintelui Constantin Sârbu.

Zidurile bisericii se înălțau când mai repede, când mai încet. Soția,

profesoară, este permanent alături de Părintele. Prin biserică, sub îndrumarea comitetului de ajutorare, ia ființă un atelier de lucru, unde fetele din familii sărace sau cu probleme puteau primi îndrumare, iar cele care aveau nevoie de ajutor primeau materiale pentru lucru la domiciliu. Obiectele se vindeau, banii erau depuși pe numele fetei respective, iar la vârsta căsătoriei, prin biserică sau cu ajutorul bisericii era ales soţul. Biserica organiza cununia. Banii adunaţi constituiau zestrea, întreaga comunitate asista la ceremonie și fiecare contribuia cu ce putea. Familia nou constituită era tot timpul sub îndrumarea Bisericii.

Odată terminată zidirea, Biserica se târnosește la 17 aprilie 1949.

Nu după mult timp, soţia Părintelui părăsește această viaţă, într-o zi de 6 august. Părintele, în plină desfășurare a Sfintei Liturghii, este anunţat. Continuă slujba ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. La sfârșit anunță pe toți credincioșii și împreună cu ei conduce la locul de veci pe cea care l-a însoţit în viață, în muncă, în luptă și în suferință. Pierdea un suflet mare care l-a înțeles, l-a sprijinit și l-a ajutat.

Părintele rămâne cu cele două fetițe, cu terminarea bisericii și cu multe și grele probleme financiare și de familie. Caută să ducă la capăt munca începută și gândește, amintindu-și legenda Mănăstirii Curtea de Argeş, că plecarea soţiei este jertfa ce trebuia pusă la temelia construcţiei acestui sfânt lăcaş. Păstrează copiii lângă el, se ocupă îndeaproape de educaţia lor și duce mai departe viaţa de familie.

Greutăţi sunt multe, era război, nu mai erau bani pentru materiale. Părintele convoacă comitetul parohial, enoriașii și pe toţi cei ce puteau da o mână de ajutor. Expune situaţia, dar nimeni nu se oferă să ajute. Atunci Părintele se ridică și donează

100.000 de lei, toţi banii familiei. Acest gest a mobilizat întreaga asistenţă şi astfel s-a ieşit din impas.

Se lucrează în general cu muncă voluntară. Ca ajutor la lucru îi sunt trimişi prizonieri de război ruşi. Părintele, cu gândul la ai noştri, care vor fi fiind în aceeaşi situaţie, le amenajează, împreună cu credincioşii şi cu comitetul parohial, loc de cazare, baie şi bucătărie. Zilnic o gospodină le prepară, din alimentele dăruite de credincioşi, o masă caldă, suficientă şi consistentă. Cum Părintele vorbea puţin limba rusă, se înţelege cu aceşti oameni care, ca şi ai noştri, trebuiau să sufere departe de ţara lor şi de cei dragi. Pentru a le mai îndulci suferinţa, li s-a cumpărat un acordeon, iar în zilele de sărbătoare le aranja mici excursii, prin bunăvoinţa şi înţelegerea creştinilor acestei parohii.

Pentru ca într-adevăr comunitatea să fie ca o familie, la Crăciun se face pom în biserică şi toţi, la îndemnul Părintelui, aduc darurile pentru copiii lor. Muncitorii de la Uzinele Malaxa se ocupă să organizeze sosirea pompoasă a lui Moş Crăciun, care vine adus de undeva de sus. Se pun pachete cu alimente şi îmbrăcăminte pentru cei lipsiţi, iar echipe de creştini merg cu lemne de foc şi cu daruri la cei care nu pot lua parte la sărbătoarea Crăciunului.

La şcoala din apropierea bisericii, astăzi liceul Emil Racoviţă, Părintele Constantin Sârbu împreună cu elevii şi cadrele didactice rostesc în fiecare dimineaţă rugăciunea şi apoi se intră la clase. Echipe de elevi sunt folosite în biserică pentru curăţat icoanele şi praful şi fiecare primeşte la sfârşit o pungă de bomboane. Părintele stă de vorbă cu aceşti copii, aflând grijile, preocupările

[redacted]

și dorințele lor, călăuzindu-i spre fapte bune, smerenie și bună-cuviință.

A urmat anul 1944, an de lungă și apăsătoare năpastă pentru neamul românesc. Viaţa duhovnicească devine grea. Securitatea este permanent prezentă. Părintele Sârbu, conștient de tot ce se urzea împotriva și pentru distrugerea sa, are totuși, în continuare, aceeași comportare de preot luminat și bun român. Predicile sunt incendiare. Se rostește adevărul, se ține trează credința în zile mai bune, oamenii sunt încurajaţi și se simt la adăpost sub streașina Bisericii.

într-o zi, biserica și Părintele sunt luaţi cu asalt de lumea parcă înfricoșată, dar și foarte curioasă. Pe sticla ușii de la intrare apăruse întipărită Maica Domnului. Părintele Sârbu singur vede nu pe Maica Domnului, ci Drumul Golgotei (poate ca o închipuire a suferințelor ce-l așteptau). Această apariție îl neliniștește, dar toate rugămințile adresate mulțimii de a se retrage sunt zadarnice. Apariția nu putea fi ștearsă cu nimic. A fost înlocuită sticla, dar a reapărut aceeași scenă. Părintele este dus la Miliție să dea explicații.

Binele uneori se răsplătește cu bine. Cineva apelează la un fost prizonier de război care lucrase la biserică și care acum era încadrat la Uzinele 23 August. La intervenția lui, Părintele este eliberat, dar zilele lui de libertate sunt numărate. Este privit drept „dușman al regimului” și instigator.

Arestat la 10 ianuarie 1954, ziua sa de naștere, este dus la Ministerul de Interne. Ancheta durează un an. Este torturat, cerându-i-se să recunoască faptul că a ajutat cu bani-aur Mișcarea Legionară. Neobținând nici un rezultat, chiar prin folosirea celor mai sofisticate metode de a distruge nu numai trupul, dar mai ales sufletul,

Securitatea îl condamnă la 8 ani închisoare pentru “ajutor dat unei organizații dușmane poporului”.

Este dus la Jilava, apoi la Poarta Albă, după aceea îo-Insula Mare a Brăilei; ulterior este transferat la Gherla, apoi la Aiud. în Insula Brăilei lucrează la stuf, fiind sprijinul și sufletul deținuților. în zilele când nu sunt scoși la lucru săvârșește Sfânta Liturghie și bucățica lui de pâine, când o are, o face fărâmituri, o sfințește și o împarte la toți, binecuvântându-i. Nu primește scrisori, nu primește pachete, nu știe nimic de cei de acasă multă vreme. Aici se moare frecvent. Chiar se urmărește acest lucru și este prilej de mulțumire pentru cei care conduc și supraveghează. Viața, omul nu au pentru ei nici o valoare.

După un an, Părintele este transferat la Gherla și apoi la Aiud, unde are aceeași comportare de înaltă ținută morală. într-o zi, prin sistemul de comunicare specific închisorilor, se află că în celula vecină este izolat un avocat care le cere ajutor. I se transmite că Părintele Sârbu împreună cu ceilalți se roagă pentru el și să aibă încredere. După câteva zile nu au mai avut nici un semn de la vecin, nu au știut ce s-a mai întâmplat. Au trecut mulți ani, Părintele Sârbu slujea la Biserica Sapienței, când a fost solicitat de o doamnă să ia parte la cununia fiicei sale, la Biserica Albă. Erau mai mulți preoți. Părintele n-a fost invitat în altar și a rămas cu nuntașii în biserică până la începerea slujbei. în acest timp a fost recunoscut de avocatul ce fusese cândva izolat în celula de la Aiud. Acesta a aflat unde locuiește Părintele și a venit pentru a-i mulțumi, căci datorită rugăciunilor sale fusese scos de la izolare și transferat la altă închisoare.

în numeroșii ani de detenție, purtat prin multe închisori, cunoscând mulți foști demnitari, Părintele a aflat de la ei că Mareșalul Antonescu, impresionat de discuțiile avute cu ani în urmă cu Părintele, dăduse dispoziție ca atunci când se va pune în țară problema Bisericii, să fie invitat preotul Sârbu.

închisoarea, cu toți anii ei lungi și grei, a însemnat pentru Părintele curățire. Nu s-a plâns, nu a acuzat niciodată pe nimeni. Totdeauna spunea: "Eu singur am fost vinovat pentru cele ce mi s-au întâmplat".

Eliberat la 10 ianuarie 1962, primește doi ani de domiciliu obligatoriu în Bărăgan, în satul Viișoara. Aici, singur într-o casă rămasă de la niște bănățeni, duce o viață de sărăcie, lipsuri și boală. Este vizitat de familie și de credincioșii din parohia Vergului. Femeia care vindea cândva lumânări la biserică vine să-l vadă și, mișcată de îmbrăcămintea lui sărăcăcioasă, scoate cojocul de pe ea și i-l dăruiește. Părintele nu a uitat gestul ei și când această femeie, mama Mitana, a ajuns mai târziu în mare suferință, în imposibilitate de a merge, Părintele a internat-o într-un spital de specialitate, procurându-i tot ce avea nevoie și a ajutat-o până la sfârșitul vieții, slujind și la înmormântarea ei.

Revenit în 1964 în București, Părintele este chemat la Securitate de nenumărate ori și i se cere să fie informator, promițându-i-se orice parohie vrea. Dacă refuză - i se spune - va fi muritor de foame sau iarăși încarcerat. Revoltat și indignat, Părintele refuză. Nu-l impresionează nici promisiunile, nici amenințările.

Ieșit din închisoare, Părintele nu a fost nici o clipă cuprins de gândul că e un om sfârșit, că nu mai este apt să lupte și să renască. Caută deci și obține audiență la

Patriarhul Iustini an. Audienţa durează două ore. Părintele expune toată situaţia, toată activitatea lui din trecut şi cum o vede în viitor. Fiind foarte bolnav şi singur, solicită o parohie în Bucureşti, *i* se oferă Biserica Sapienţei şi o altă biserică de la periferie. Optează pentru Biserica Sapienţei.

Singur, bolnav, flămând, în zdrenţe, cu încălţămintea ruptă, dar plin de ncredere, Părintele poposeşte, la 1 iunie 1965, în curtea Bisericii Sapienţei. parohia se mărginea la câteva blocuri, dintre care două erau instituţii. Biserica, fostă capelă a familiei Creţulescu, monument istoric, era o paragină. Pridvorul actual nu exista, înăuntru se intra împingând uşa cu umărul. Catapeteasma era susţinută cu stâlpi, ca să nu se prăbuşească. Ploaia îşi lăsase cartea de vizită pe tavan şi pe pereţi, cercevelele de la ferestre erau putrezite în bună parte, pe jos molozul era aşa cum fusese la terminarea capelei, pereţii exteriori erau năpădiţi de igrasie şi viţă sălbatică, iar în spatele bisericii - gunoaie, bălării şi o cotineaţă pentru păsări. Peste tot jale şi ruină, posibilităţi materiale zero, dar -speranţă şi credinţă nelimitate.

îngândurat, Părintele stătea pe o buturugă în curte şi aştepta parcă un semn, un ajutor, ceva. Şi iată că apare la poartă o femeie necunoscută. Părintele o întâmpină spunându-i: “Eşti Matilda, te aşteptam!”. Femeia venea din Bucureştii Noi, adusă în urma unor rugăciuni fierbinţi, prin care cerea să fie îndrumată spre o biserică şi un preot adevărat. Aşa, Matilda Mircea din Bucureştii Noi a ajuns la Biserica Sapienţei, unde va lucra zi de zi alături de Părintele şi îi va rămâne credincioasă până la sfârşitul zilelor.

Acum că avea un sprijin, un suflet creştin lângă el, Părintele putea porni

la munca de refacere a bisericii. Prin Matilda, el ajunge în Bucureştii Noi, de unde „oameni cu suflete mari", așa cum îi numea Părintele, zidari, lemnari, fierari, gospodari, femei, intelectuali vin să lucreze cu multă dăruire. Vin și ajută şi creştinii din Bariera Vergului. Se apelează la toţi cei care puteau ajuta cu bani, materiale sau mână de lucru. Se apelează la Mănăstirea Cernica, unde era stareţ preotul Roman, de unde se primeşte material lemnos şi cărămidă. Se cumpără ciment. Se începe lucrul la construcţie, reparându-se zidurile, se reface acoperişul cu tablă nouă, se fixează crucea, se înlocuiește lemnăria degradată, se mută catapeteasma cu un metru mai spre altar, pentru a mări spaţiul din biserică, se curăţă icoanele şi candelabrul, se construieşte din temelie pridvorul. Se reface pictura în biserică şi se pictează pridvorul.

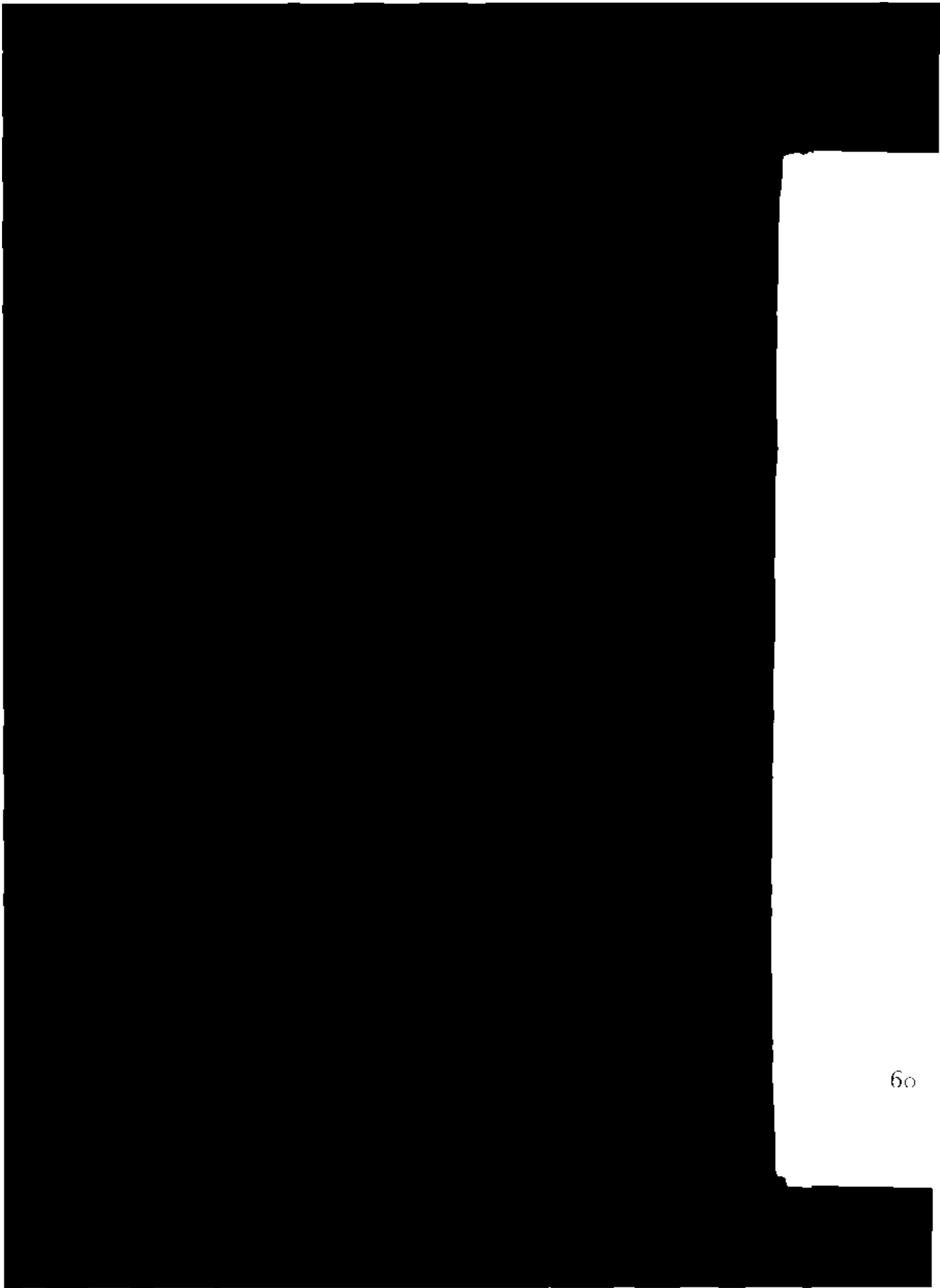
Se lucrează de zor. Părintele apelеză la toţi cei ce simţeau creştineşte şi româneşte. Este permanent între oameni, explică, îndrumă, încurajează și răsplătește. Biserica e şantier creştin. Acum încep să curgă ajutoare de tot felul, dar cum timpurile erau tulburi şi oamenii se temeau şi de umbra lor, fiecare caută să nu fie văzut când face sau aduce ceva. Astfel, se aduc covoare pentru biserică - este chemată Matilda și îi sunt încredinţate intr-un gang. Se găsesc pachete cu bani aruncate în altar sau în casa parohială când uşa era deschisă, fără a se cunoaște donatorul. Aşa s-a putut pava curtea, reface canalizarea și sistemul de încălzire. Se repară casa parohială, se repară şi fostul coteţ de păsări, care se transformă în bibliotecă. Se amenajează grădina, plantându-se trandafiri, se reface și se curăţă troiţa, se amplasează bănci în curte. în interior se pardosește biserica cu marmură, iar altarul cu parchet. Se instalează ventilator electric, se cumpără scaune, mese pliante și trei cazane din oţel inoxidabil

pentru aghiazmă. Se amenajează un vestiar în afara bisericii, pentru a evita aglomerația de haine și bagaje înăuntru. Toate sunt făcute cu rost și rânduială, pentru o cât mai bună desfășurare a slujbelor. Părintele se dovedește un foarte bun organizator. Săptămânal întocmește listă cu cei care să vină la stropitul florilor, la spălarea curții și la curățenie în biserică.

Rugăciunile Părintelui, însoțite de cele ale credincioșilor, aduc mereu valuri de oameni și ajutoare masive care, bine folosite, fac din Biserica Sapienței o bijuterie.

Paralel cu restaurarea lăcașului, se insistă foarte mult pentru trezirea, educarea și călăuzirea sufletelor spre mântuire. Părintele este stâlpul, făclia care susține și conduce prin exemplul personal. Este neobosit. La fiecare solicitare răspunde fără întârziere, deși starea sănătății lui e șubredă. într-o zi, mergând pentru un tratament la Spitalul Brâncovenesc, după un examen radiologie de coloană vertebrală, medicii, uimiți, se adună în jurul lui și-l roagă să le explice care este secretul că în starea în care se află mai poate merge pe picioare, ba și să activeze. Cu un zâmbet de copil nevinovat, Părintele le răspunde: “Sufletul e totul, domnilor medici, unde nu este suflet nu este nimic!”.

în fiecare zi de sărbătoare și în duminici Părintele săvârșește Sfânta Liturghie, iar miercurea și vinerea după-amiază face rugăciuni, urmate de cuvânt de învățătură. Slujbele seamănă mai mult cu niște întâlniri de familie, în care toți formează un singur trup și suflet. Părintele explică permanent și dă sfaturi. Nu se dă înapoi să întrerupă slujba pentru a face o observație, un comentariu, acolo și atunci când i se pare că e necesar. De pildă, atunci când simțea că nu suntem atenți la rugăciune, zicea: “Adunați-vă, că mă trageți la

pământ, nu mă pot înălța[1]. Sunteţi împrăştiaţii Coborâţi în voi și veți găsi pe Dumnezeul”.

înțelepţii, profeţii II văd pe Dumnezeu prin rugăciune, care le înalţă sufletul de pe pământ la cer. La fel i se întâmpla și Părintelui Sârbu. Ne spunea: “Când sunt la altar, în faţa Sfintei Mese și mă rog cu lacrimi şi cu putere, simt că mă înalţ, plutesc, nu mai sunt eu”.

Nu se poate uita nici felul în care întrerupea slujba pentru a dojeni pe cineva că este mai grijuliu să aprindă o lumânare decât să asculte şi să înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu. Uneori cel dojenit nu înțelegea, dar cei ce înțelegeau sensul mustrării aveau de câştigat. Aceasta pentru că mesajul general, propovăduit nu numai în cuvânt, ci și în faptă, era: "Căutaţi mai întâi împărăția lui Dumnezeul”. Nu că aprinderea unei lumânări nu ar fi importantă, dar el ne încredinţa că astfel de acte sunt secundare, ajutătoare. Există o ierarhizare a valorii actelor religioase, iar pe scara acestei ierarhizări, aprinderea unei lumânări este mult mai puţin importantă decât ascultarea și însușirea învățăturii Mântuitorului. Părintele ne explica importanţa fiecărui moment din Liturghie, ne învăța când trebuie și când nu să îngenunchem. Veghea tot timpul cu străşnicie să-i meargă bine corăbiei şi nu îngăduia boală la nici unul din pasagerii ei.

Era o adevărată bucurie să-l asculţi și să-l vezi mişcându-se pe Părintele. Ţinea totul sub control cu o prezență de spirit excepţională. Prevenea și înlătura tot ceea ce ar fi deranjat bunul mers al slujbei. Se lipea de sufletul tău ca o drojdie care te ajută să crești. Și nu o spun ca o exagerare - aşa cum se întâmplă când vrei să idealizezi

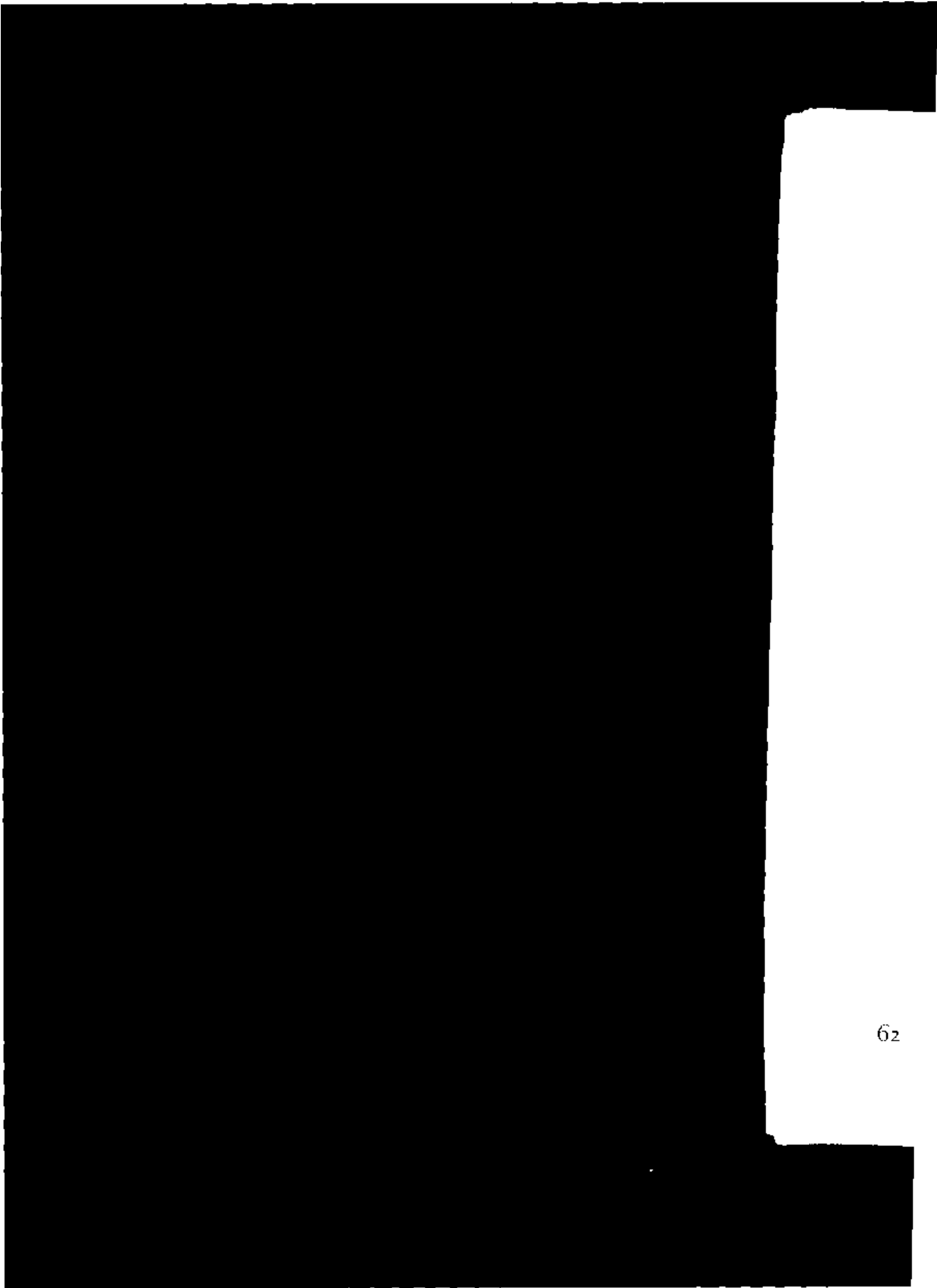
amintirea cuiva - dar din biserica sa nu am ieșit niciodată plictisită sau obosită. Dincolo de cuvinte se simţea marea şi profunda lui iubire pentru cei din jur, ori asta era de ajuns. Omul nu are nevoie de nimic altceva mai mult decât de iubire. Organismul spiritual, dacă nu este și el hrănit, se ofileşte și moare. De organismul fizic avem cu toții grijă să-l hrănim cât mai bine, dar de unde să luăm hrană pentru suflet, când lumea este așa de aridă? Iată de ce Biserica Sapienței a fost ca o oază plină de iubire în mijlocul deşertului lumesc, oază unde găseam totdeauna hrană de pâine duhovnicească ce ne ajuta să supraviețuim.

Cu toate că era mereu în mijlocul nostru, Părintele era un singuratic. Nu avea prieteni și nici timp pentru ei. Ca toate sufletele mari, cunoștea singurătatea pe care o naşte adevărata măreţie morală.

Un doctor scoate din om și înlătură tot ce este rău și amenință viața, îngrijind bolnavul până la vindecare, cercetându-l și supraveghindu-l. Așa făcea și Părintele Constantin Sârbu cu cei din jurul său.

Fiind rugat, de pildă, să intervină în cazul unei doamne care nu mai voia să audă de preoţi, Părintele, fără cruţare, după ce i-a ascultat motivaţia, i-a spus: “Sunteţi nebună, doamnă[1] Trebuie să ne rugăm pentru luminarea minţii și a sufletului dumneavoastră!”. Nu numai că doamna nu s-a supărat, dar a rămas credincioasă preotului şi bisericii noastre până la adormirea Părintelui.

Altădată o doamnă, al cărei fiu student se trezise tată fără a fi căsătorit, l-a rugat pe Părintele să o ajute cu rugăciuni, ea dorind avortarea copilului. Părintele, înţelegând situaţia, a respins-o cu cuvintele: “Pleacă din faţa mea, ai pe satana!”.

într-o altă împrejurare a fost solicitat pentru sfinţirea unei mese de pomenire la un credincios din parohia Vergului. Masă mare, aranjată sub pomi în curte, cu toate bunătăţile pământului și cu băuturi multe și variate. Părintele, însoţit de Matilda, a privit masa cu tot ce era aranjat și adresân- du-se gazdei, i-a spus: "Iartă-mă, eu nu pot binecuvânta această masă, care e de petrecere, nu de pomenire. Cheamă alt preot!". Și a plecat.

Altădată, fiind împreună cu mulţi preoţi din București la înscăunarea unui episcop, după ce mai toţi cei prezenţi au adus urările cuvenite și laudele de rigoare, s-a ridicat și Părintele Sârbu și adresându-se celui sărbătorit, în loc de orice urare sau laudă, i-a spus: "Nu scaun înalt și perne multe, Prea Sfinţite! Coborâţi în popor, cercetaţi-i suferinţa și nevoile, ajutaţi-1 să se regăsească și să găsească drumul cel drept și luminos. Acestea sunt misiunea și rostul Sfinţiei Voastre!".

Părintele știa precis ce avea de făcut. Știa că omul de pe stradă venea la el cu sufletul rănit și gol, neputincios și dezamăgit. De aceea îl pansa, îi insufla putere și încredere, îi îndrepta atenţia spre Dumnezeu și, prin rugăciune, îl încredinţa Lui. Era de fapt modul cel mai potrivit prin care el slujea pe Dumnezeu, aducându-i la picioare făptura Sa bolnavă și deznădăjduită și insuflându-i forţă și nădejde, cu puterea harului.

Pe lângă după-amiezile de miercuri și de vineri, când ţinea cuvânt de învăţătură și de explicare a Sfintei Scripturi, joia după-amiază, în faţa unei table negre ca la școală, cu creta în mână, Părintele îi învăţa pe cei doritori muzică bisericească. Voia cor de credincioși instruit. De altfel, în timpul studenţiei frecventase timp de doi ani și cursurile de dirijor la Conservatorul din București.

In zilele de sărbătoare şi duminica venea în biserică la ora 6, pentru a pregăti toate cele necesare Sfintei Liturghii şi pentru a putea pomeni şi scoate părticele pentru vii şi morţi. La Utrenie slujea solemn/urmărind neîncetat strana și venind adesea să cânte el însuși cele rânduite, aceasta întrucât cel care trebuia să se ocupe de cântare adeseori lipsea sau venea beat. Totuși, Părintele nu l-a reclamat, n-a cerut schimbarea lui, ba chiar l-a rugat să nu mai vină, trimiţându-i salariul acasă.

Părintele ţinea foarte mult la ordinea din timpul slujbei. Credincioșii care intrau în biserică veneau mai întâi să aducă darul la altar, dar numai dacă erau împăcaţi cu fraţii lor. La altar eram primiţi cu multă încredere, nimeni nu era lăsat să aștepte la uşă. Părintele ne ştia pe fiecare ce posibilităţi materiale avem, ce bucurii şi necazuri avem. Cunoscând aceste lucruri, acolo unde ştia că e multă nevoie, primea darul oferit şi după aceea întreba: “Mi l-ai dat mie, da?”. Și te ruga să primești înapoi darul dat. La fel proceda cu copiii, care la sfârșitul slujbei primeau toţi bomboane.

încă de la început Părintele ne-a explicat amănunţit Sfânta Liturghie - cu momentele cele mai importante, cu atitudinea pe care trebuie să o aibă credincioșii - şi apoi a impus disciplină. Astfel, darurile la altar trebuiau înfățișate până la un anumit moment al slujbei, după care preotul se preocupa numai de rugăciunile rânduite. Fiecare stătea la locul său, nu se mişca nimeni, nu vorbea nimeni, toţi ochii şi toate sufletele erau spre altar. Prin mijlocul bisericii era un culoar pe care nimeni, sub nici un motiv, nu avea voie să-l ocupe. Copiii stăteau liniștiţi în faţă sau lângă părinţi. După citirea Sfintei

[redacted]

Evanghelii se punea un cordon între pridvor și naos și nimeni nu mai trecea spre altar. Părintele ne-a explicat că rugăciunea în biserică este divino-umană și numai dacă ne integrăm în atmosfera de rugăciune putem fi siguri că rugăciunea noastră, nedespărțita de a celorlalți, se înalță, este primită și sufletele noastre se umplu de bucurie, pace și nădejde.

Răspunsurile la slujbă erau date de un cor alcătuit din credincioși, sub îndrumarea Părintelui. Se cânta spre slava lui Dumnezeu, nu pentru bani sau pentru ca un glas sau altul să fie remarcat.

Totdeauna era lume multă de nu mai încăpea în biserică. Vara, când ferestrele erau deschise, oamenii ascultau de afară.

Pe cei ce nu veneau cu gândul de a se ruga, Părintele îi recunoștea imediat și-i ruga să plece, spunându-le: "Mai mult folosiți dacă vă plimbați”.

La predică, în mijlocul bisericii, pe un mic piedestal învelit cu un covoraș, rostea cuvântul tămăduitor timp de 40 de minute. Fiecare cuvânt era o chemare la adevăr, la pace și niciodată Părintele nu uita să amintească celor de față cât de vitregit este acest neam românesc și că izbăvirea nu poate veni decât prin credință și iubire, deci prin Dumnezeu.

După terminarea predicii, toți treceam prin fața Părintelui pentru miruit și el avea pentru fiecare un cuvânt de încurajare, o glumă, o vorbă caldă, înălțați duhovnicește, plecam la casele noastre, căutând ca prin toate faptele și vorbele noastre să se vadă că suntem creștini.

Noi plecam la ale noastre, dar pentru Părintele ziua nu se sfârșea. Avea de răspuns întrebărilor celor care abia îl așteptau pentru a-i împărtăși temerile,

grijile și necazurile lor. Răspunsul venea pe loc sau, în funcție de situație, urma să se mai discute, să se cerceteze mai bine. Cu vorbii blândă dar hotărâtă Părintele sfătuia, arăta unde e greșeala și ce este de făcut. Dar pentru toți și pentru toate era verdictul: “Să ne rugăm[1].”. Problemele noastre grele erau mult cercetate și Părintele se întreba: “Hristos cum ar fi procedat în atare situație...?”.

După discuția cu oamenii și după puțină odihnă, Părintele pornea să viziteze unul sau mai mulți bolnavi, în spital sau la ei acasă. Le ducea daruri și cărți de rugăciune. întors acasă singur, își încheia ziua citind și rugându-se pentru noi și pentru toată făptura lui Dumnezeu. Astfel se termina o zi de sărbătoare sau de duminică pentru preotul Constantin Sârbu.

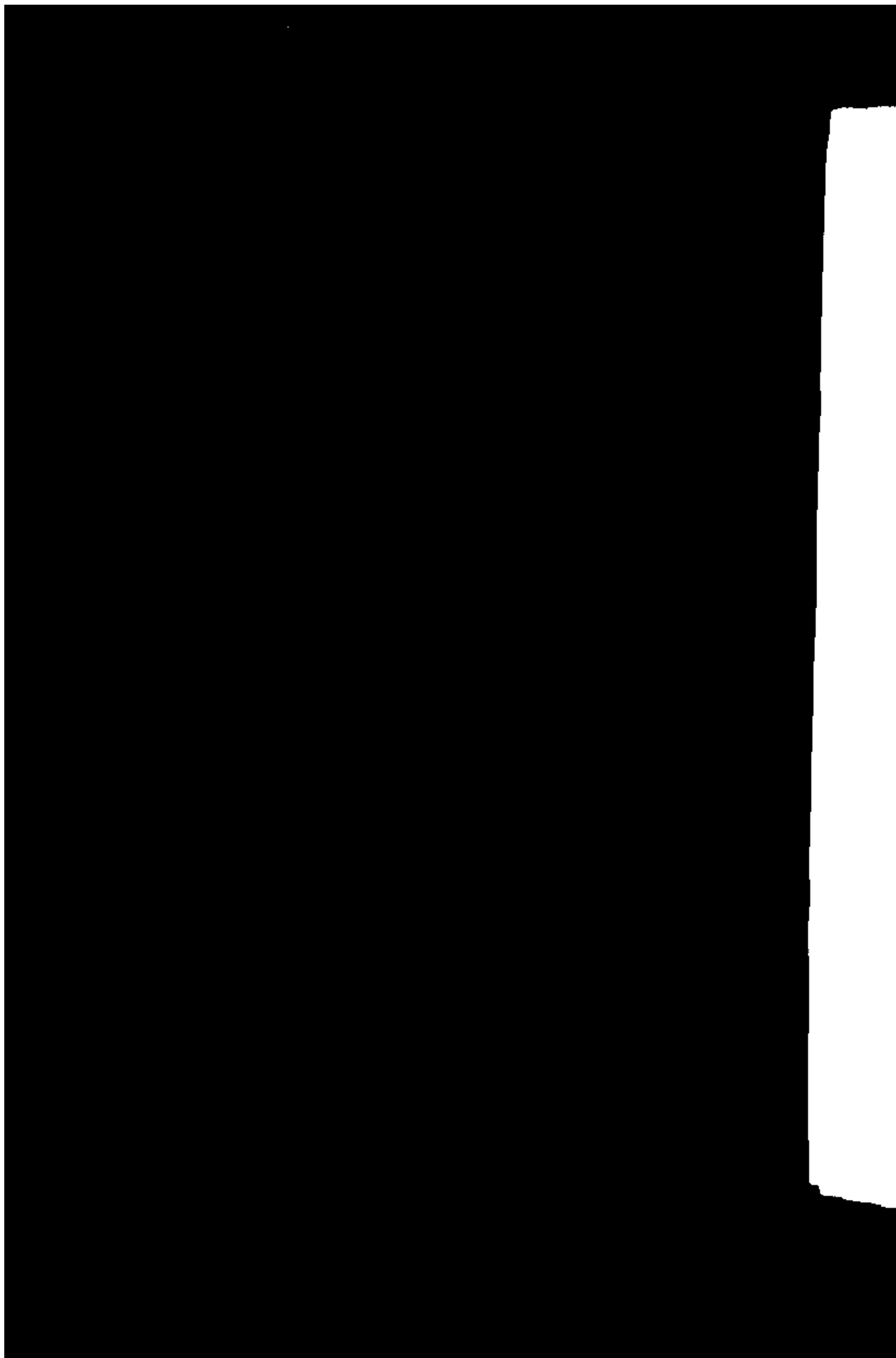
Dacă se întâmpla ca vreun credincios să fie absent la una sau cel mult două Sfinte Liturghii, Părintele îl căuta la telefon, trimitea pe cineva sau chiar mergea personal, dacă era cazul și niciodată nu mergea cu mâna goală. Dacă vreun credincios era bolnav și se întâmpla să nu găsească sau să nu-și poată plăti medicamentul, Părintele îndată spunea aceasta în biserică și ruga să se facă tot posibilul ca respectivul să fie ajutat. Răspunsul venea fără întârziere.

De asemenea făcea apel la cei ce aveau posibilitatea să intervină pentru internări în spitale, pentru consultații și tratamente.

Pretutindeni Părintele era prezent, încurajând și rezolvând situațiile.

Iubirea de aproapele era o permanență a vieții preotului Constantin Sârbu.

Astfel, a fost anunțat odată de un student de la Facultatea de Teologie din Sibiu că o doamnă bine-cunoscută a încercat să se sinucidă, dar surprinsă la timp, a fost salvată, starea ei rămânând însă îngrijorătoare. Părintele a plecat 65

cu prima cursă de avion. A zăbovit în familia respectivă mai multe zile și s-a convins că era vorba de o boală psihică. A încurajat, a sfătuit, a invitat-o pe doamnă la București, a făcut rugăciuni speciale. Doamna trăiește și astăzi și cu multă recunoștință, de câte ori poate, vine la parastasele Părintelui.

Intr-o altă familie, cei trei feciori, în acord cu soțiile lor, și-au internat mama bătrână într-un azil departe de București. Cum această bătrână îl cunoștea pe Părintele Sârbu, i-a cerut ajutorul. Părintele, ca să aibă sorți de izbândă, a pregătit o masă plină cu de toate și i-a invitat pe cei trei feciori. Cu mult tact a ajuns să-i convingă să-și aducă mama înapoi și să o găzduiască într-o cameră la vila unuia dintre ei, într-o suburbie a Bucureștiului. Părintele i-a dus acolo bătrânei multe din cele necesare și a cercetat-o permanent. Așa împlinea el cuvântul Mântuitorului care fericește pe "făcătorii de pace".

Tot din dragoste pentru aproapele, Părintele a luat pe lângă el vreo cinci- șase băieți de șase-opt ani care îl vizitau permanent și pe care el îi îndruma. Pentru a le da sentimentul că sunt de ajutor, Părintele îi punea să adune frunzele moarte din curtea bisericii și florile căzute pe pământ. Erau răsplătiți cu dulciuri și ajutoare pentru părinții lor, căci toți proveneau din familii dezorganizate, cu posibilități materiale foarte reduse.

Mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului, zice Scriptura. Acest lucru s-a adeverit și cu Părintele Sârbu. O doamnă amenințată cu orbirea a venit cu multă credință la Biserica Sapienței. Rugăciunile Părintelui, adăugate la cele ale doamnei, au făcut ca în ziua de Joia Mare, înainte de a începe slujba celor 66 *12* Evanghelii, doamna, care se ruga cu lacrimi, să se ridice în picioare și să

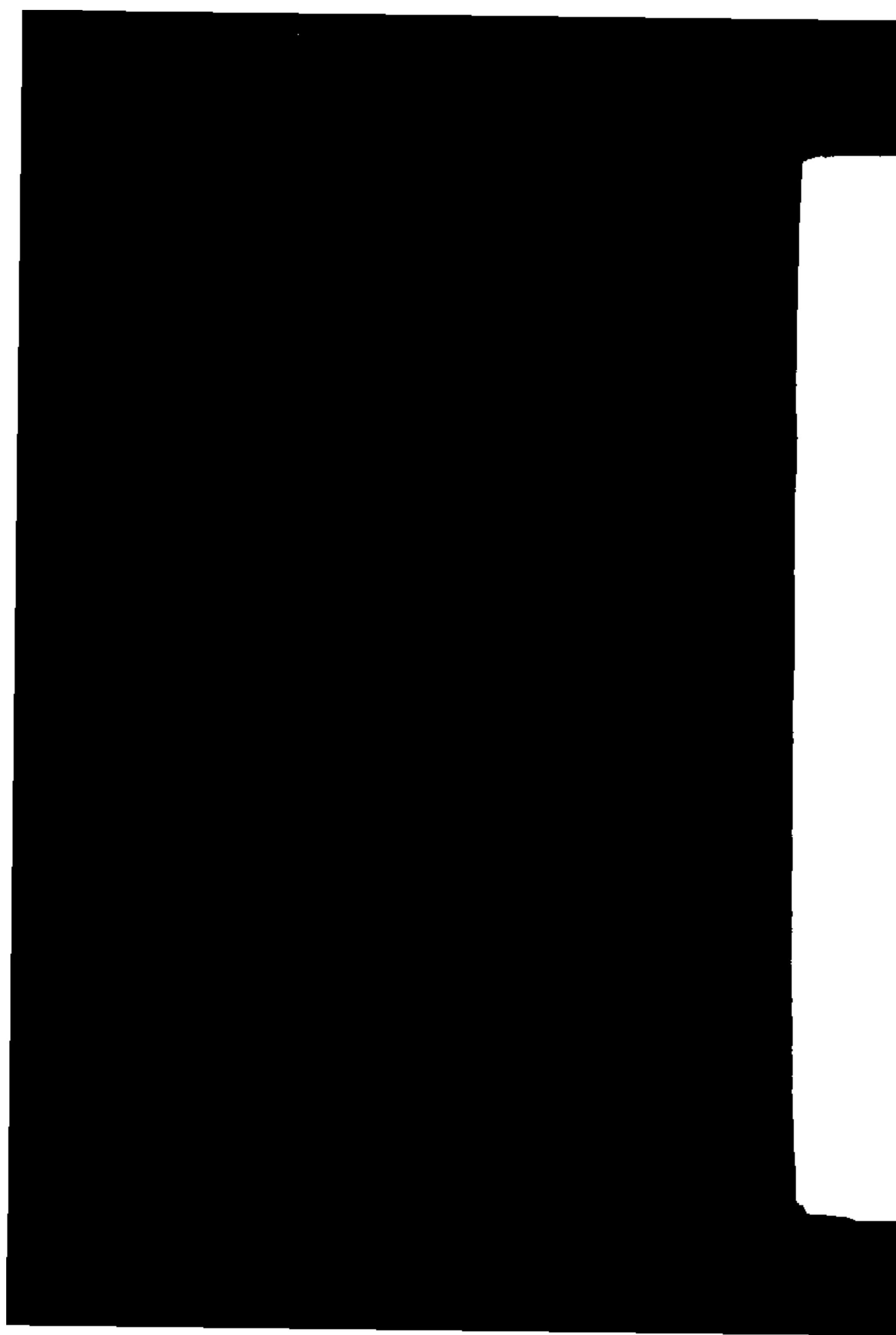
strige: “Văd, Părinte!”.

Părintele Sârbu nu disprețuia și nu se îndepărta de nici o altă confesiune. Argumenta și cu multă însuflețire își susținea punctul de vedere. Odată a adus la dreapta-credință o adventistă, dar numai după ce a stat mult de vorbă cu ea și s-a convins că poate fi reprimită în Biserică. Nu admitea însă și era necruțător cu practicile vrăjitorești, cu deschiderea cărții și altele de acest fel.

Părintele ţinea mult la pomenirea și cinstirea după cuviință a celor adormiţi. Cu deosebit respect pentru sufletele plecate, ne atrăgea atenția să nu facem greșeala de a nu le pomeni la ziua lor. Părintele însuși mergea în fiecare toamnă în satul său natal şi făcea parastas la mormintele părinţilor, moșilor și strămoșilor. Pentru ca omul să nu fie reținut din pricina lipsei de bani, insista să nu ne sfiim să punem pomelnicele fără bani pe măsuța de la altar, că nu banii au valoare. După terminarea slujbei de pomenire - slujbă la care toți trebuia să luăm parte și să nu ne rugăm numai pentru ai noștri - cu ofrandele adunate se pornea către un azil, de obicei la Ciolpani, acolo unde bieţii oameni nu mai erau priviți decât ca niște gunoaie ale societăţii. Se împărţeau alimente, haine și Părintele dădea fiecăruia câte o sumă de bani.

Dar se mergea la azile și în afara zilelor de pomenire a morţilor ori la sărbătorile mari. Dacă cei din azilele vizitate lucrau ceva - plase, șervețele, fețe de masă, mici sculpturi în lemn - toate acestea erau luate la biserică și vândute credincioșilor, iar banii erau duși înapoi la azil.

Nu numai în azile, ci și în biserică erau credincioși care primeau regulat, fără să știe nimeni, alimente, haine și bani pentru nevoile lor. Și a avut grijă 67

Părintele ca acest obicei să se perpetueze prin cei rămași și după plecarea lui din această lume.

Alături de casa parohială de "la Sapienței era grădina azilului de nevăzători. O cameră din casa parohială avea fereastra spre această grădină. Vara, la fereastra deschisă veneau locuitorii azilului, iar Părintele îi primea cu mult drag și le împărțea ce avea mai bun.

Se ajutau, de asemenea, preoţi, biserici, călugări, mănăstiri.

Părintele nu ţinea seama de rigorile canonice și de legile societății. Ceea ce-l interesa era să câștige și să aducă la picioarele lui Iisus sufletele rătăcite și bolnave. Astfel, un domn care nici nu voia să audă de Biserică, spovedanie și împărtășanie a fost invitat, prin grija soției sale credincioase, la o discuție cu Părintele. Stând de vorbă, Părintele a aflat tot ce-l frământa pe acest suflet rătăcit. Când să plece, respectivul l-a rugat pe Părintele să-l spovedească pentru a se putea împărtăși. Răspunsul: "Ești spovedit, vino să te împărtășești'". Altădată a fost problema unei doamne care voia să se căsătorească, dar erau impedimente de ordin material în privința căsătoriei civile, căci pierdea pensia de urmaș. Părintele a făcut în mare secret cununia religioasă, pentru ca aceste suflete să fie unite în fața lui Dumnezeu.

Astfel, cu înțelepciune, discernământ și dragoste, Părintele câștiga sufletele oamenilor și le călăuzea. Biserica Sapienței devenise neîncăpătoare pentru numărul mare de credincioși veniți din toate colțurile Bucureștiului și chiar din provincie. Dar totodată devenise și un ghimpe în ochii Securității, în mintea celor ce-L alungaseră pe Dumnezeu și se așezaseră ei în locul Lui,

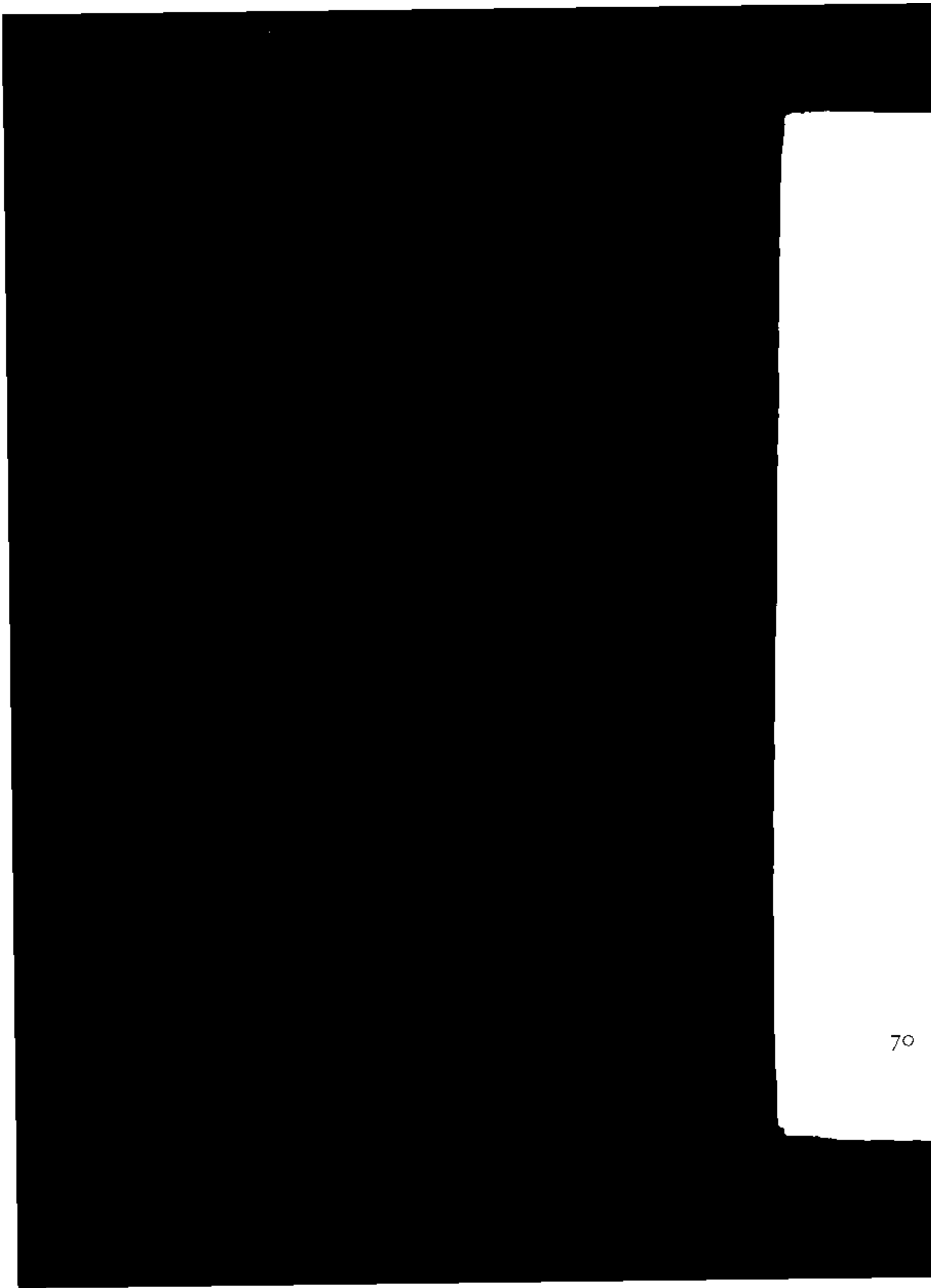
instaurând frica, mizeria, sărăcia, minciuna. Biserica Sapienţei era un pilon în această luptă mută pentru păstrarea neîntinată a sufletului şi identităţii neamului românesc creştin. De aceea era păzită cu străşnicie. Cel puţin doi securiști erau prezenţi la toate slujbele. De altfel, Părintele îi recunoștea mereu.

Lumina din Biserica Sapienţei trebuia stinsă. Trebuia bătut păstorul, ca să se risipească oile. Dar cum se putea proceda fără a se face vâlvă? Lumea nu trebuia să cunoască adevărul şi atunci s-a procedat cum nu se putea mai ticălos. Securitatea știa că Părintele suferea, încă din închisoare, de ulcer duodenal și l-a obligat să se interneze în spital pentru operaţie, deși nu era nevoie. A fost ameninţat că dacă nu se internează, va fi arestat. I s-a dat dreptul să-și aleagă spitalul, dar medicul operator urma să fie numit și adus de Securitate.

După multă chibzuială şi multă grijă, i s-a admis să se interneze la serviciul chirurgie de la Spitalul Poștei, unde lucra un nepot de frate al soţiei Părintelui.

în ziua de 14 octombrie 1975, de Sfânta Parascheva, Părintele a slujit ultima Sfântă Liturghie. La sfârșitul slujbei ne-a anunţat că este obligat să se interneze pentru operaţie și nu se știe dacă se mai întoarce. A rugat lumea să nu părăsească biserica, "să nu fie o biserică pustie". Ne-a mai spus că va fi permanent cu noi, să-l chemăm. A pus totul în ordine. A lăsat indicaţii cum să fie pregătită biserica, unde să fie săpat mormântul, cine să aibă grijă de parastase, cum să se procedeze cu puţina lui agoniseală. în încheiere a cerut ca nimeni să nu-1 plângă, ci toţi să se bucure că a scăpat de chinurile acestei

vieţi: “Să vă plângeţi pe voi, cei ce rămâneţi[1].”. Era trist, preocupat. Și-a pus 69

totul în perfectă rânduială şi a lăsat slujitor la altar.

S-a internat în dimineaţa zilei de 15 octombrie. A fost operat luni, 18 octombrie, după-amiază, de un pregt adus de la Spitalul Elias. A făcut un abces abdominal, septicemie, la câteva zile a fost redeschis şi după câteva ore sufletul Părintelui şi-a luat zborul spre cele veşnice, în timp ce el rostea rugăciuni din Sfânta Liturghie.

Cu puţin înainte de moarte a fost adus în grabă Părintele Argatu de la Mănăstirea Antim, pentru ultima împărtăşanie. în jurul capului Părintelui Sârbu a apărut o aureolă aurie, văzută de Părintele Argatu. Ca să se încredinţeze că nu se înşeală, acesta a mutat perna, dar a apărut aceeaşi aureolă. Atunci Părintele Argatu a exclamat: “Cununa de martiri”.

în ziua de 23 octombrie 1975, ora 15, Părintele Constantin Sârbu a părăsit această lume. în ultima sa noapte de viaţă, cu o febră de 39 - 40 de grade, cerând mereu “apă, apă rece”, mi-a spus: “Curând îmi voi lua zborul. Aşa mi-a fost rânduit. Să nu vă întristaţi şi să nu judecaţi pe nimeni, căci nimic nu se petrece întâmplător, ci totul este făcut cu multă înţelepciune. Eu v-am iubit mult. Cu voi şi prin voi am dus la bun sfârşit lucrarea lui Dumnezeu ce mi-a fost încredinţată. Să vă rugaţi pentru mine. Am mare nevoie de rugăciunea voastră sinceră şi profundă. Eu voi fi permanent cu voi. Chemaţi-măi Nu uitaţi că rugăciunea e totul şi că rugăciunea în biserică este şi mai importantă!”.

Sufletul său a plecat cu durerea de a nu fi putut evita operaţia şi cu dorinţa arzătoare de a fi aduse în acelaşi mormânt cu al său osemintele soţiei sale.

Trupul neînsufleţit a fost depus în Biserica Sapienţei. Pelerinaj la

catafalcul Părintelui. Multe lacrimi, multă durere.

Ne pleca lumina, călăuza.

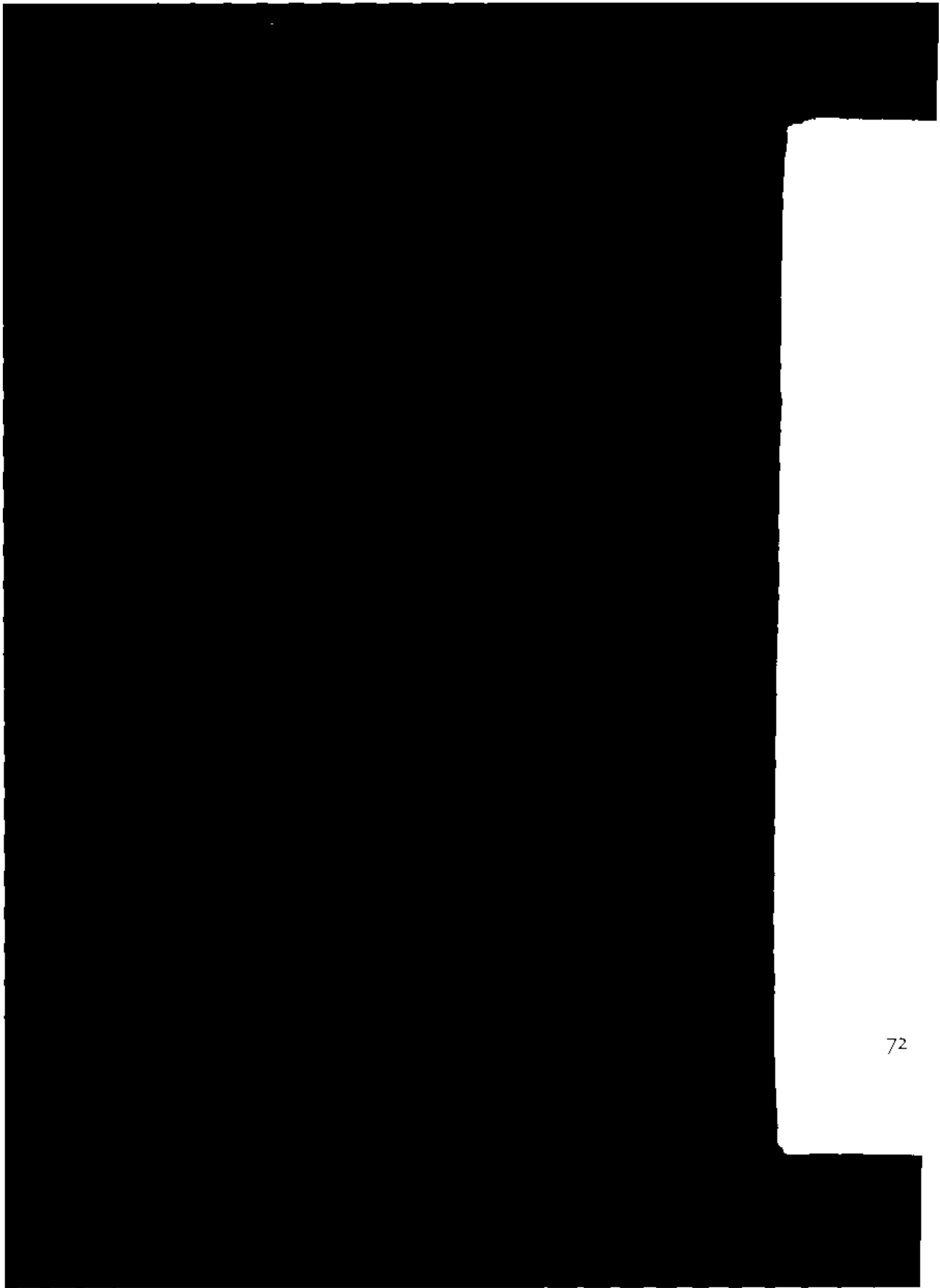
Când, cu câteva zile înainte de a se interna în spital, o doamnă, fiică

duhovnicească, îi dăruise în numele credincioșilor flori și o felicitare frumos scrisă pe un pergament, Părintele, foarte emoționat, îmi spusese: "Vezi, mi-au dat hrisov domnesc, carte ca la domni! Ce-am făcut eu pentru voi ca să merit atâta iubire și recunoștință...?".

Știam bine ce a făcut pentru noi. S-a rugat plângând și a plâns rugân- du-se, ca noi să putem merge pe cale de lumină. Ne-a învăluit zi de zi și an de an în râuri de iubire. Și s-a înfăptuit minunea: ne-am născut a doua oară, eram alți oameni, înțelegeam și acceptam suferința noastră și nu treceam nepăsători pe lângă suferința altora. Trăiam ca și Părintele și, cu el odată, drama fiecăruia. Eram una cu el, eram o familie și parcurgeam același drum. Prin el și de la el am primit lumina nestinsă a binelui și adevărului și am înțeles ceea ce până atunci nu înțelesesem: că Dumnezeu este în noi.

S-au scris aceste rânduri pentru a fi împlinită ultima dorință a preotului Constantin Sârbu, care în cea din urmă noapte a petrecerii sale pe acest pământ, fiind în cumplită suferință fizică, a cerut: 'Atunci când se va putea, să se spună adevărul despre moartea mea!".

Deși s-au scurs 24 de ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Constantin Sârbu, credincioșii nu l-au uitat. An de an, la sărbătoarea Sfinților împărați Constantin și Elena și la 23 octombrie, ziua adormirii Părintelui, se fac parastase 71

la mormânt. Creştinii adunaţi dau slavă lui Dumnezeu prin rugăciuni, mulţumindu-I că au fost învredniciţi să trăiască în preajma acestui preot și cerând pentru sufletul său odihnă în luminarea neînserată a împărăției lui Hristos.

Dr. Octavia Tăslăoanu, 1999 [2]

VOI SUNTEȚI PECETE9 APOSTOLIEI MELE

- din amintirile fiilor duhovnicești -

Deci, fraţii mei iubiţi și mult doriţi, bucuria și cununa mea, așa să staţi întru Domnul, iubiţii mei.
Cele ce aţi învăţat și aţi primit și aţi auzit și aţi văzut la mine, acestea să le faceţi și Dumnezeul păcii va fi cu voi. M-am bucurat mult în Domnul că a înflorit iarăși purtarea voastră de grijă pentru mine.
N-o spun ca și cum aş duce lipsă, fiindcă eu m-am deprins să fiu îndestulat cu ceea ce am.
Ştiu să fiu și smerit, ştiu să am și de prisos; în orice și în toate m-am învăţat să fiu și sătul și flămând, și în belşug și în lipsă.
Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește.
Iar Dumnezeul meu să împlinească toată lipsa voastră după bogăţia Sa, cu slavă, întru Hristos Iisus.

2 Mărturie apărută în broșura Preotul Constantin Sârbu, slujitor al Supremului Adevăr, București 2002.

(.Filipeni 4; 1, g-13, ig)

Sufăr până ce Hristos va lua chip în voi...[3]

Se spune că Dumnezeu înzestrează pe fiecare preot cu câte un dar: unii au darul vederii în duh, alții sunt buni predicatori, alții buni duhovnici sau vindecători. Uneori Dumnezeu face o minune şi lasă toate aceste daruri să existe într-un singur om, facându-l vas ales. De aceea este foarte greu să redai în cuvinte momentele de excepție petrecute în preajma Părintelui Constantin Sârbu.

3 Amintirile inserate în acest capitol sunt fragmente din relatările câtorva fii duhovnicești cuprinse în cartea „Un mare mărturisitor creştin. Preotul Constantin Sârbu", Ed. Bonifaciu, Buc. 2000, ediție îngrijită de Xenia Mămăligă. Pentru cursivitatea textului, am renunțat să menționăm în dreptul fiecărui paragraf numele autorului, socotind mai importantă ideea de ansamblu pe care selecția noastră încearcă să o pună în evidență. Menționăm aici pe semnatarii acestor amintiri, alături de titlurile capitolelor scrise de ei, așa cum apar în cartea mai sus pomenită: Matilda Mircea, *început de păstorire și lucrare la Biserica Sapienței;* Constantin Burlăcioiu, *Liturghisitorul;* Tatiana Cortun, *învățătorul;* Ana Cristea, *Părintele săracilor,* Lucica Scurtu Popşor, *înzestrat cu toate darurile*; Mariana Stoicof, *Duhovnicul;* Maria Mărculescu, *Un ales al Domnului;* Elena Hanganu, *Ultimele zile.* La acestea se adaugă mărturiile semnate Ana și d-na Paraschivoiu din broșura *Preotul Constantin Sârbu, slujitor al Supremului Adevăr,* București 2002.

în viaţa de toate zilele, Părintele Sârbu era pătruns în fiecare clipă de tainele cerului, dar se apleca peste frământările pământului în care erau prinși oamenii, cunoscând în adânc tainele sufletului omenesc.

Darul de a picura în inima fiecărui om un strop din inima, din dragostea lui, era taina puterii lăuntrice de atracţie pe care Părintele o avea faţă de oricine; este cel mai mare dar pe care îl are un conducător, mai ales un conducător de suflete. La aceasta se adăugau și chipul și întreaga lui prezenţă care erau lumină, armonie, bunătate, maiestate, blândeţe, inteligenţă.

în clipe grele de mari încercări ale cuiva, Părintele lua asupra sa suferinţa, drama, purtând-o el în mare măsură, uşurând sarcina celorlalţi prin rugăciunile fierbinţi, bine primite de Dumnezeu și prin cuvântul lui cald și mângâietor.

Mare școală era pentru noi sfânta spovedanie la Părintele Sârbu!

Dojana lui era beţișorul lui Dumnezeu. Știa să dojenească aşa cum numai o mamă sau un tată o pot face. Avea darul de a ne face să înţelegem de ce nu a fost bine ce am greșit. Avea timp totdeauna pentru noi, să ne asculte cu mult interes duhovnicesc, cu toată dragostea de care era în stare un om.

Noi eram copiii, familia lui, de care nu s-a despărţit nici o zi decât la moarte. Nu s-a îndurat, în unsprezece ani cât a liturghisit la Biserica Sapienţei, să-și ia concediu decât o dată sau de două ori câteva zile. Până la dânsul nu am întâlnit un preot care să iubească pe semenii lui ca pe proprii copii daţi lui de Dumnezeu. Vedeai bine cum se

simţea dator să le corecteze traiectoria greşită a vieţii lor sufleteşti, urmărind apoi, prin mijloacele sale fine, rezultatele.

Un alt dar ce i-a fost hărăzit de sus Părintelui Sârbu a fost talentul de a lucra cu oamenii, de a-1 pune pe fiecare în locul potrivit, pentru ca el să-şi dea cu cel mai mare folos „obolul” lui.

Lângă mulţi prezenţa sa a fost o binecuvântare[1].

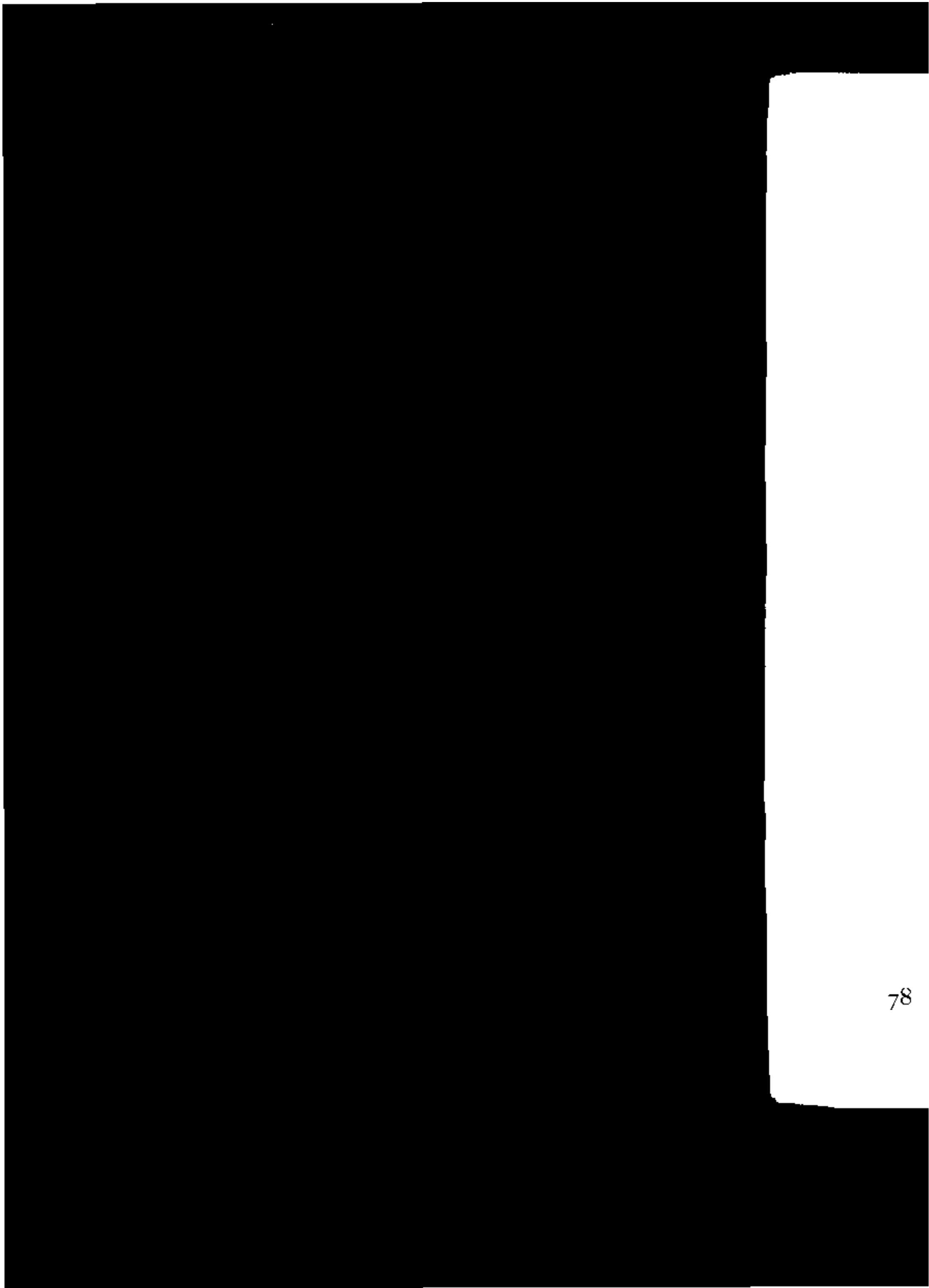
Eu port în trupul meu semnele Domnului Iisus...

După ce a terminat construirea bisericii, în anii aceia grei de după război, în 1954, Părintele a fost arestat. Spunea:

- M-au ars cu fierul roşu la tălpi, mi-au smuls barba, m-au bătut, dar le-am zis: “Puteţi să mă chinuiţi cât vreţi, dar nu mă lepăd de Hristos!”.

Odată, povestind despre închisoare, a spus:

- Nu m-am temut niciodată de moarte, dar a fost un moment când am fost foarte aproape de ea. Ne-au urcat într-un camion. Câţi am fost, nu ştiu. Câţi pot intra într-un camion, puşi nu unul lângă altul, ci unul peste altul. Eu căzusem. Nu alegeam locul cel mai bun, ba dimpotrivă! Ne-au urcat în forţă. Eu am căzut în partea de jos a podelei. Peste mine au căzut alţii, mulţi. Au alergat cu noi, ne-au transportat zeci de kilometri. Când ne-au coborât din maşină am căzut jos, inconştient. Mă sufocasem!

Pentru a mă întări sufletește, Părintele s-a deschis față de mine, povestindu-mi din suferințele prin care a trecut în anii grei de închisoare. Suferea și acum de pe urma lor. Nu se putea apleca din cauza coloanei vertebrale. Avea câteva vertebre tasate și ceva ieșit în afară. Mă ruga uneori să-l spăl pe picioare și să-l ung cu'alifie antireumatică, adusă de mine din U.R.S.S.. Așa am văzut că avea pielea de pe tălpi încrețită și trei dungi de cicatrice de-a lungul tălpilor. Mi-a spus că acolo a fost ars cu bară de fier încinsă în timpul anchetelor. Se putea unge singur doar cu ajutorul unui băț având o bucată de tifon la capăt. Din cauza acestor răni cicatrizate mergea greu și călca mai mult pe călcâi și pe vârful degetelor. De asemenea, din cauza coloanei ce purta urmele loviturilor la care a fost supus, nu se putea întoarce decât cu tot trupul. Cu toate acestea, nimeni nu-și putea da seama cât era de bolnav, căci Părintele era mereu în activitate.

După ieșirea din închisoare, l-am întrebat pe Părintele:

- De ce nu v-ați dus să stați la fetele dumneavoastră?

- Nu, Dumnezeu nu m-a lăsat pe pământ să mă duc cu copilul în parc și să-i cumpăr iaurt și bomboane. Dumnezeu m-a lăsat pe pământ să-I slujesc Lui și oamenilor. Unii, chiar dintre cei de la conferințele preoțești, îmi spuneau că sunt exagerat în credință, că „sar peste gard”. Dar poți fi exagerat în slujirea lui Dumnezeu? Ce făceam și înainte, decât că împlineam legea iubirii Lui...?

Patriarhul Justinian, la care s-a prezentat când a ieșit de la închisoare pentru a-i cere o parohie, i-a spus:

- Ce să-ți dau eu ție, Sârbule?

- Cea mai săracă biserică din București, Prea Fericitei
- Știu eu, a zis Patriarhul, că orice biserică ți-oi da ție, tu faci din ea o grădină!

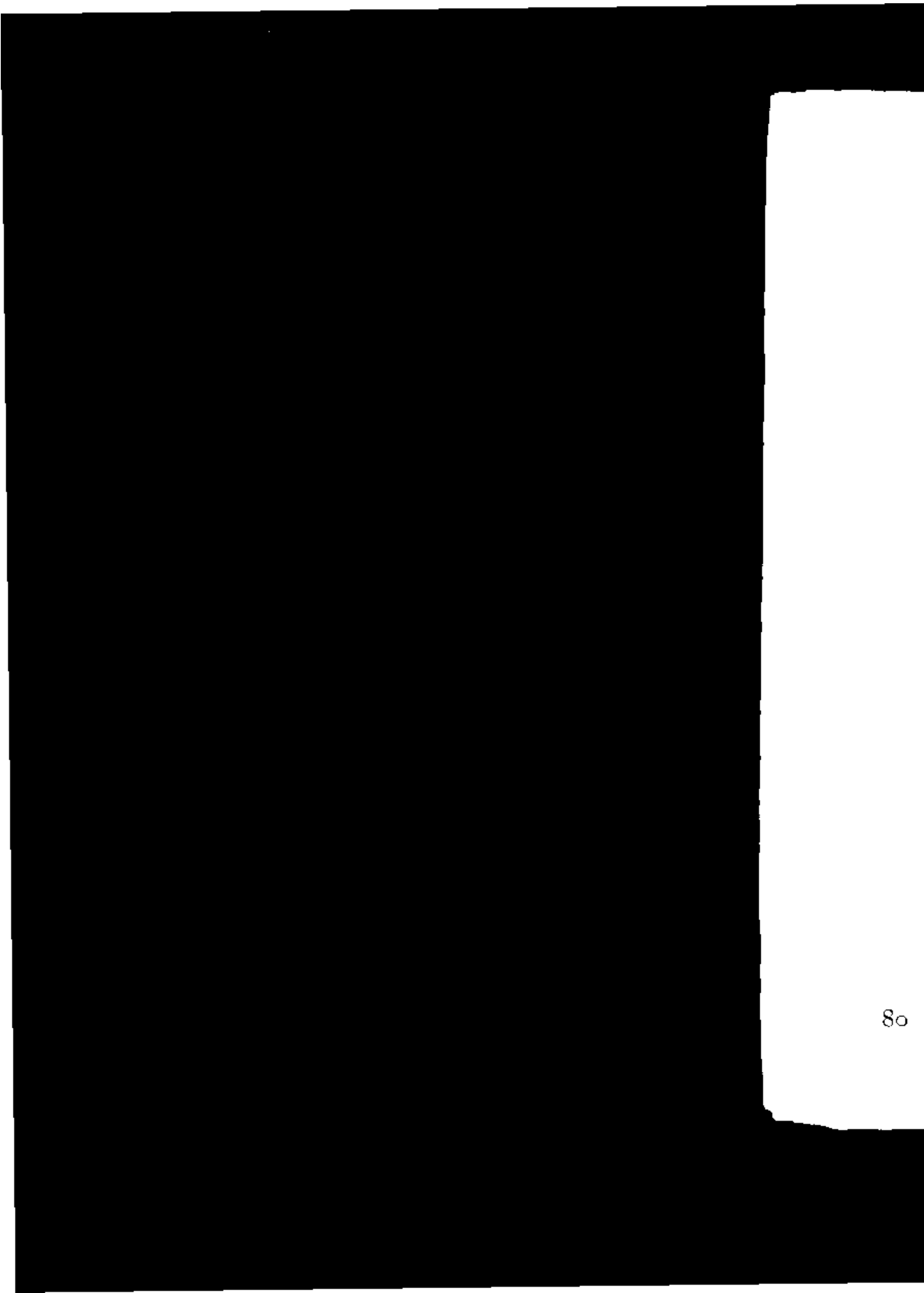
Și așa a fost.

Biserica Sapienței: Puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune...

încă din prima zi a venirii sale la Biserica Sapienței, Dumnezeu i-a trimis Părintelui Sârbu un ajutor neașteptat: o „firimitură" de femeie, care și-a pus sufletul, cu smerenie și simplitate, pentru biserică și păstorul ei.[4]

Din cauza tulburărilor de la biserica din cartierul nostru din Bucureștii Noi, toată lumea s-a împrăștiat. Eu am început să mă rog zilnic, să citesc Paraclisul Maicii Domnului, rugându-o să-mi arate unde să mă duc, întrucât aveam nevoie de hrană pentru suflet. într-o noapte am visat un tânăr îmbrăcat într-o cămașă lungă, albă, care m-a întrebat: ‚Vrei să fii mai tare sufletește? Scoală-te și vino să mergi cu minei”. Am plecat și - în vis - am luat tramvaiul 20, care atunci ajungea la Podul Izvor. De acolo ne-am dus pe jos până la Biserica Sapienței. Când am ajuns în poarta bisericii, tânărul m-a lăsat singură și eu m-am trezit.

4 Este vorba de Matilda Mircea, cea care l-a ajutat pe Părintele Sârbu în toată lucrarea desfășurată la Biserica Sapienței, din prima zi a venirii sale și până la fericita lui adormire.

80

Dimineaţa, imediat ce m-am sculat, am pornit pe acelaşi drum, având sentimentul că tânărul din vis mă însoţeşte. Când am ajuns în poarta bisericii, acest sentiment a dispărut. în curtea neîntreţinută, părăsită, l-am zărit pe Părintele Sârbu stând pe o buturuga. Cum m-a văzut, a venit în calea mea şi mi-a zis:

- Bine ai venit, Matilda Cocuța! Eu m-am rugat lui Dumnezeu să-mi trimită un bărbat ca ajutor. Ce-ai să poţi face tu, o firimitură de femeie? Dar poate ai să mă ajuţi şi tu. Vino, stai lângă mine pe buturugă!

Eu m-am mirat în sinea mea. Nu mă cunoştea, nu ştia cine sunt. De unde a ştiut cum mă cheamă...?! Dar n-am zis nimic, m-am aşezat lângă el pe buturugă. Atunci Părintele a început să-mi spună că a venit din închisoare, că în urma cererii sale de a fi reîncadrat i s-a încredinţat Biserica Sapienţei şi că de acum înainte împreună ne vom ruga aici lui Dumnezeu. Deocamdată însă nu are nici unde dormi, nu are nici cheile de la biserică şi nici de la casa parohială. Doarme printre dărâmăturile de la Biserica Domniţa Bălaşa, pe un preş lucrat din cârpe, ca acelea ce se pun în casele de la ţară.

Părintele povestea şi plângea.

Ne-am uitat în jurul bisericii. în faţă, până la poartă erau bălării. în spate era ruină: un coteţ de găini, urme de şobolani, picioare de pui, mizerie mare.

- Oare, Cocuţo, facem noi ceva aici? m-a întrebat Părintele.
- Dacă te-a adus Dumnezeu aici, facem! l-am încurajat eu.
- Păi, de unde oameni?
- Vă aduc eu din Bucureştii Noi. Dar să vă rugaţi! Eu sunt păcătoasă.

Dacă vă rugaţi, facem! >

A râs și el un pic, apoi mi-a zis:

- Acum să mergem la cimitir, la nevasta mea!

El însă mergea greu, avea nevoie de baston. Am găsit unul aruncat în grădina de alături, de care s-a servit la început. Avea niște bocanci grei, mari, aproape fără talpă și niște haine învechite cu care ieșise din închisoare.

La cimitirul Belu, unde am ajuns, banca de la mormânt avea piciorul rupt. L-am pus eu cum am putut și Părintele s-a așezat. Apoi mi-a spus că îi este foame. Cred că într-adevăr îi era foame, dar poate mi-a zis așa și ca să rămână el singur la mormântul soţiei. Era sâmbătă, se făceau parastase. Am plecat la poarta cimitirului să iau pomană de la lume. O doamnă mi-a dat și un pahar în care să-i duc apă. Dar când m-am întors, am văzut că Părintele era culcat pe mormânt cu faţa în jos și bastonul alături. M-am speriat. Ce-am pățit până l-am ridicat! L-am așezat pe bancă.

Curgeau lacrimile pe bocancii lui povestindu-mi cum a cunoscut-o pe soţia lui, ce om deosebit a fost, cât de mult l-a ajutat și cum a murit lăsându-1 cu două fetițe pe care le-a crescut până la arestarea lui. Au rămas în grija femeii de la lumânări de la Biserica Vergului. Nu știa unde sunt și nici nu voia să-l vadă în starea în care se afla.

După ce ne-am întors la biserică, Părintele a vrut să se ducă să se culce la Domnița Bălașa. Eu i-am zis:

- Hai să facem o cămăruţă, ca să aveţi unde sta, să nu mai staţi printre dărâmături la Domnița Bălașa!

[redacted]

- Cu ce să facem?

- Eu cunosc pe stareţul de la Cernica!

Părintele mi-a dat atunci o scrisoare în care spunea cum a ieşit din închisoare, în ce stare se află, cum a primit să slujească la Biserica Sapienţei şi are nevoie de ajutor.

Ziua următoare m-am dus la Cernica. Părintele stareţ ne-a promis ajutor. Intr-adevăr, peste o zi sau două a venit maşina de la Cernica cu trestie, scule, var, nisip, ipsos şi doi călugări pentru lucru. Am luat şi eu încă trei oameni. Nu vă pot spune cum ne-a ajutat Dumnezeu! într-o singură zi am făcut scheletul şi l-am lipit şi cu pământ.

Până am terminat cămăruţa, până s-a mai uscat, Părintele s-a mutat în pivniţă. Pe atunci acolo era numai gunoi, care ajungea până la geam. Am scos gunoiul, am făcut curat atât cât s-a putut şi Părintele a dormit acolo vreo săptămână.

Pe când lucram la ridicarea cămăruţei, Părintele m-a trimis la poştă să expediez o scrisoare. Acolo, în spatele zidului aceluia înalt unde lucrează fetele de la poştă, era o doamnă care plângea, plângea într-una. Am întrebat-o de ce plânge.

- Lasă-mă în pace! mi-a răspuns ea.

- Nu te las deloc! Spune-mi, că eu ştiu un preot bun. Dacă te duci la el şi îi spui necazul, o să-ţi ajute. Ia scrisoarea asta şi apoi hai cu mine, că te duc eu acolo!

N-am lăsat-o până n-a venit cu mine. Părintele a vorbit cu ea, i-a făcut o rugăciune, a învăţat-o ce să facă şi a încurajat-o, zicându-i că în două-trei zile nu va mai avea pricină de plâns. Cred că îi plecase bărbatul de acasă.

într-adevăr, peste câteva zile doamna a venit şi în semn de mulţumire şi bucurie

a adus o canapea cu rezemătoare, o masă, un scaun și a mobilat cămăruța cea mică. A adus și haine și ghete, încât Părintele mi-a dat mie, ca amintire, bocancii și pantalonii cu care a venit din închisoare, pe care îi păstrez până astăzi.

După câteva zile de la venirea lui, Părintele a primit cheile de la biserică și de la casa parohială, dar nu s-a putut muta în casă, întrucât era ruinată. Când am intrat în biserică, am văzut că și ea era deteriorată. Prin pereți se vedea afară și ploua prin acoperiş. înăuntru erau îngrămădite statui fără mâini, pe jos lespezi de piatră, unele înclinate iar altele lipsă, păianjeni pe pereți.

Am scos statuile și am făcut curat. Părintele s-a rugat mult, în genunchi și cu lacrimi pentru lucrarea sa. La un moment dat mi-a descoperit în taină o mare bucurie a sa. Pe când se ruga, a văzut aievea în fața ochilor, la altar, Cina cea de Taină și a auzit un glas zicându-i: „Stai pe picioarele tale și lucrează!".

- Dumnezeu ne va ajuta! a spus el.

Apoi, într-o duminică, mi-a zis:

- Ce facem, Cocuțo? Trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să coboare asupra noastră mila și ajutorul Lui. De unde să aducem creștini cu care să slujim Sfânta Liturghie?

[redacted]

în apropiere era o întreprindere de ortopedie. Fiind duminică dimineaţa, salariaţii de acolo aveau şedinţă. înainte de ora zece m-am dus la poartă. Când au început să iasă, le-am zis să vină, care vor, pentru zece minute, că a venit un preot de la închisoare şi nu poate să facă Sfânta Liturghie singur. Vreo şase bărbaţi, cam cu rezervă, au zis:

- Hai să mergem!

Au venit şi două cucoane.

Părintele a început prin a le povesti câte ceva din viaţa lui, apoi a vorbit şi despre închisoare, încât plângea lumea ascultându-l. Tot atunci a spus şi despre intenţiile lui cu privire la refacerea bisericii.

După aceea a început Sfânta Liturghie. înainte de citirea Evangheliei, m-a trimis să aduc „covorul” din casă - preşul pe care dormea el la Domniţa Bălaşa - şi să-l pun în biserică, să poată îngenunchea doamnele.

- Păi, ăsta-i covor? au întrebat ele.

- Da, ăsta-i, altul n-am! Poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom primi şi noi vreunul!

Şi doamnele au îngenuncheat pe el.

Sfânta Liturghie i-a impresionat pe toţi. Cei care au venit atunci au spus altora şi aşa a început lumea să mai vină.

Unii voiau să-i dea bani Părintelui, dar el nu primea în mână. Le zicea să-i pună pe geamul din spatele altarului. Acolo găsea apoi plicuri cu bani, căci lumea era atrasă de blândeţea, de harul lui şi avea încredere în rugăciunile sale.

De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cel ce o zideşte...

Peste câtva timp, m-a chemat Părintele şi mi-a zis:

- Cocuţo, trebuie să începem lucrarea. Ne trebuie douăzeci de saci de ciment.

Am făcut o cerere și o să-ți arătăm unde să te duci să obții aprobarea.

Eu eram în rochia cu care căram moloz, făceam curățenie, dar le-am lăsat pe toate și am plecat cu Părintele și cu domnul Bartolomeu, contabil la Arhivele Statului. Ne-am dus la un Minister unde se dădeau astfel de aprobări.

In față era un parc. Părintele cu domnul Bartolomeu s-au așezat pe o bancă și mi-au explicat cum să urc scările și unde este ușa la care trebuie să bat. Domnul Bartolomeu știa, căci, după cum am aflat mai târziu, el mai încercase să obțină aprobarea, dar nu reușise. Eu însă nu știam pe atunci că nu se dau astfel de aprobări.

Am urcat scările, am intrat. La birou era un domn, căruia i-am pus înainte cererea mea.

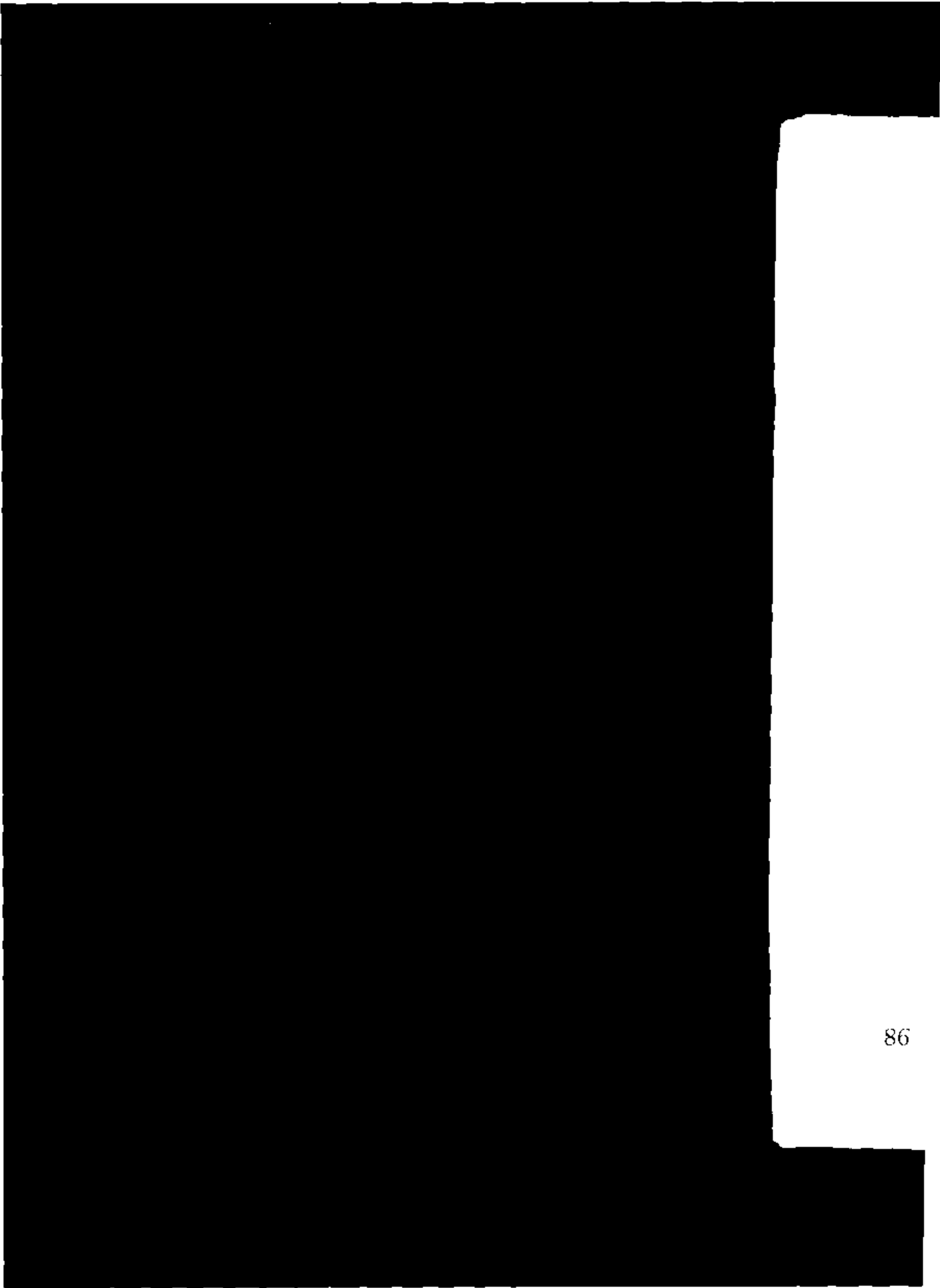
- Ce-i asta? Douăzeci de saci?! Dumneata te joci?...

Și mi-a făcut semn cu mâna să plec.

- Dar ce este? am zis eu. Nouă atât ne trebuie, ba chiar mai mult!

El nu mi-a mai răspuns și a plecat. Eu însă am rămas și Dumnezeu și-a făcut lucrarea Sa. Dumnezeu ne-a ajutat. Stând eu acolo, a intrat o doamnă.

S-a dus la haina domnului, care era agățată în cui, a căutat în buzunare, i-a luat o hârtie, a ascuns-o sub vesta ei și a plecat. Eu am văzut că este o hoție și am rămas acolo. Când a intrat din nou domnul în birou, s-a cam răstit la mine:

- De ce n-ai plecat? Ţi-am spus să pleci]

- N-am plecat, i-am zis, dar să ştiţi că a venit o doamnă și v-a luat din haină, din buzunarul acela, o hârtie.

Cum a auzit, s-a speriat. A luat repede ştampila, a pus-o de două-trei ori pe cererea mea, a iscălit şi mi-a dat hârtia zicând:

- Du-te sănătoasă!

Apoi a plecat fuga pe trepte în jos, ca s-o prindă pe doamna care-i luase hârtia.

Când am ajuns şi eu jos, Părintele m-a întrebat:

- Ce-ai făcut, Cocuţo?

- Cu rugăciunile Sfinției voastre, ne-a ajutat Dumnezeu!

Altădată era nevoie de nisip pentru repararea bisericii. A aranjat Părintele, prin domnul Cornel, nişte maşini care să meargă la o carieră de nisip. Dar trebuiau oameni pentru încărcatul maşinilor. în acele zile mie îmi era rău, mă durea stomacul foarte tare. Soțul meu îmi zicea:

- Du-te la Părintele, că acolo te-ai îmbolnăvit!

Și m-am dus. Părintele a ieșit pe scară:

- Ce faci Cocuţo?

- Am venit să-mi daţi vreo bulină, că mă doare rău stomacul. Mi-e rău. Soțul mi-a zis că aici m-am îmbolnăvit!

- Știu, Cocuţo, că îţi este rău. Dar ia tu o lopată din cele atârnate lângă ușă și uite, aici, pe hârtiuţa asta, ţi-am scris adresa unde este nisipul și unde ne trebuie oameni să încarce mașina. Trebuie unul de o parte și altul de cealaltă. N-avem oameni.

Nu mi-a dat nici o bulină. Am luat lopata de coadă și am plecat așa, târâș- târâș,

cu adresa într-o mână și cu lopata în cealaltă. Eram supărată. Să nu-mi dea nici o pastilă!

Când am ajuns acolo, l-am găsit pe domnul Cornel. El a văzut că merg greu și mi-a zis:

- Mai stai nițel, poate-ți mai trece până vine altă mașină!

Dar imediat a venit alta să o reîncărcăm. Atunci am luat lopata și am zis:

- Maica Domnului, ajută-mă, că mi-e rău!

Și când am zis așa și am început să arunc nisipul în mașină, am simțit ca o putere în mine. După aceea nu mă mai puteam opri. îl ajutam și pe omul din partea cealaltă!

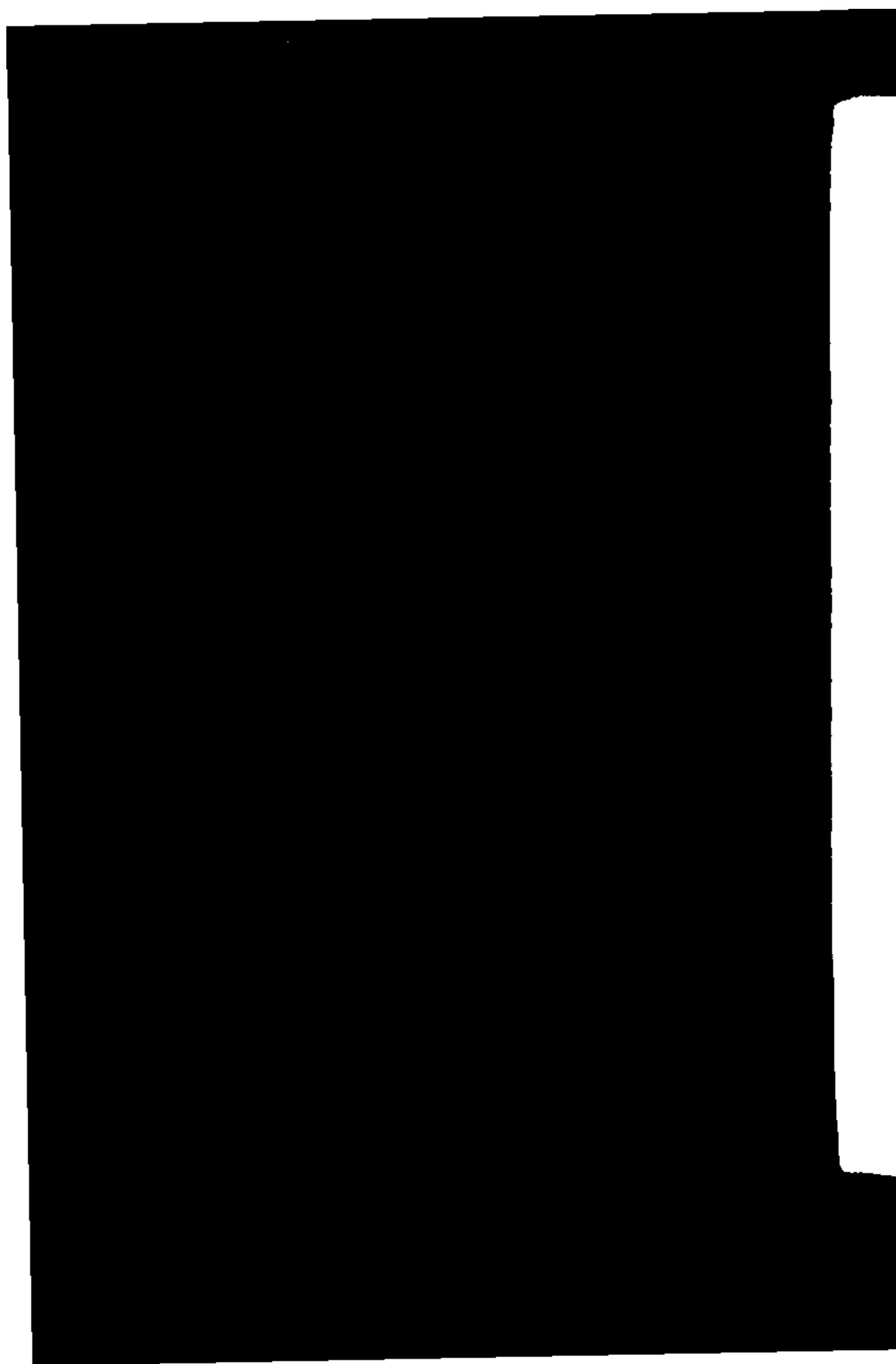
Când a ajuns domnul Cornel cu un rând de nisip la biserică, Părintele l-a întrebat:

- Ce face Cocuța?

- îl ajută și pe cel de pe partea cealaltă!

Apoi a început șantierul mare, pentru zidirea pridvorului. A vorbit Părintele cu cineva și au venit două tractoare cu cărămizi. Și erau cărămizile de curând scoase din cuptor, fierbinți. La descărcatul lor a venit atâta lume, încât stăteam unul lângă altul și le dădeam din mână în mână. Toți aveam mâinile cu mănuși sau legate cu cârpe, ca să nu ne frigem. Părintele ne zicea:

- Rugați-vă, rugați-vă! Nu vorbiți unul cu altul altceva nici un cuvânt! Rugați-vă! Să mulțumim lui Dumnezeu și să înălțăm slavă Lui!

Oamenii cu tractoarele trebuiau să plece repede, să nu se afle că au venit cu cărămida. Ea era plătită, dar fără aprobare superioară. Era în vremea când nu se dădeau materiale de construcţie pentru biserici.

Când a început șantierul mare, mă sculam de dimineață, mă duceam pe la casele oamenilor și le lăsam scrisă adresa bisericii, iar oamenii veneau.

In același timp cu pridvorul a început să se construiască și bucătăria și s-a aranjat și sălița de la casa parohială, unde se țineau veşmintele.

Greutăți am avut și cu geamurile de la biserică. Cercevelele erau stricate, putrezite. Nu puteai bate un cui, nu ședea cuiul în ele. Trebuia să facem rame noi. Părintele voia neapărat să fie din stejar, din lemn rezistent. A trimis oameni peste tot la depozite, dar nu se găsea nicăieri scândură de stejar. Atunci a zis:

- Să-i spunem Cocuței. Ea face ce face și găsește!

Și a venit la mine în Bucureştii Noi și mi-a spus ca în ziua următoare să nu mă mai duc la biserică, ci să merg să caut scândură. Lângă mine, în cartier, se afla un depozit de scânduri. M-am dus acolo, dar răspunsul a fost același, că nu au așa ceva de vânzare. Vrând să plec, am văzut un copil căruia îi căzuse ceasul de la mână și plângea căutându-l. M-am aplecat și eu să-i caut ceasul și am văzut jos scânduri de stejar. După ce am găsit ceasul copilului m-am întors, l-am cinstit pe paznic, dar el mi-a spus că întrucât scândurile de stejar nu putrezesc, ele sunt puse numai ca un pod peste care să se așeze scândurile de brad și nu poate da stiva la o parte.

L-am sunat pe Părintele și a venit cu oameni de la biserică. S-a învoit cu omul să cumpere cât aveam nevoie, apoi au dat la o parte scândurile de brad,

au luat pe cele de stejar și au pus stiva la loc. Ce bucurie pe Părintele! Plângea de bucurie!

Paralel cu participarea la slujbe, lucram la renovarea bisericii. S-au făcut săpături pentru centrala termică, pentru introducerea gazelor în biserică şi în casa parohială. Până în 1968 ne încălzeam cu lemne. Fiecare aducea de acasă câte o bucată de lemn, ce putea. Se folosea şi ce mai rezulta din cofraje, nu se arunca nimic. Poate că ar fi putut cumpăra Părintele lemne pentru încălzirea bisericii, dar cred că și prin bucata de lemn pe care fiecare o aducea, el voia să păstreze trează în noi conștiința că trebuie singuri să ne îngrijim şi să ne încălzim biserica noastră.

Tot atunci s-a refăcut instalaţia de canalizare şi apă în casa parohială şi în curte.

Părintele zicea mereu:

- Ce facem noi acum trebuie să fie definitiv. Nu trebuie să vină nimeni după noi să mai repare ceva. Nu facem lucru de mântuială. Nu! Nu se știe cine vine după mine aici. Poate să vină un preot care să aibă copii mulţi şi acela nu va putea să facă nimic. Vremurile se vor schimba, vor fi mai apăsătoare. Noi facem puțin, dar să facem foarte bun!

Imediat, în iulie acelaşi an, ne-am apucat de gardul de fier. Gardul necesita lucrări de borduri turnate în beton şi grilaje metalice. Părintele era foarte sever în a se face treabă bună. S-au săpat treizeci de centimetri adâncime la fundaţie şi s-a turnat beton în cofraje. Coordonator era Moş Gheorghiță, 89

[redacted]

austriac de origine, venit la noi de la biserica Bucur. El făcea și zidărie și lemnărie, instala încălzire prin centrală cu gaze, era priceput la toate și nelipsit de la orice lucrare.

Materialele de construcție le obțineam de unde puteam. Nu se lua niciodată nimic pe degeaba. Se lua totdeauna cu bani. Părintele zicea:

- Biserica noastră nu trebuie să fie acuzată că a luat materiale fără să le plătească și să vină anchete să ne cerceteze. Noi nu avem nevoie de așa ceva, avem nevoie de seriozitate[1].

Chiar dacă nu se lua cu acte și aprobare superioară, se plătea și se lua cu bon.

Mai târziu a început un alt capitol important în ce privește construcția, anume repararea zidăriei exterioare a bisericii, care prezenta urme de umezeală. Lucrarea s-a făcut prin 1970-1971. Nu se știa din ce fel de cărămidă sunt pereții. Consultându-se câțiva specialiști, i s-a sugerat Părintelui că tencuiala nu mai prezintă garanție, nu se mai pretează la zugrăveală și trebuie dată jos complet. S-a început această operație. Cineva a propus să se facă niște scoabe, cu care să se curețe printre rosturile cărămizilor. Le-a făcut un tânăr, domnul Petrică, care lucra la uzinele 23 August. S-au procurat și ciocane. S-a constatat că zidul era din cărămidă oltenească, făcută acum sute de ani în cuptoarele de pe malul Dâmboviței. Pereții erau groși, dar bordura era făcută din var și pământ, un fel de pastă. S-a dat jos tencuiala, s-au curățat rosturile, încât puteai să bagi degetul între cărămizi. S-a aplicat apoi o tencuială cu praf de piatră. în șaua fundației s-a turnat smoală, ca să nu mai tragă umezeală.

S-au executat în partea de jos a pereților exteriori niște canale de aerisire cu site, ca să

nu se mai ridice umezeala. Apoi s-a aplicat praful de piatră. Lucrau oameni specializați, având ca ajutoare pe credincioși.

Era în vremea când primăriile făceau apel la „munci patriotice", un anumit număr de ore sau zece zile pe lună. Primăria Sectorului 5 era chiar în colțul străzii Sapienței. Primarul se uita pe stradă și zicea:

- Ia te uită, mă, la noi nu vine nimeni să facă ore de muncă patriotică și uite, la biserica de acolo vine o armată de oameni, bărbați și femei! Ce le-o fi dând popa ăsta de se duc acolo?!...

Părintele avea o dragoste deosebită ca toţi care lucrează să şi mănânce la biserică. Era o credincioasă, Jeni, mărunțică, din Bucureştii Noi, foarte cumsecade şi de o noblețe sufletească rar întâlnită. Ea se ocupa cu bucătăria. Ea gătea, aranja, invita la masă. Lucrau câte douăzeci-treizeci de oameni și pentru toți se găsea de mâncare.

Țin minte că tencuiala am dat-o jos în Postul Mare. La ora mesei ne venea mâncare gata gătită: castroane mari cu fasole bătută cu ceapă deasupra, borș de ştevie, sarmale de post...

Părintele spunea:

- Gata, acum lăsăm lucrul, hai să stăm la masă! Toată lumea la masă, toate femeile care ați gătit stați la masă! Eu și cu Jeni vă servim. Ea pune în farfurie și eu vă servesc.

Femeile se opuneau, dar Părintele insista:

- Nu, nu! Și preotul trebuie să participe la această muncă. Eu nu pot să dau cu lopata, nu pot să mă urc pe schelă, dar asta pot s-o fac. Totdeauna vorba trebuie să fie unită cu fapta!

Și el ne servea. "

Era Părintele atât de hotărât, atât de insistent în problemele pe care le avea de rezolvat, încât nu se lăsa niciodată înfrânt și lupta până la capăt. Da- că-și punea în gând să facă ceva, pleca de acasă pe vânt, pe ploaie, pe orice vreme. Numai ce-l vedeai că-și lua bastonul și pornea la drum pentru interesele bisericii.

în seara dinaintea plecării la spital pentru operație s-a dus la o doamnă care avea o funcție de răspundere la Consiliul Popular al Capitalei, la Spații Verzi, doamnă a cărei fetiță venea la biserică și-l iubea mult pe Părintele. I-a spus că a doua zi se internează și că până dimineață trebuie neapărat să fie asfaltată curtea bisericii, fiind ultima lucrare pe care el dorește s-o facă. Doamna respectivă, de dragul fetiței ei, i-a promis că va face tot posibilul. A chemat pe un inginer, șef la un sector și i-a spus despre ce este vorba, rugându-ı să facă treaba în noaptea aceea, fără să știe nimeni. Acela i-a promis, zicând că și tatăl lui este preot... Până dimineață curtea a fost asfaltată și Părintele a plecat liniștit la spital, pentru că-și dusese la bun sfârșit lucrarea materială privind biserica.

Părintele iubea nespus florile. Se bucura și să dea și să primească. Nu știa cum să facă mai frumoasă grădinița de lângă biserică, numai cu flori „alese”.

Plantase mulți trandafiri, fiecare răsărit din „dania" de câțiva lei a câte

unui credincios.

Eu aveam posibilitatea să procur flori pentru grădină. Le aduceam așa, mai... discret, ca în timpurile acelea. Odată, văzând că am descărcat niște lădițe, a venit repede, bucuros cu două sticle de Cotnari să le dea șoferului. Acesta, care nu prea știa bine rosturile îi spusesem că le vom da la Forțele de Muncă, de vis-â-vis) a rămas mirat. I-am spus:

- Ce să facem acum? Preotul acesta ne-a văzut cu florile și a crezut că sunt pentru biserică[1]. Ia vinul, zi „bogdaproste” și... gata[1]

L-am „admonestat” apoi pe Părintele Sârbu pentru mica încurcătură, spunându-i că și atunci când mă cheamă la telefon la serviciu să nu mai zică „Părintele Sârbu”, ci „unchiul” și să nu mai întrebe: „Când aduc florile?”...

Era uneori naiv și drăguț ca un copil. Telefona și spunea solemn: „Alo, aici e unchiul!”.

Părintele îndrăznea orice pentru biserică și tot ce încerca avea rezultatul dorit.

Doamne, iubit-am bună-cuviința casei Tale...

în fiecare miercuri și vineri după-amiaza, după terminarea slujbei, Părintele mai rămânea în biserică pentru a ne învăța. Ne spunea:

- Datoria mea de preot este să vă învăț, fiindcă neînvățarea este pricina că oamenii nu mai știu nimic, se mărginesc la tot ce este ușor și material, la acatiste, pomelnice și lumânări. Nici lumânarea și nici pomelnicul nu te mântuie, ci credința, rugăciunea și faptele bune. Voi ați renunțat la rugăciune pentru că a te ruga este mai greu: trebuie să te interiorizezi, să depui un efort. 93
Ați renunțat la ceea ce este greu de înțeles și ați rămas la ceea ce puteți înțelege. Voi

nu aveți o credință luminată, că așa ați apucat. Vă sfătuiesc să citiți, să mergeți la o biserică unde este un preot cu dragoste de Dumnezeu. Noi, preoții, suntem vinovați că nu am îmbrățișat această sfântă slujire din iubire pentru Dumnezeu, ci ne-am transformat în simpli simbriași și atunci tot ce facem nu dă roade, pentru că nu este dragoste. Nu ne ocupăm suficient de educația voastră spirituală. Ne mulțumim să fie biserica plină de lume, deși de cele mai multe ori mulți din cei prezenți pleacă așa cum au venit: goi au venit, goi pleacă!

Părintele Sârbu spunea de la început un lucru pe care astăzi nu-l mai auzim:

- Eu nu am nevoie de lume multă în biserică. Am nevoie doar de câteva persoane, dar cei care vin la biserică să fie cu adevărat trăitori ai Bisericii. Și nu am nevoie să cumpărați lumânări! Aproape toți preoții caută să facă vânzare de lumânări pentru a obține bani de pe urma lor, a pomelnicelor sau a prescurilor. Eu nu doresc să cumpărați lumânări. Să știți că lumânarea nu se roagă! Este numai un simbol. Desigur, nu trebuie să renunțăm la niște practici ale Sfintei noastre Biserici. Noi nu stricăm Tradiția. Dar a intrat în obișnuința unora să vină, să cumpere un mănunchi de lumânări, să le aprindă și apoi să plece să-și vadă de treburile lor, cu conștiința împăcată că și-au făcut datoria de creștini. Asta este o concepție și o practică greșită! Ea îi face pe unii să creadă că la atât se reduce Biserica. Eu vă repet, lumânarea este simbolul jertfei, al luminii, dar ea nu se roagă. Nu trebuie să ne bizuim pe lumânare! Dumneavoastră trebuie să învățați ceva nou. Dacă pe mine m-a preocupat

ceva în viața aceasta, a fost formarea omului nou în Biserică. Mai auziți că se vorbește de omul nou. Să știți că omul nou nu se poate fomia decât în

Biserică.

De aceea, vă rog pe cei care vreţi să rămâneți în biserică la rugăciune, să vă rugați împreună cu mine. Eu simt pulsul fiecăruia. Știu dacă cineva este numai figurant sau dacă se și roagă. Simt acest lucru. Dacă unii vin numai să aprindă lumânări, e treaba lor! Să vină, să le aprindă și după aceea să plece, să ne lase pe noi, care avem nevoie de rugăciune!

Părintele făcea permanent acest apel. Și, curios paradox, cu cât spunea mai mult că nu are nevoie de figuranţi și că aceia pot pleca, cu atât mai mult ei se integrau atât de frumos în biserică, încât se aduna tot mai multă lume.

Părintele mai spunea:

- Știți la ce m-am gândit? Poate unii o s-o luați în nume de rău... Ca să nu vă simțiți prost unii dintre dumneavoastră că venind nu puteți da bani pentru Sfânta Liturghie, m-am gândit să desființăm acest lucru, să nu mai daţi bani la pomelnicul Sfintei Liturghii. Luaţi prescura - dacă aveți cu ce s-o plătiți, o plătiți - și lumânarea și mie nu-mi mai dați bani!

Când vreun bătrân aducea la altar pomelnicul cu bani, spunea:

- Nici un bătrân să nu mai însoțească pomelnicul cu bani, căci eu sunt dator să-l pomenesc!

Părintele ținea foarte mult la ordinea și disciplina în biserică. Zicea:

- Ai intrat în biserică, fă-ți semnul crucii și nu te mai mișca de colo-colo, că mari păcate faci, neputându-te nici tu ruga și nelăsând nici pe cel de lângă tine să se roage. Mintea și inima să-ți fie îndreptate către Dumnezeu. Cine are voce, să-I cânte lui Dumnezeu, că El i-a dăruit-o, iar cine n-are voce, să-I cânte cu sufletul.

Fiecăruia dintre noi ne-a fixat în biserică locul unde să stăm în timpul slujbelor și ne spunea să nu ne uităm nici în dreapta nici în stânga, ci să stăm mai bine cu ochii închiși și cu capul plecat, smerindu-ne înaintea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Ne mai spunea:

- Când sunteți în biserică să fiți și cu sufletul, nu numai cu trupul. Să nu dați voie gândului să plece acasă sau în alte părți, ci să se adâncească în rugăciune!

Mai veneau oamenii uneori cu obiceiul de a șușoti și a vorbi în biserică în timpul sfintelor slujbe. Părintele se oprea - chiar și din Sfânta Liturghie - și spunea, tot zâmbind:

- Să mă iertați că vă spun! Cine nu are nevoie de Sfânta Liturghie sau cine nu o pricepe, să iasă afară și să stea de vorbă și poate să vină după aceea. Acum urmează un moment (pe care îl numea) foarte important prin conținutul lui.

Și dădea totdeauna explicația respectivă.

Părintele spunea:

- Doresc ca această biserică să fie a liniștii, a tăcerii, a reculegerii!

Când a pus pe perete, în pridvor, un mic afiș - „In această biserică nu se vorbește. Este biserica tăcerii!" - m-a întrebat:

- Poate cineva să zică despre mine că fac legionarism?

(Legea tăcerii era una din legile legionare: "Vorbește puțin, vorbește ce trebuie, vorbește când trebuie. Tu făptuiește, lasă pe alții să vorbească).

I-am răspuns firesc:

- Cum o să zică, Părinte? Doar în biserică nu se vorbește!

îmi amintesc că a venit o dată o doamnă în vârstă, care avea o geantă pe care o tot deschidea și o închidea, încât se auzea mereu clamp-clamp. îl

enerva pe Părinte. El a ieșit din altar, a venit la ea și i-a zis:

- Doamnă (i-a zis pe nume), dă-mi și mie geanta s-o duc în altar, să ai spor la bani!

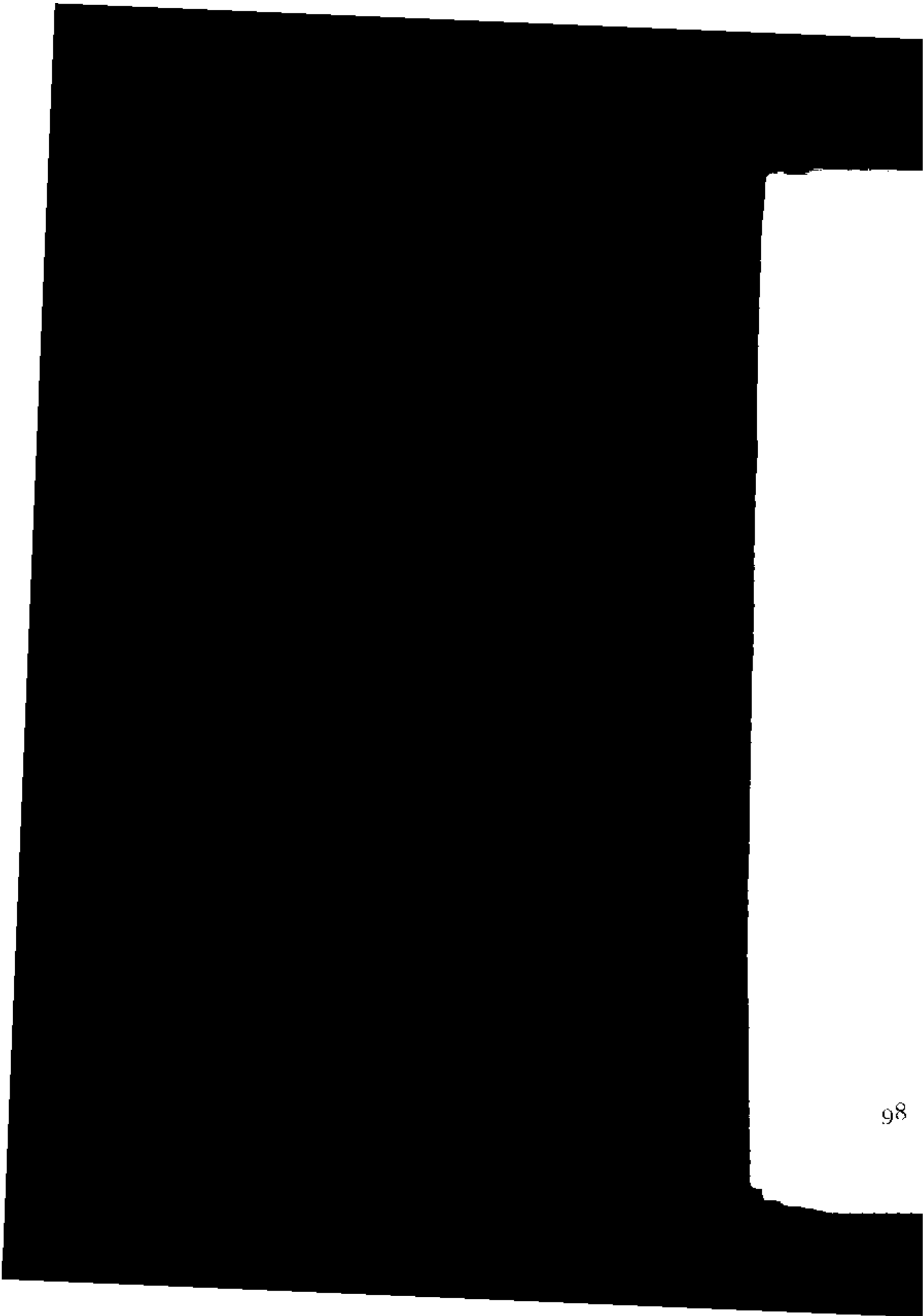
Doamna, foarte bucuroasă, i-a dat geanta și s-a făcut liniște în biserică.

Așa proceda Părintele Sârbu. Știa cum să se adreseze fiecăruia după felul lui, ca să-i îndrepte și să-i câștige pe toți pentru Hristos.

într-o vreme când în alte locuri credincioșii abia se adunau pe la sfârșitul Sfintei Liturghii, la Sapienței biserica era plină înainte de Utrenie. După Utrenie, parcă îl aud pe Părintele Sârbu zicând:

- Măi copii, dacă ați venit aici ca să vă rugați, să fiți cu ochii în pământ și cu sufletul sus, la Dumnezeu, împreună cu mine, că altfel, dacă vă uitați în toate părțile, vă simt aici, în ceafă, gândurile împrăștiate și nu mă pot înălța. Cine nu se poate ruga este mai bine să se ducă la plimbare, ca să ne lase liniștiți, pentru a putea înălța flacăra limpede a rugăciunii către Dumnezeu.

Mereu și mereu ne atrăgea atenția că Sfânta Liturghie nu înseamnă numai rugăciunile preotului, ci și împreună-lucrarea noastră cu el și că nu ne putem

împărtăşi de Duhul Sfânt decât dacă avem toată deschiderea sufletească spre Dumnezeu, pentru ca astfel să se reverse asupra noastră harul dumnezeiesc. Şi ne mai atrăgea atenţia că revărsarea 'harului este cu atât mai mare cu cât rugăciunea noastră este mai adâncă.

La Sfânta Liturghie ne spunea:

- Uite, se apropie ceasul, coboară îngerii din cer! Voi ştiţi că sfinţii de pe pereţi coboară printre voi? Vopseaua rămâne pe pereţi, dar sfinţii sunt printre noi. Noi nu-i vedem cu ochii trupeşti, dar ei ne văd pe noi şi trebuie să stăm liniştiţi. In cer este ordine şi aşa trebuie să fie şi la noi. Nu vă gândiţi ce aţi făcut acasă sau pe drum, nu vă gândiţi la nimic decât la rugăciunea care se face. Concentraţi-vă, căci aşa vă umpleţi de har, credinţă şi sănătate. Aţi auzit? Să staţi cuminţi!

Părintele ne explica ce se află şi ce se săvârşeşte în sfântul altar: momentul Sfintei Proscomidii şi principalele momente din Sfânta Liturghie. Apoi ne sublinia momentele când trebuie să stăm în genunchi sau în picioare.

Ne mai spunea:

- Când preotul iese să cădească, nu staţi cu feţele la altar, ca el să cădească spatele vostru. Să vă întoarceţi după el cum se întoarce floarea-soarelui după soare. Nu este nici o greşeală dacă vă întoarceţi atunci cu spatele la altar!

Aşa ne făcea educaţia. Mai spunea:

- în genunchi nu se stă pe coate! Tragi a oboseală. Nu este necesar nici statul în genunchi, că începi să te gândeşti la oboseala genunchilor, la ciorapi

- şi pierzi gândul rugăciunii!

- Uneori, fie din oboseală fie din alte cauze, oamenii se moleşeau. Părintele spunea:

- Eu simt că dumneavoastră nu vă rugaţi cu mine. De aceea vă atrag din nou atenţia! Vă simt. Treziţi-vă puţin! Hai să ne rugăm! Acesta este rostul venirii noastre aici. Hai împreună!

- La momentul când începea Liturghia numită a credincioşilor, se punea un cordon între pronaos şi naos şi nimeni nu se mai mişca prin biserică. Nimeni nu mai putea înainta, nu numai până la uşa altarului, ca să dea pomelnice, dar nici în incinta bisericii. Toţi rămâneam neclintiţi la locurile noastre, pentru a ne putea adânci în rugăciune şi a săvârşi împreună cu Părintele Sfânta Liturghie.

- Părintele regreta mult că n-a putut face Conservatorul; a făcut doar un an, din cauza sărăciei.

- Aş fi avut mai multă putere în Sfânta Liturghie! spunea el. Nicăieri nu există mai multă ignoranţă în privinţa culturii - care trebuie să îndeplinească un rol important - decât în biserică, în timpul Sfintei Liturghii. Fiecare vine, cântă după ureche şi cum se pricepe. Or, nu este admis lucrul acesta. In biserică se cere desăvârşire! Că se cere desăvârşire sufletească, asta este de la sine înţeles. Dar trebuie desăvârşire şi în împlinirea serviciilor religioase, atât din partea preotului, cât şi din partea cântăreţului sau a corului. Preotul trebuie să aibă un ton destul de plăcut şi potrivit, ca strana să-l poată prelua.

- Adeseori atrăgea atenția:

- Se țipă în cântări! Nu țipați, nu țipați! Se poate cânta cald, așa încât cântarea să meargă la sufletul omului și să-I,placă lui Dumnezeu. Sunt și cântări stridente. Poate că acelea se mai folosesc în bisericile mari. Dar aici este o biserică mică, o capeluță. Cântările trebuie să fie calde, să meargă la sufletul omului, să determine apropierea dintre oameni...

- îmi amintesc cum, la cântarea antifoanelor, ne cerea să cântăm în surdină, întrucât parcurgem un început, o etapă pregătitoare:

- Mântuitorul este printre noi, dar încă nu ni S-a arătat, spunea el. Acum cerul urmează să se deschidă, îndată îngerii vor coborî pentru a participa împreună cu noi la rugăciunile noastre.

- La vocea tare a Părintelui, noi răspundeam aproape murmurând (Antifonul I - "Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul...", Antifonul II - "Unule născut, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu...", precum și Antifonul III - Fericirile). în timp ce noi cântam Antifoanele, Părintele rostea destul de tare rugăciunile „de taină", pe care de obicei preotul le rostește, conform tradiției, foarte încet sau în gând. Astfel noi auzeam cum el se roagă ca să intre în sfântul altar și îngerii, pentru a sluji Sfânta Liturghie împreună cu noi, oamenii. Cerul se deschidea, cobora în biserica noastră pentru a ne ridica pe noi și a ne face să trăim două ore în „lumina cea adevărată".

- Știam că a sluji Domnului este lucru mare și înfricoșat chiar pentru Puterile cerești. De aceea Părintele a vrut ca Sfânta Liturghie să fie într-adevăr o slujire și o laudă cât mai deplin săvârșită, adusă de noi toți și pentru toți.

* X

- Acum și voi închipuiți pe Heruvimi, ne spunea el când învățam Heruvicul. Aducem cântare Sfintei Treimi asemenea Heruvimilor și odată cu Heruvimii. Mântuitorul însuși vine pentru a aduce Jertfa Sa mântuitoare. Cetele îngerești îl înconjoară. Noi nu le vedem cu ochii trupești, dar îngerii sunt prezenți printre noi, alături de noi și noi îl întâmpinăm cu bucurie pe Mântuitorul "ca pe împăratul tuturor". Cântarea voastră trebuie să exprime trăirea acestei realități.

- Și noi cântam Heruvicul, întâmpinam pe Mântuitorul cu sfială și cutremur în timp ce, din altar, auzeam rugăciunile rostite cu acea voce caldă și plină de credință a Părintelui.

- Crezul îl cântam nuanțat, în funcție de conținutul cuvintelor, cu mici pauze intercalate. La textul: „S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont și a pătimit și s-a îngropat" răream puțin și cântam tot mai în surdină, pentru a retrăi toți tragedia răstignirii suferită pentru noi și răutatea oamenilor care au închis pe Domnul în mormânt. Odată cu învierea se înviora brusc cântarea; era bucuria învierii. Niciodată, la nici o biserică n-am auzit nuanțări asemănătoare cu cele pe care le făceam noi.

- Trebuie să trăiți ceea ce cântați, pentru ca trăirea voastră să o transmiteți tuturor! zicea Părintele.

- Și noi, într-adevăr, asta căutam să facem.

- Cât de încordat trăiam apoi toată partea care urma! Prin rugăciunea și mâinile Părintelui știam că însuși Mântuitorul aduce Sfintele Daruri - Jertfa Sa - lui Dumnezeu Tatăl, cerând coborârea Duhului Sfânt. Știam că acolo, la 101

- noi, în sfântul altar, se săvârșește, sub ochii credinței noastre, cea mai mare minune a lumii. Pe când noi aduceam lauda și adânca noastră mulțumire lui Dumnezeu, la rugăciunea rostită de Părintele pâinea și vinul se transformau, prin puterea și lucrarea Duhului Sfânt, în Trupul și Sângele Mântuitorului. Duhul Sfânt cobora totodată și asupra noastră și ne umplea de pace, lumină și bucurie. în această stare de plinătate aduceam lauda Maicii Domnului (Axionul). Părintele ne spunea:

- Trebuie să cântați așa, ca gândul nimănui să nu se risipească. Toți să rămână învăluiți în misterul Tainei care s-a săvârșit, încât cu o gură și cu o inimă să se poată înălța Rugăciunea Domnească.

- Miruitul era, pe lângă binecuvântare, o întâlnire directă, personală, a fiecăruia dintre noi cu Părintele; era dorită, așteptată, căci ne aducea de fiecare dată ceva nou: un îndemn, o observație, o încurajare sau o dojană. In câteva secunde sau minute avea loc un dialog scurt sau doar câteva cuvinte rostite cu voce tare de Părintele, căci ceea ce privea pe unul privea, de cele mai multe ori, pe toți. Și nu aveam nimic de ascuns unul față de altul; toți eram îndrumați pentru a deveni o unitate în credință și în Hristos. înaintam într-o liniște deplină, fără să vorbim între noi, fără ca cineva să se grăbească. Miracolul Sfintei Liturghii plana încă asupra noastră.

- Atent cu fiecare, nu-i scăpa nici unul din ochi. Pentru oricine avea un cuvânt. La miruit se uita în ochii fiecăruia (nu așa cum se întâmplă uneori, că 102 preotul miruiește cu indiferență, vorbind cu altcineva).

Venea uneori în

- Venea

- București mama soțului meu din Ardeal. Cum o zărea, exclama:

- A venit mama din Ardeal!
- Mama, impresionată, nu-i venea să creadă:
- Tulai Doamne, că popa acesta m-a cunoscut!

- Și-i era și mai mare drag să meargă la biserică la Sapienței.

- Părintele cerea, impunea o vestimentație sobră, o ținută demnă, adecvată pentru biserică, pentru ca nimeni să nu fie distras de la rugăciune prin îmbrăcămintea celui de lângă el.

- îmi amintesc cum odată, fiind într-o rochie mai viu colorată și puțin mai decoltată, Părintele mi-a zis:

- Să nu confunzi biserica cu o sală de spectacol!

- M-am simțit vinovată, mi-a fost rușine de greșeala mea și am lăsat capul în jos. Părintele mi-a pus mâna sub bărbie și mi-a ridicat capul cu cuvintele:

- Fruntea sus!

- Parcă ar fi zis: de câte ori greșești, îndreaptă-te, de câte ori cazi, ridică-te.

- Unui credincios ce venea rar la biserică, i-a zis:

- Ioane, Ioane, de ce fugi tu de Hristos? Nu ți-e frică ție că o să vină timpul când o să-L cauți și El n-o să te mai recunoască sau o să-L strigi și El n-o să te mai audă?

- Părintele Sârbu a lucrat atât pe plan material cât și spiritual, îndemnând pe toți credincioșii să întreprindă cu dragoste orice fac pentru biserică, chiar dacă pare ceva fără mare valoare, căci tot ce pornește din suflet pentru casa 103

-

- Domnului este primit acolo sus, precum cei doi bani ai văduvei. El însuși prezenta ca important orice lucru care părea foarte mic. De pildă, la sfârşitul slujbei, înainte de miruit, avea în mână o hârtiuţă mică din care citea: ne trebuie mături, ne trebuie ziare și cârpe pentru şters geamurile, etc., menţionând că tot ce se face, tot ce se dă la biserică este pentru suflet și nimic nu trebuie minimalizat. Biserica e a tuturor şi toţi, ca într-o familie, trebuie să contribuie cu ce pot, cu ce este nevoie, pentru ca ea să arate frumos.

- Părintele Sârbu învăţa mereu:

- Nu începeţi să vorbiţi nici după ce s-a terminat slujba. Păstraţi tăcerea şi reculegerea. Când porniţi către casă, nu vorbiţi pe drum alte lucruri, ci despre ceea ce aţi auzit la sfânta slujbă. Ajunși acasă, povestiţi acelora care n-au putut veni ce aţi văzut, aţi auzit, aţi trăit la biserică, pentru a fi şi ei părtași la bucuria noastră!

- Și acestea despre care vorbesc se petreceau în anii cumpliţi ai totalitarismului şi ateismului, când au fost demolate atâtea biserici, când toate bisericile noastre erau controlate la fiecare slujbă de securiști cu carneţele, în care-şi notau tot ce li se părea suspect.

- Pe Părintele Sârbu însă nu-l înfricoșa nimic, cu toate că făcuse ani de detenţie cumpliţi şi domiciliu forţat pe Bărăgan. Ii vedea pe „sticleţii" cu casetofoane, cu aparate de fotografiat, luând notiţe din predici, dar cu atât mai mult el se aprindea la vorbă. Vorbea răspicat, cu afronturi clar la adresa celor care persecută Biserica lui Hristos. Li se adresa direct şi tăios, în timp ce noi ne făceam micuţi-micuţi şi ne temeam să nu ne aresteze a doua zi.

- în acest fel, fiecare duminică era pentru noi cea mai minunată şcoală de creştere duhovnicească. Primeam putere şi har - după cum spunea Părintele - și simţeam o pace lăuntrică şi o bucurie care ne lumina viaţa şi ne dădea tăria de a înfrunta greutăţile ei.

- Părintele ne învăța că nu numai Sfânta Liturghie, ci orice rugăciune făcută în biserică pentru vii și adormiţi are putere și însemnătate deosebită.

- De aceea, la parastasele de obşte, în sâmbetele morţilor, ruga pe credincioşi să nu fie indiferenţi faţă de multele nume care se pomenesc - căci fiecare nume reprezintă o viaţă - și să nu aştepte fiecare să-şi audă numai pomelnicul lui, iar apoi să se gândească la altceva, ci după fiecare nume să zică toţi un „Dumnezeu să-l ierte!".

- La fel, în serile când citea acatiste ruga pe toată lumea să urmărească necazurile, grijile şi dorinţele celor pomeniţi şi pentru fiecare să zică din inimă un: „Doamne, ajută-l!".

- într-o toamnă, Părintele a fost la înmormântarea unui preot cu care fusese în pușcărie. De aici a scos în evidenţă un lucru deosebit, ca o lecţie nu numai pentru cei de atunci, ci pentru toată viaţa. Ne-a spus:

- O singură femeie s-a ocupat acolo de toate pregătirile. Ea a organizat înmormântarea, masa, a invitat preoţii și pe mine. Dar un lucru să știți. Această femeie n-a stat la rugăciune nici o clipă. Asta nu se poate! Eu înțeleg că cine organizează nu poate sta la întreaga slujbă, dar totuși sunt momente când ea ar fi trebuit să încheie orice activitate din afară. Eu vă dau un sfat care, dacă

- vreți să fiți creștini, să vă rămână pentru toată viața: rugăciunea este totul pentru un creștin și pentru pomenirea lui! Ce v-am relatat astăzi se întâmplă în orice casă. Cei mai apropiați nu stau la rugăciune nici o clipă. Luați aminte la ce v-am spus!

- Ceea ce era, iarăși, caracteristic Bisericii Sapienței, stabilit de Părintele Sârbu, obicei rămas până astăzi, era citirea Canonului Sfântului Andrei Criteanul în prima și a patra săptămână din Postul Mare. Părintele citea cu vocea aceea inconfundabilă, cu un timbru atât de personal, plin de sinceritate și har, cu atâta pioșenie, smerenie și evlavie, încât lacrimile noastre țâșneau fără voie. Cu toții ne rugam, cântam și plângeam păcatele noastre. Totul se petrecea încetișor, cu lumină puțină, într-o atmosferă de mănăstire. In glasul Părintelui era tot sufletul său, toată credința, smerenia, iubirea curată și adâncă pentru Dumnezeu.

- Unde ești, Părinte, să ne mai aduci măcar o dată cerul pe pământ, în sufletele noastre obosite și vlăguite?! Cine altul în afară de cucernicia ta ar mai putea face să plângă, în nopțile Canonului Mare, și pietrele, prin rugăciunile adânci, pline de pocăință adevărată, cu glasul acela de rob al lui Dumnezeu?...

- Era glasul unui om care a suferit pentru Dumnezeu cu bucuria că i s-a dat suferința și cu rugăciunea arzătoare pentru noi toți, fiii săi. Toată biserica, în genunchi, plângea.

- Era cu noi! Hristos acolo

apar
nu
lumi
enti
fl
văr
u și
put
d
să-
ţti
pac
suf
să
t<
să
eu i

Mai mare decât toate este dragostea...

Doream să fac ceva pentru sufletul unui decedat din familie, care îmi apărea mereu în vis. Am apelat la credincioșii din biserică, dar sfaturile primite nu mă mulțumeau. Mi se recomanda să cumpăr kilograme de vin, ulei, lumânări, făină. Nu pricepem ce legătură au toate aceste materii cu sufletul, entitate imaterială. De aceea m-am decis să-l întreb pe Părintele Sârbu.

L-am găsit pe bancă, în fața actualului mormânt. în jur totul era proaspăt văruit, iar mirosul de pământ reavăn și flori te amețea. Simțeam viața pulsând și - paradoxal - în acel preot bătrân mai mult decât oriunde în jur. Ochii săi puternici, sfredelitori, ca niște felinare care îți pătrundeau în suflet, te forțau să-ți înfrunți adâncurile ființei, neliniștea, teama, deznădejdea, să te cunoști și să te depășești continuu. Mi-a făcut semn să mă așez. I-am explicat că nu pot să găsesc legătura dintre vin, făină și sufletul celui dispărut, deși văzusem și eu că ritualul înmormântării conține și astfel de elemente.

Mi-a răspuns:

- Nu ai nevoie de toate acestea ca să ajuți un suflet în viață sau plecat dintre noi. Ci îți trebuie cu totul altceva, de esență spirituală. Ai nevoie de forța aceea care a creat întregul univers, care îl susține; forța care mișcă planetele, făcându-le să vibreze în armonie; forța care L-a făcut pe Dumnezeu să-Și trimită Fiul în lume pentru mântuirea omului; forța prin care un biet păcătos poate deveni sfânt într-o clipă; forța care sfințește, vindecă, învie un suflet, făcându-l asemenea lui Dumnezeu.

Ascultam uluită, când am început să-mi dau seama că se petrece o

minune. Cuvintele sale se auzeau tot mai estompat, tot mai departe, până ce am încetat să le mai aud. Mintea cea trufașă, care dorea să numească totul, să „pipăie", să definească, să aducă infinitul în căușul său, s-a spart sub puterea harului ce curgea din cuvântul Părintelui. Materia dispăruse. Eram lumină, pluteam în lumină spre o infinită sursă de lumină care mă atrăgea ca un magnet. Alături de mine vedeam doar un vârtej de energie luminoasă contopit cu albul care devenise de o intensitate orbitoare. Eram două energii luminoase proiectate în infinit, ce-și urmează drumul paralel spre aceeași țintă - Lumina. Eram departe și parcă pretutindeni. Dar mai ales eram inundată de un sentiment de bucurie cu totul deosebit.

Ca un ecou a fost întrebarea Părintelui:

- Știi tu ce-i această forță de care îți vorbesc?

Abia reușind să mă desprind din vrajă, i-am răspuns cu timiditate:

- O simt, Părinte, ca pe o descătușare a întregii ființe, ca o bucurie, ca lumină, dar nu știu să o numesc.

- Iubirea, mi-a răspuns. Ce simplu, nu? Un singur cuvânt, o singură energie să rezume întregul univers, întreaga viață, să definească dumnezeirea și sensul jertfei Fiului lui Dumnezeu! Focul candelei sau al lumânării este doar un simbol material al flăcării spirituale din inima omului, care generează iubirea. Nu trebuie decât să o lași să existe, să nu o înăbuși cu ignoranță și orgoliu. Deschide larg porțile inimii pentru ca harul divin să hrănească această flacără și lasă-te în voia ei. Doar de iubire ai nevoie, de nimic altceva!

M-am ridicat și am pornit pe stradă. Ce minunați îmi păreau acum oamenii! Ce mult doream să fac ceva pentru cei din jur! înțelesesem în sfârșit sensul existenței și al suferinței. Trebuia ca eul să fie supus încercărilor pentru a sparge zidul de ignoranță și egoism care înăbușă spiritul și încătușează iubirea. Eul înfrânt de propria-i rătăcire, în care se crede unicul centru al universului, nu-și poate găsi liniștea decât transformându-se, lăsându-se pătruns de forța care l-a creat și-l susține, murind pentru a renaște prin puterea iubirii dumnezeiești.

Numai alături de un mare sfânt poți trăi o astfel de experiență.

Sfânt ești Tu, Doamne și întru sfinți Te odihnești!

Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor...

Toate zilele Părintelui Sârbu au fost numai strădanie de a-i învăța pe oameni, de la lucrurile înalte până la cele mici: cum să se comporte în tramvai și autobuz, să cedeze locul, să nu se împingă, etc; cum să se cunoască credincioșii din biserică, să se împrietenească, să fie ca într-o familie; cum să se gândească fiecare la cel de alături: să știe că scaunul nu e făcut să stea geanta pe el, iar cine poate, să se scoale și să dea locul și altuia, care poate și el e obosit; când se aduce o hăinuță pentru a fi dată cuiva, să fie frumos aranjată, curată, călcată, cu ceva atrăgător lângă ea, etc.

Părintele insista asupra faptului că viața creștină este viață de obște. Sfântul Ioan Gură de Aur spune limpede: „Cine nu a lucrat pentru ridicarea și mântuirea aproapelui, nu se poate mântui pe sine". La Judecată vom merge cu toții, de mână și vom fi întrebați ce am făcut pentru cel de alături. Vom fi

judecați nu atât pentru răul pe care l-am făcut, cât pentru binele pe care am neglijat să-l facem.

Părintele ne învăța să fim ordonați, să nu trăim cu mintea împrăștiată, nici să pierdem vremea, căci timpul este scurt. Dimineața, când te trezești din somn
- zicea el - să faci semnul sfintei cruci și să spui: „îți mulțumesc, Doamne, că am văzut lumina zilei. Ajută-mă, luminează-mă să fac numai voia Ta". Apoi te scoli, fără să dai voie trupului să se întindă alene și cum ai pus picioarele pe dușumea, să și îndoi genunchii pentru metanie și să faci trei metanii zicând: „Mulțumesc Ție, Doamne, că am pus picioarele mele pe așternutul picioarelor Talel Aju- tă-mă să umblu astăzi cu ele și să fac voia Ta". Zici un „Tatăl nostru", te îmbraci, te speli și după aceea te rogi cu rugăciunea de dimineață. Apoi te așezi la masă și faci pe hârtie planul problemelor pe care le ai de rezolvat în ziua aceea.

Ne spunea Părintele că dacă cineva ne roagă ceva, sau ne dăm întâlnire cu cineva, sau promitem să dăm un telefon la ora cutare, apoi să ne ținem de cuvânt, să fim punctuali și să nu lăsăm să ne aștepte oamenii în zadar, căci dacă avem mintea împrăștiată și uităm ce am promis, nu mai putem să ne dăm numele de creștin. Deci când zicem "da", "da" să fie, iar când zicem „nu", să fie „nu" și mai mult de atât să nu spunem. Să nu ne jurăm, căci este păcat de moarte.

Ne învăța să nu mâncăm mult, să fim cumpătați, să tăiem din mâncarea noastră și să dăm altuia. Dacă saturi pe altul - zicea - te satură și pe tine

iert
tino
pe c
co
m
nu
vă p
cu
m
rec
u
învi
la in
rugă
rugă
călu
„Do
min
dep
Dar
dacă
ieși
căci

110 Dumnezeu, pentru că l-ai săturat pe acela.

Adesea ne spunea:

- Niciodată nu veți avea pace și liniște sufletească dacă nu veți iubi și ierta ca Hristos. Noi nu știm să ne iertăm. Tu, care vii la biserică - eu pentru tine vorbesc - tu, care știi că Dumnezeu vrea pace, tu prin tăcere să dezarmezi pe cel care a pornit cearta, căci din dușman poți să ți-l faci prieten. Această comportare arată diferența dintre tine, care intri cu folos în biserică și cel ce nu vine sau vine numai cu trupul. întâlnesc foarte multe pomelnice în care vă plângeţi de duşmani şi-i blestemaţi. Dar tu singur nu te-ai întrebat dacă nu cumva chiar tu ai provocat această duşmănie. Marea noastră vină este că nu recunoaștem cât suntem de vinovaţi pentru faptele noastre, ne găsim scuze și învinuim pe altul, fără a gândi la pedeapsa ce o merităm.

Părintele se ruga mult. Rugăciunea minții o spunea mereu. Era afișată și la intrare. Ne învăța și pe noi:

- Copii, noi nu suntem la mănăstire, să stăm tot timpul cu nasul în rugăciuni și în slujbe. Noi suntem mireni. Dacă vreți să vă mântuiți, să ziceți rugăciunea minții. Ați văzut călugării cu mărgelele cum zic! Noi nu suntem călugări, ca să umblăm cu ele, dar trebuie să le băgăm în minte și să zicem așa: „Doamne Iisuse, Fiul lui Dumnezeu și al Maicii Domnului, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!". Dar cu mintea în inimă. Că noi avem păcate, suntem plini de păcate. Dacă zicem rugăciunea mereu, mereu, satana iese afară și se topește. Dar dacă tu întrerupi rugăciunea, el se umflă și prinde viață. Așa cum la pir, dacă nu scoți rădăcina, ia viaţă. Dacă zici rugăciunea minţii mereu, de cum ieși pe stradă, el se topește. Eu, de pildă, acum vorbesc, dar inima mea se roagă, căci m-am obișnuit să zic rugăciunea mereu.

Mult ținea Părintele la dragostea și respectul ce se cuvin părinților după trup. Zicea:

- Duceți flori mamelor voastre cât sunt în viață. Nu așteptați să le duceți flori la mormânt, unde nu mai folosesc!

O spunea cu sufletul sfâșiat de durerea de a fi fost orfan, crescut de o bunică simplă, neştiutoare de carte, care lucra cu ziua pentru a-l ține pe el la şcoală, dar plină de credință în Dumnezeu. Ea îi zicea: „Tu să te faci preot, ca să mă pomenești și pe mine!”. El, copil sărman, cuminte, modest, obișnuit să nu dorească nimic, să renunţe la orice! învăţat de mic să se roage lui Dumnezeu, să creadă în El și să viseze la ziua în care va fi slujitorul Lui la sfântul altar - vis și rugă care i s-au împlinit!

Cu emoție ne sfătuia Părintele la predici:

- Până mai ai cui spune tată sau mamă, cât ar trebui să fii de fericit, de recunoscător şi plin de iubire la rostirea acestor cuvinte unice pe pământ! Dacă spui “mamă” sau “tată” părinților tăi, așa precum se cuvine, bine faci, fiindcă dovedești că ești om. Dar dacă numai spui și nu te porți față de ei întocmai cum ești dator până la moarte, atunci nu faci bine și nu ești om! Câtă vreme trăiesc părinții tăi, tatăl tău și mama ta, spune-le numele sfânt cu sfințenie. Caută-i cu dragoste, îngrijește-i cu evlavie, ascultă-i cu respect până la moarte și nu disprețui nici fața lor bătrână, nici cuvintele lor poate slabe, nici trecutul lor poate modest. Fii față de ei întocmai așa cum ai dori să fie copii tăi față de tine. Nu fi nepăsător, nici străin față de ei, căci mai ales în privința aceasta este adevărat cuvântul că ceea ce semeni, aceea vei și secera.

-

- Avea Părintele o mică istorioară - aşa o numea dânsul - pe care ne-o spunea de fiecare dată în noaptea învierii. Era o mamă care avea un fiu. în- tr-una din zile, fiul şi-a omorât mama, a tăiat-o în bucăţi, a pus-o într-un sac şi a plecat să o arunce în apă. Pe drum s-a împiedicat, a căzut, bucăţile din sac s-au împrăştiat pe drum, iar el a auzit un glas: “Te-ai lovit, dragul mamii?”...

- După ce ne spunea această istorioară, ruga pe toţi cei ce au părinţi şi nu i-au văzut de mulţi ani să se ducă la ei, căci acei părinţi aşteaptă.

- Ne mai spunea Părintele:

- Alergaţi după mântuire cât sunteţi tinerel în general oamenii, la tinereţe, fiind în putere, se gândesc la ceea ce este plăcut trupului, la casă frumoasă şi mobilă luxoasă. Prin toate acestea ei se muncesc din greu să intre în iad. Iar la locuinţa de dincolo de mormânt nu se gândesc, deşi numai aceea este veşnică. Şi vine bătrâneţea, când nu mai au puterea nici pentru rugăciune, nici pentru fapte bune, nici pentru metanii. De aceea, luptaţi pentru mântuire de pe acum!

- Nu mă ruşinez de Evanghelia lui Hristos...

- Uneori Părintele Sârbu mă lua cu el la parastase. Odată ne-am dus la nişte oameni foarte bogaţi, de la care ar fi primit bani mulţi. Am intrat într-o sală lungă, luxoasă, gătită cu tot felul de farfurii, cu păhărele. Când a venit o doamnă, Părintele a arătat cu bastonul păhărelele şi a întrebat:

- Astea ce sunt?

-

-

- Păhărele pentru țuică.

- Hai, Cocuțo, să mergem, că aici se face nuntă, nu se face parastas!

Oamenii au insistat, au venit după noi, dar Părintele a explicat:

- Parastasele nu se fac cu țuică. Unde se fac cu țuică, nu este primit. Diavolii îți răstoarnă masa. Voi nu credeți, nu vedeți cu ochii voștri. Eu sunt mai bătrân și nu pot să mă împac cu slujbele pe care vreți voi să le faceți. Chemați alt preot!

- Și am plecat.

- în drum spre casă, aproape de biserică, am stat sub un geam și am auzit niște tineri care se certau.

- Cocuțo, hai să mergem la ăștia, că se ceartă! Hai să gonim pe diavol din casă!

- Cum, Părinte, dacă nu ne cheamă, cum să ne ducem acolo?

- Hai, hai să mergem!

- M-am uitat eu pe unde-i ușa, am intrat:

- Bună ziua!

- Bună ziua!

- Mă întrebam cum va deschide Părintele discuția. Dar el a început direct:

- De ce vă certați ? Hai să dăm afară pe diavol! Care dintre voi este rău? Unde ți-e bărbatul cu care te certai?

- Ah, Părinte...

- Adă-l încoace!

- Când a venit bărbatul, Părintele s-a uitat pe rând și la unul și la altul -
căci el cunoștea cu duhul - și a zis femeii:

-
- X
- a*

- Dumneata ești de vină! Evo, tu ești de vină! Nu-l mai sâcâi la cap! De ce îl plictisești și-l cercetezi în toate...? Hai să facem o slujbă!

- Apoi l-a întrebat pe bărbat:

■mut
l'.un
n-ti

- Știi să te închini?

- Făcea și el o cruce, cam strâmbă. I-a arătat Părintele cum s-o facă. După slujbă i-a binecuvântat, i-a miruit. Aveau și doi băieței.

- Să nu vă mai certaţi! Voi nu vedeţi, dar eu am văzut câţi diavoli erau în casă la voi! Când vă certaţi, vin îndată diavolii. Să fie pace! N-aveți icoană... După cum văd, bani aveţi, că aveţi lucruri bune, dar icoană de ce nu aveţi în

- casa/

- Părintele a rămas acolo și m-a trimis la biserică:

- Du-te, Cocuţo, și ia din pod o icoană, care vrei tu, s-o dăm la oamenii ăștia. Eu te aștept aici!

- M-am dus în pod și am luat o icoană. Părintele le-a dat-o și le-a spus:

- Să vă închinaţi lui Dumnezeu! Dimineaţa când vă sculaţi, ieșiţi afară în pragul ușii, uitaţi-vă la cer și ziceţi: „Doamne, Tu ești acolo, eu sunt aici. în ziua de azi Tu ajută-mă! Eu nu știu să mă descurc, sunt om slab. Ai Tu grijă în ziua de azi pentru mântuirea mea!”. Așa să ziceţi și să vă rugaţi!

- Eu m-am mirat puţin, dar apoi am înţeles. Părintele nu le-a dat atunci vreo carte de rugăciuni, pe care ei n-ar fi priceput-o. Le-a spus pentru început după puterea lor. Și s-au făcut aceia niște credincioși! Au fugit după noi să le zicem la ce biserică să vină. A intrat Duhul lui Dumnezeu în ei. Și să știţi că foarte mult ne-au ajutat apoi oamenii aceia...

-

- îmi amintesc o întâmplare de Paști. Pe vremea aceea erau grupuri de scandalagii care mergeau în noaptea învierii din biserică în biserică, parcă anume ca să tulbure Sfânta Liturghie. Pentru a nu se întâmpla așa ceva și la noi, Părintele a pus credincioși de strajă la poartă. în timpul slujbei, a auzit discuții afară. A ieșit imediat să vadă ce se întâmplă. Doi oameni beți voiau să intre în biserică și credincioșii de strajă nu-i lăsau. Părintele i-a luat, le-a făcut loc și le-a zis:

- Stați aici, că este învierea, și vă împărtășiți!

- Nu putem - au zis ei - am mâncat!

- Nu-i nimic, acum toate se iartă, până la al nouălea neam. împărtășiți-vă, dar să stați cuminți, să nu umblați prin biserică! La noi fiecare stă la locul lui, nimeni nu umblă de colo-colo.

- Și oamenii aceia au stat cuminți - așa beți cum erau - și se rugau și plângeau și își dădeau palme că ce păcătoși sunt. Părintele i-a cunoscut cu duhul și a vrut să arate că de Paști, fie că ești mâncat sau nemâncat, poți fi iertat, ca tâlharul de pe cruce. Apoi bețivii aceia au venit la lucru și au muncit mult pentru biserică. Și îi aduceau și Părintelui mâncare, fiindcă știau că n-are cine să-i facă. Și i-a câștigat pentru Biserică!

- Fiți milostivi, precum Tatăl vostru milostiv este...

- Părintele Sârbu se ducea în toate părțile unde prezența lui era binefăcătoare: în case modeste cu oameni suferinzi, prin cămine de bătrâni, peste tot. E uimitor cum găsea timp pentru toți!

b
făce
af
depa
r
avea
. Eu
nt
biser
id și
a pj
am
ml
săra
ci
mai
din
C|
dai
zi la
șosoi
mul
cu
farflj
nur
făci
pesd

- Odată, într-o duminică după-amiază, în loc să mă duc pe la spitale, cum făceam de obicei, m-am dus, nu mai știu de ce, la biserică. L-am văzut de departe pe Părintele Sârbu trăgând după el un căruț mic cu roate pe care îl avea. De obicei punea în el de toate. Acum se ferea, căci avea în el pachete.

- Eu nu m-am arătat, m-am ascuns. Părintele s-a dus la o curte de pe lângă biserică, a deschis poarta și a pus toate pachetele acolo. Apoi a închis poarta și a plecat. Asta făcea el în fiecare duminică după-amiază!

- în zilele rânduite de Biserică pentru pomenirea morților, Părintele amintea întotdeauna să se aducă prinoase, pe care le ducea apoi la cele mai sărace cămine de bătrâni; ne atrăgea atenția să dăm ce este mai bun, mai ales, mai frumos și darul să fie frumos ambalat, cu ceva deosebit în pachețel, totul din cea mai mare dragoste pentru cel plecat; căci e mare păcat - spunea - să dai de pomană ceea ce-ți prisosește sau ca și cum ai arunca!

[illegible] ținând vase: căni, farfurioare, castroane emailate, tacâmuri, etc. Părintele se interesa dinainte de numărul bătrânilor aflați la azil, încât știam numărul pachetelor ce trebuiau făcute. Unii dintre bătrâni de la azil împleteau, croșetau, lucrau sacoșe din ață pescărească. Pe acestea le vindeam la biserica noastră și banii îi duceam celor

- care le-au lucrat. în această situaţie erau, de exemplu, domnul Radu Mironovici cu soţia. Abia în ultimii ani am aflat că ei aveau, de fapt, un „domiciliu obligatoriu” acolo, că făcuseră mulţi ani închisoare politică, domnul Mironovici fiind unul dintre întemeietorii Mişcării Legionare. Așa mi-am explicat de ce Părintele mă trimitea să le duc și în timpul anului pachete cu alimente sau bani. Poate îi cunoştea dinainte, de la Huși. Părintele, fiind anchetat mereu de Securitate, își lua măsurile de prudență și chiar când venea la Ciolpani, mă trimitea uneori pe mine la anumiţi bătrâni, pe când el stătea de vorbă cu personalul azilului.

- Părintele ne sfătuia ca atunci când facem pomană să nu împărţim între noi, ci să dăm celor care nu au, celor lipsiţi. Zicea:

- Acolo unde locuiești, nu e vreun bătrân bolnav, care nu are pe nimeni? Tu, care te numești creștin, te-ai dus la ușa lui să-l întrebi dacă nu are nevoie de pâine, de lapte, de un medicament?! Cred că nu! Bine că ai tu de toate, bine că se strică mâncarea în frigider, bine că ți-e șifonierul plin de haine, altul neavând nici ciorapi! Și te numești creștin și tot ceri mereu lui Dumnezeu. Nici El nu va lua aminte la rugăciunea ta! Când mergi la biserică, dacă întâlnești pe cineva care nu se simte bine, care are nevoie de ajutor, renunţă la Sfânta Liturghie și mergi de îngrijește pe cel bolnav! Tu, care vii la biserică și vezi că nu obosesc a te învăța, tu să fii lumină în casa ta, în inima ta, să nu dai prilej celor din jur să spună că degeaba mergi la biserică, pentru că ai aceeași comportare cu cei care nu merg.

pen
ț
Șos<
con
fl
met
bisfl
în
pâr
prl)
gr<
ml

- La biserica noastră era o bătrână - mama Ana - văduvă cu doi copii și o pensie de urmaș mică. Venea cu regularitate la toate slujbele, tocmai din Șoseaua Giurgiului, până la vârsta de 86 de ani, când a căzut răpusă de o congestie cerebrală. Era foarte credincioasă. Părintele Sârbu o cerceta și o ajuta mereu, iar cu puțin înainte de a muri i-a spus:

- Ană, eu poate nu mă mai întorc din spital, dar tu să nu părăsești bisericuța aceasta, că aici lumea te știe că ești o credincioasă de nădejde, dar în altă parte te va considera o cerșetoare. Să vii aici, că oamenii te vor ajuta până la sfârșit!

- Și așa a fost.

- Din dragoste și înțelegere, Părintele trimitea preoților de la Patriarhie din prinoasele pe care le primea el. Zicea:

- Colegii mei de acolo sunt strâmtorați, au salarii mici, timpurile sunt grele. Eu am mai mult decât îmi trebuie. Și așa țin regim, am copii buni, mănânc la ei. Dar acestora nu le dă nimeni nimic!

- Când Părintele a trimis odată la un preot de la Patriarhie o femeie cu o sacoșă cu câte ceva, preotul, întrebând-o de unde vine și auzind că darurile primite sunt de la Părintele Sârbu, i-a spus un mare adevăr:

- Ține minte de la mine, popă ca popa Sârbu n-ați pomenit și nici n-o să mai pomeniți!

- înainte de a pleca la spital pentru operație, Părintele mi-a încredințat 1x9

-

- douăsprezece C.E.C.-uri de 5.000 de lei fiecare, pentru a le expedia în cazul în care nu se va mai întoarce viu de la spital. Erau bani pe care Părintele îi repartizase pentru unele schituri, mănăstiri sau biserici sărace din țară.

-

- Viețuind între păcătoși, s-a mutat...

- In vara anului când a murit, l-am visat pe Părintele Constantin Sârbu în curtea bisericii, unde totul era uscat: pomii, florile, iarba. Când i-am povestit, mi-a zis:

- Când voi pleca eu.

- Dar unde vă duceți? l-am întrebat.

- Vreau să mă duc în străinătate *(nu voia să spună că va muri).* Așa o să vă uscați și voi, cum e pădurea uscată. Aveți grijă, că vor veni timpuri grele. La urmă de tot n-or să mai fie preoți, ușile încuiate, au să plângă lacătele la uși, că nu va mai fi cine să facă slujbă. O să vă duceți după un preot cu un picior încălțat și unul descălțat. Cât îi aveți acum, cercetați-i și împărtăși- ți-vă! Atunci se va închide cerul și nu veți mai avea de unde lua credință. Aceea pe care o aveți, aceea să o păstrați. Să nu vă mândriți, să nu mințiți, faceți bine, căci dacă faceți păcate, piere și credința. O părticică mică în adâncul inimii stă ascunsă acolo și dacă faceți o faptă bună, mai prinde și ea viață, e veselă. Dar dacă voi nu faceți nimic, nu postiți, nu vă rugați, nu faceți milostenii, se micșorează, se micșorează... și gata!

-

-

- La scurt timp au venit de la Securitate la Părintele și i-au spus:

- Noi vom trimite la dumneata niște persoane la spovedit, -îți vom spune ce întrebări le vei pune și răspunsul ni-l dai nouă!

- Părintele le-a răspuns:

- Eu nu pot sluji la doi stăpâni, lui Dumnezeu și lui mamonal

- Neacceptând acest lucru și probabil și altele, nu era văzut cu ochi buni.

- De asemenea, Biserica Sapienței era un focar unde lumea venea în număr foarte mare, iar în predici Părintele continua o propovăduire deschisă pentru Hristos și împotriva ateismului.

- Atunci Securitatea, care îl ancheta cam din trei în trei săptămâni, i-a spus cu pistolul pe masă să aleagă cum vrea să-și stabilească sfârșitul, sugerându-i chiar să se sinucidă. Părintele a refuzat. Fiind bolnav de ulcer, a apărut "necesitatea" operației, insistându-se să accepte să fie operat, "pentru a-i fi mai bine".

- Pe 14 octombrie Părintele Sârbu a slujit cu emoția și puterea aceluia care simțea că o face pentru ultima dată. Apoi ne-a anunțat că a venit ziua internării sale în spital, contrar voinței lui, pentru o intervenție chirurgicală. Ne-a rugat să nu facem din aceasta o tragedie, deși simte că nu se va mai întoarce viu.

- Dar noi să nu ne întristăm și să nu plângem, că de acolo de unde va merge ne va putea ajuta mult mai mult.

- Ne-a spus că a lăsat în ordine toate cele necesare pentru bisericuță, că a obținut aprobare de la înalt Prea Fericitul Patriarh de a fi înmormântat în curtea bisericii. A cerut înhumarea aici, în curtea bisericii, ca să fie aproape 121

- de noi, să ne poată ajuta. Ne-a zis:

- Și vă voi ajuta mult mai mult de acolo de sus, decât v-aș fi ajutat de aici!

- Ne-a spus că a muncit în toți acești ani cu dorința de a închega și forma - un nucleu de credincioși uniți și puternici în Hristos, care să răspândească lumină oriunde s-ar afla.

- La urmă ne-a rugat fierbinte să nu părăsim această biserică, în care a lucrat cu atâta dragoste și sârg împreună cu noi, pentru că el ne-a pregătit pentru preoție și nu pentru preot. Ne-a zis:

- Oricine ar veni în locul meu, voi să veniți și să stați cuminți într-un colțișor, cu ochii în pământ și cu sufletul la Hristos și să vă rugați așa cum v-am învățat, iubind tot ce vine de la Dumnezeu!

- Luni, după ce am venit de la servici, am trecut pe la mama Cristina - femeia de la lumânări - să văd ce mai face. Era foarte supărată și plângea. Am întrebat-o ce are. A început să-mi povestească ce i-a spus Părintele înainte de a pleca la spital: să aibă grijă de biserică, întrucât el nu se mai întoarce; în biserică să pună o masă anume, pe care va fi așezat sicriul, indicându-i locul precis unde va sta masa, unde vor sta sfeșnicele pentru lumânări, unde se vor pune florile ce i se vor aduce, iar noaptea să fie acoperit cu pânza pe ochi, să nu rămână descoperit. I-a spus toate în cele mai mici amănunte. Părintele spunea și plângea, după care a ieșit afară din biserică și s-a mai uitat de câteva ori înapoi, zicându-i să nu uite ce i-a spus.

- Miercuri dimineața, doctorul care l-a operat a deschis ușa la rezerva 122 Părintelui, spunându-i:

-G
A†
doamne
duhovn
Argatu,
MI
crimina
la mor
întrucâ
t
nostru
ajutoru

A
o mulți
cu jale
cutrem
Si
soare.

-

-

- Cum, n-ai murit încă?!

- Atunci Părintele, care era legat la mâini, și le-a dezlegat cu ajutorul doamnei doctor Ursulescu, a trimis-o pe doamna Maria Mărculescu după un duhovnic care să-l împărtășească și după ce a fost împărtășit de Părintele Argatu, și-a încredințat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

- Mi-a fost frică s-o întreb pe doamna doctor cum îl chema pe doctorul criminal. Poate după Revoluție, dacă el mai trăiește, să vină să-și ceară iertare la mormântul Părintelui. Sunt convinsă că Părintele l-a iertat de atunci, întrucât a plecat mai repede la cei pe care îi iubea atât de mult, la Mântuitorul nostru și la Maica Sa, dar ne-a văduvit pe noi, cei care mai aveam nevoie de ajutorul lui duhovnicesc.

- Așa s-a stins o mare lumină, la 23 octombrie 1975. La înmormântare era

- o mulțime imensă, un puhoi de oameni, neînchipuit de mulți și toți îl plângeau cu jale mare. Noi, enoriașii bisericii, ne învârteam de colo-colo ca loviți de un cutremur, necrezând că este adevărat că nu mai este Părintele Sârbu.

- Singurii mulțumiți erau oamenii Securității, că au mai stins lumina unui soare.

- ÎNȚELEGEȚI SE V-HM FĂSUT EH ...?

-Tâlcuire duhovnicească - la
Evanghelia din Joia Mare (Ioan 13, 1-38)

1. Iar înainte de sărbătoarea Paştilor, ştiind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi, cei din lume, până la sfârşit i-a iubit.

2. Şi făcându-se Cină, şi diavolul punând dinainte în inima lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul, ca să-L vândă,

3. Iisus, ştiind că Tatăl I-a dat Lui toate în mâini şi că de la Dumnezeu a ieşit şi la Dumnezeu merge,

4. S-a sculat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine şi, luând un ştergar, S-a încins cu el.

5. După aceea a turnat apă în vasul de spălat şi a început să spele picioarele uceniclor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins.

6. A venit deci la Simon-Petru. Acesta I-a zis: Doamne, oare Tu să-mi speli mie picioarele?

7. A răspuns Iisus şi i-a zis: Ceea ce fac Eu, tu nu ştii acum, dar vei înțelege după aceasta.

8. Petru I-a zis: Nu-mi vei spăla picioarele în veac! Iisus i~a răspuns: Dacă nu te voi spăla, nu ai parte de Mine.

- g. Zis-a Simon Petru Lui: Doamne, spală-mi nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul.

10. Iisus i-a zis: Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele, căci este curat tot Şi voi sunteţi curaţi, insă nu toţi.

11. Că ştia pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: Nu toţi sunteţi curaţi.

12. După ce le-a spălat picioarele și Și-a luat hainele, S-a așezat iar la masă și le-a zis: înțelegeți ce v-am făcut Eu?

13. Voi Mă numiți pe Mine: învățătorul și Domnul, și bine ziceți, căci sunt.

14. Deci, dacă Eu, Domnul și învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să spălați picioarele unii altora.

15. Că v-am dat vouă pildă, ca precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi.

16. Adevărat zic vouă: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el.

- i j . Când știți acestea, fericiți sunteți dacă le veți face.

- 18. Nu zic despre voi toți; căci Eu știu pe cei pe care i-am ales. Ci ca să se împlinească Scriptura: Cel ce mănâncă pâinea cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.

- îg. De acum vă spun vouă, înainte de a fi aceasta, ca să credeţi, când se va îndeplini, că Eu sunt.

20. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primește pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primește; iar cine Mă primește pe Mine primește pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

21. Iisus, zicând acestea, S-a tulburat cu duhul și a mărturisit și a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, că unul dintre voi Mă va vinde.

22. Deci ucenicii se uitau unii la alții, nedumerindu-se despre cine vorbește.

23. Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus.

24. Deci Simon Petru i-a făcut semn acestuia și i-a zis: întreabă cine este despre

- care vorbește.

25. Și căzând acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: Doamne, cine este?

26. Iisus i-a răspuns: Acela este, căruia Eu, întingând bucăţica de pâine, i-o voi da. Şi întingând bucăţica, a luat-o şi a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

27. Și după îmbucătură, a intrat atunci satana în el. Iar Iisus i-a zis: Ceea ce faci, fă mai curând.

28. Dar nimeni din cei care şedeau la masă n-a înțeles pentru ce i-a zis aceasta.

- 29. Căci unii socoteau, deoarece Iuda avea punga, că lui îi zice Iisus: Cumpără

- cele de care avem trebuinţă la sărbătoare, sau să dea ceva săracilor.

30. Deci după ce a luat acela bucățica de pâine, a ieșit numaidecât. Și era noapte.

31. Și când a ieșit el, Iisus a zis: Acum a fost preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu a fost preaslăvit întru El.

32. Iar dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, și Dumnezeu îl va preaslăvi întru El și îndată **11** va preaslăvi.

33. Fiilor, încă puțin timp sunt cu voi. Voi Mă veți căuta, dar, după cum am spus iudeilor - că unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni — vă spun și vouă acum.

34. Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul.

35. Intru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici ai Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.

36. Doamne, L-a întrebat Simon Petru, unde Te duci? Răspuns-a Iisus: Unde Mă duc Eu, Tu nu poți să-Mi urmezi Mie acum, dar mai târziu îmi vei urma.

37. Zis-a Petru Lui: Doamne, de ce nu pot să urmez Ție acum? Sufletul meu îl voi da pentru Tine.

38. Iisus i-a răspuns: Vei pune sufletul tău pentru Mine? Adevărat, adevărat zic ție că nu va cânta cocoșul până ce nu te vei lepăda de Mine de trei ori[1]

- Iisus i-a iubit până la capăt...

- I-a iubit până la capăt!

- Nimic nu este mai necesar între oameni decât Dumnezeu și decât iubirea adevărată și statornică. Iubirea este în stare să facă singură cât toate celelalte împreună, pentru că ea le cuprinde în sine pe toate celelalte.

- Fiecare iubire curată este binecuvântată pentru timpul cât ține, dar iubirea care ține până la capăt este binecuvântată veșnic.

- Iubirea care ține numai o vreme poate avea un preț mărginit sau poate să nu aibă nici unul. Dar cea care ține până la capăt, aceea are un preț neprețuit, pentru că iubiri vremelnice pot fi oricâte, dar iubirea până la capăt nu este decât una.

- Lumea avea nevoie și de adevăr și de iubire. Ca să fie înțeles, adevărul avea nevoie de dovada minunilor. Ca să fie urmată, iubirea avea nevoie de dovada jertfei.

Numai Hristos le-a putut arăta pe amândouă. De aceea, adevărul Lui este unicul adevăr vrednic de primit și iubirea Lui este unica iubire vrednică de urmat.

- Adevărul este învățătura Sa, iubirea este pilda Sa.

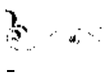
- Ele sunt El, căci una strălucește prin cealaltă: adevărul prin iubire și iubirea prin adevăr, iar amândouă prin eternitatea lor.

- Ca să poți cunoaște pe cineva cu adevărat, uită-te cum a iubit. Cine n-a iubit până la capăt, acela nu este creștin adevărat. Dacă după aceasta cauți să cunoști pe cineva, nu te vei înșela niciodată.

- în cei care se aseamănă mai mult cu Domnul Iisus se găsesc înmănunchiate toate însușirile Lui, dar mai ales dragostea neschimbată.

- Dragostea lui Dumnezeu este minunată, nu numai fiindcă ea este dusă

-

-

- până la capăt, ci mai ales pentru că este dusă până la capăt pentru toți, chiar și pentru vânzătorul Său, chiar și pentru călăii Săi. Această dragșste n-a făcut rău nimănui, nici măcar nu a dorit răul nimănui, căci Dragostea știe să le facă pe toate, numai răul nu știe să-l facă.

- Suflete creștin, nu te mai numi astfel dacă nu ai iubire! Nimic nu este mai creștin decât iubirea și nimic mai păgân ca lipsa ei.

- Pentru a fi un om viteaz îți trebuie tărie; pentru a fi un om drept îți trebuie cinste; pentru a fi vrednic îți trebuie conștiință, iar pentru a fi sfânt,

îți trebuie neapărat iubire.

- Bunule Dumnezeu, Care ne iubești, fii binecuvântat în veci și fii veșnic slăvit pentru toate binefacerile Tale față de noi! Iar pentru dragostea cea mare cu care ne-ai iubit pe când noi eram încă vrăjmași ai Tăi, pe când eram încă departe de Tine și pe când eram străini dc poruncile Tale, fii de o mie de ori binecuvântat, căci numai un Dumnezeu poate iubi astfel!

- Te rugăm, Doamne, să ne ajuți ca să Te putem urma pe Tine în toate: în blândețe, în răbdare, în înțelepciune, în milă, în dărnicie, în iertare, în înfrânare, în vorbire, în toate. Dar în nimic nu Te rugăm atât de mult să ne ajuți să Te urmăm pe Tine, ca în iubire. în iubirea plină de toate aceste virtuți, dar statornică, netulburată și nemicșorată până la capăt, pentru ca prin aceasta să cunoască toți oamenii că suntem ucenicii Tăi.

- Diavolul pusese în inima lui Iuda : gândul
- Diavolul lucrează cu vicleșug mai întâi prin inimă, apoi prin minte.

-

- i-a ajuns plină de bucuriile întinate, după aceea şi mintea o urmează, ajutând inimii să-şi întineze viaţa şi mai mult (Marcu 7, 21-23).

- Cele mai rele şi mai blestemate gânduri, diavolul nu le pune în mintea omului, ci în inima lui. Căci dacă le-ar pune în minte, omul, oricât ar fi el de rău şi oricât ar fi mintea lui de întunecată, totuşi s-ar îngrozi gândindu-se la ele şi poate ar vedea şi urmarea lor nefastă. Dar dacă pune aceste gânduri în inimă, inima nu se gândeşte niciodată la urmări. Inima este gata să sară şi să împlinească îndată orice pornire ce vine în ea, căci inima nu are ochi, dar mintea are. Şi când din prisosul unei inimi întinate vorbeşte gura, sau scrie condeiul, sau lucrează celelalte mădulare, limba ajunge o lume de nelegiuiri (Mat. 15, 11-20). Ea întinează tot trupul şi aruncă în foc cursul vieţii, după ce aprinsă a fost ea de flăcările gheenei (Iacov 3, 6).

- O, cât de mult trebuie să fie omul atent asupra inimii lui! Căci satana întotdeauna atacă mântuirea omului prin poarta inimii, fiindcă prin poarta aceasta omul este totdeauna mai slab şi aici cedează mai uşor.

- Când săgeata aprinsă a unei priviri ispititoare este îndreptată direct spre inimă, când pofta vreunui păcat atrăgător este aşezată în faţa inimii, când gândul unei fapte de ruşine este aruncat peste zid înlăuntrul inimii, îndată inima ia foc ca pădurea uscată! Şi cine mai poate salva apoi ceva din ea, când flăcările se întind şi cuprind grabnic totul, nimicind fără cruţare orice rod bun din ea?!

- O, fratele şi sora mea! Nu am destulă tărie în cuvânt ca să-ţi pot spune aşa cum aş vrea şi cum ai tu nevoie să ştii, cât de treaz trebuie să veghezi asupra inimii tale întotdeauna, nu numai atunci când vin gândurile negre cu

- grămada înlăuntrul tău, dar şi atunci când vine mai ales un singur gând! Căci dacă din cele multe, unele pot să rămână şi să se aşeze pe inima ta, sau pot să zboare toate, apoi când vine unul singur, acela se aşează cel mai sigur şi se cuibăreşte în inimă.

- Nu poţi opri ciorile să zboare peste casa ta, dar le poţi opri să-şi facă cuib acolo!

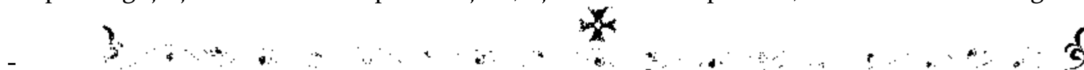
- Nici gândurile rele nu le poţi opri să nu-ţi vină, dar le poţi alunga pentru a nu-şi face loc în

inima ta.

- De aceea, ochii minții tale să fie totdeauna treji. Și când un gând se repede ca un lup să-ți muște inima, sau ca un uliu se rotește deasupra inimii, căutând să găsească un loc să se așeze, luptă-te cu toată puterea și alungă-l! Căci de multe ori, după cinci minute va fi prea târziu. Odată ce săgeata arzătoare ți-a străpuns scutul inimii tale, numai Dumnezeu știe cum se va stinge și ce prăpăd poate să facă în inima ta, și prin ea în atâtea alte inimi.

- Doamne Dumnezeule, Făcătorul inimii omului, tu știi cât de slabă este inima noastră, pentru că ai făcut-o așa spre a pătrunde cu ușurință în ea dragostea de Tine și de semenii noștri, bunătatea, mila și credincioșia! Dar Tu știi și cât de viclean este vrăjmașul mântuirii noastre, cu câtă șiretenie se folosește el de slăbiciunile inimii noastre ca să pătrundă înlăuntru și să ne piardă cu otrava și cu focul păcatului. De aceea Te rugăm: pune strajă inimii noastre și dă-ne o minte trează, care să nu lase niciodată să pătrundă înlăuntrul nostru un gând venit de la diavol. Ca să nu ne ducă apoi la fapte ucigașe și vinovate de un păcat veșnic, așa cum l-a dus pe Iuda, a cărui minte n-a vegheat.

-

-

- Știa că la Dumnezeu se duce...
- Cine are o busolă și se orientează bine după ea, știe totdeauna cu siguranță încotro se duce. Cine are cuvântul lui Dumnezeu și se conduce ■* mereu, ascultător, după el, știe totdeauna unde va ajunge. Acela știe că se duce spre Dumnezeu, că se duce după Dumnezeu și că va ajunge la Dumnezeu, pentru că un astfel de suflet umblă în lumină. Lucrează cât este ziuă și este fiu al zilei (1 Io an 1, 7).
- Ce minunată și fericită este viața unui astfel de suflet, orientat sănătos și umblător în lumină! Ce plină de siguranță este inima lui, ce plin de bucurie este chipul lui, ce strălucitoare este privirea lui! Ce pașnică și fericită este toată ființa unui copil al lui Dumnezeu, care iubește cuvântul Lui, care face voia Lui și care, cu toată smerenia și grija, se silește totdeauna să calce pe urmele lui Hristos și ale sfinților Săi! în toate zilele sale și în toate faptele sale, un astfel de om știe că se duce la Dumnezeu și pentru că știe, nu numai că nu se mândrește cu aceasta către nimeni, dar plin de cutremur și de grijă

totdeauna se străduiește să poată face fiecare pas spre Dumnezeu, în așa fel încât atunci când va ajunge în fața Lui, să nu-i fie rușine de nici un pas de pe tot drumul făcut până aici. Se străduiește neîncetat ca în tot ce face pe drumul luminos spre fața Domnului, nici o faptă și nici o clipă să nu-i fie umbrită de ceva care nu ar fi plăcut înaintea ochilor Aceluia cu care se va întâlni curând. Un astfel de suflet se va îmbrăca totdeauna pentru ochii Stăpânului și Mirelui său, iar nu pentru ochii cei desfrânați ai lumii și ai păcatului. Numai atunci 132 îmbrăcămintea sa va fi evlavioasă și chipul curat.

- Un astfel de om va ști sigur unde să se ducă și unde nu, cum să se poarte și cum nu, cu cine să umble și cu cine nu, cum îi este îngăduit ;ă se îmbrace și cum nu. Pentru un astfel de suflet nu-i nevoie mereu de observatori care să-l oprească sau să-l mustre. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, la Care știe că se duce, îl va face totdeauna atent și nu-i va lăsa niciodată vreo îndoială în inima lui, nici chiar atunci când cuvântul nu-i spune chiar atât de deslușit, când ar vrea un răspuns la o îndoială a minții lui (Ioan 14, 26; Ioan 2, 27).

- Ce minunat este un astfel de suflet de frate sau de soră[1]. Iubind cu tot cugetul pe Domnul, la Care știe și dorește să se ducă, el va iubi și va dori tot ce-l poate ajuta pe drumul spre cer. Va iubi și va dori pe frați, adunarea frățească, sarcinile frățești, ostenelile, jertfele, privegherile și chiar mustrările frățești, știind că toate acestea îl ajută să se curățească, să se corecteze, să se smerească, spre a se putea înfățișa înaintea Domnului cu bucurie, în ziua chemării, într-o stare tot mai vrednică (2 Timotei 4, 6-8).

- Nu ne lăsa, Doamne, pe nici unul dintre noi să mai iubim, să mai dorim și să mai purtăm nimic din chipul lumii acesteia, ci ne umple de o așa dragoste curată și fierbinte față de Tine, încât toată ființa noastră să fie străbătută de frica Ta. Căci gândul că la Tine venim va fi puternic și treaz în noi și nimeni nu ne va putea face să dorim altceva mai mult decât să ne înfățișăm înaintea Ta fără prihană, fără vină și în pace, în orice clipă.

- S-a dezbrăcat de hainele Lui...

- Numai acela care, plin de mângâiere, știe că de la Dumnezeu a venit și că la Dumnezeu se duce, numai acela

are putere să se dezbrace pe sine de 133

- sine. Acela se poate dezbrăca de orice mândrie, de orice pretenție, de orice interes, de orice laudă și de orice merite. Acela se poate dezbrăca de hainele lui, pentru a le da celui mai dezbrăcat ca el. Se poate lipsi de pâinea lui, spre a-i potoli foamea semenului său mai flămând ca el. Se poate lipsi de dreptul său, în folosul altuia mai lipsit ca el (1 Cor. 10, 33).

- Acela poate, dar numai acela poate.

- Cel care nu poate face aceasta cu bucurie adâncă și din toată inima, acela nu este al lui Hristos (Rom. 8, 9), căci nu are Duhul Lui.

- Când eram odată într-un loc pustiu și eram foarte însetat, am întâlnit pe drum doi cunoscuți, care duceau un vas plin cu apă. Știind că aduc apa de departe, i-am rugat zicând: “Dacă puteți să-mi dați cu bucurie puțină apă să beau, vă rog!”. Dar ei mi-au răspuns: “Nu putem cu bucurie!”. “Atunci nu voi mai bea!”, le-am răspuns și nu am mai băut.

- Tot ceea ce ne cere Dumnezeu să facem pentru El, dorește să facem cu bucurie și din toată inima (Coloseni 3, 23) și tot ce facem pentru semenii noștri să fie tot așa.

- în ce mă privește, m-am hotărât de mult ca tot ce fac să mă străduiesc să fie cu bucurie și din tot ce primesc, să iau numai ceea ce mi se poate da cu bucurie.

- Dacă întrebi pe cel venit la tine: “Vrei să mănânci?”, nu numai că nu-ți va spune: “Vreau!”, dar văzând că nu-i dai bucuros, va refuza, chiar dacă te prefaci că vrei să-i pui pe masă. Cine întreabă nu dă bucuros. Cine dă bucuros, nu întreabă.

- Dacă poftești pe cineva în casă la tine și, voind să intre, te va vedea uitându-te cu groază la încălțările lui, mai curând se va grăbi să plece la alții,

-

-

- decât să-ți aducă vreun fir de praf pe covoarele tale. Și astfel te vei lipsi pe tine de multe ori de un mare har (Evrei 13, 2).

- Ce minunat este acel suflet credincios, care, ca și Domnul său, se poate dezbrăca de toate hainele sale! Care îi slujește Domnului, fraților și tuturor semenilor săi cu o inimă plină de bunătate, de dărnicie și lepădare de sine.

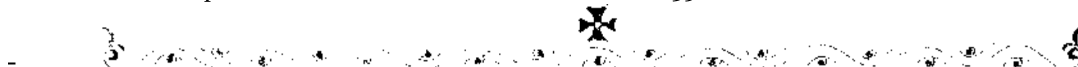
- Ce multe astfel de suflete am cunoscut! Cred că datorită lor Dumnezeu a iertat multe Sodome și mai rabdă încă multe Gomore (Facere 18, 24-32)!

- Dragă suflete, învață și învață mereu de la Domnul tău cum să faci voia Lui și cum să-I împlinești cuvântul. Căci nu vei putea fi în stare niciodată să speli picioarele nimănui, dacă nu ai învățat mai întâi să te dezbraci de toate hainele tale, de toate dorințele și planurile tale, de toate visele și chiar trebuințele tale. Desigur că nu vei putea, dacă nu te-ai învățat să te rupi de orice lucru de pe pământ și să poți renunța la orice drept al tău. Să ajungi până acolo până unde ai putea să-ți urăști chiar și viața ta, dacă slava lui Dumnezeu, cauza lucrării Sale și mântuirea cuiva ți-ar cere și acest preț (Luca 14, 26).

- Până nu ai ajuns la această stare, nu vorbi de spălarea picioarelor!

- Slavă Ție, Doamne, Care Te-ai putut dezbrăca pe Tine însuți nu numai în seara Cinei, spre a spăla picioarele celor mai apropiați ai Tăi, ci cu mult mai înainte, când ai primit să Te dezbraci de slava Ta cerească și să iei chip de rob, făcându-Te asemenea oamenilor și smerindu-Te pe Tine însuți până la cea mai grea și mai rușinoasă ascultare (Filipeni 2, 7-8), ascultarea morții, ca să ne înveți pe noi ce este ascultarea!

- Slavă Tie, Doamne, care ne-ai spălat nouă tuturor întinăciuni mult mai 135

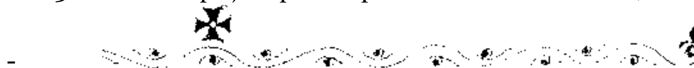

- mari decât noroiul sau praful de pe picioare și ne-ai curățat cu preț mult mai scump (1 Petru 19; Evrei 9, 12) decât o îngenunchere!

- Slavă Ție pentru toate acele suflete sfinte care au învățat de la Tine nu numai litera dinafară a cuvântului, ci mai ales Duhul dinlăuntrul cuvântului, care au înțeles ceea ce Tu ai vrut să ne înveți. Astfel ca

nu numai în dezbrăcarea din afară, ci mai ales în dezbrăcarea lăuntrică omul nostru cel nou să se curăţească din zi în zi, după chipul Tău şi după pilda Ta, pe care ne-ai lăsat-o (Colos. 3, 10).

- Cu ştergarul cu care era încins...
- Iată clipa cea mai cutremurătoare din câte au fost până acum şi începutul tuturor celorlalte care urmează de aici până la sfârşit. Domnul Iisus Se scoală de la masă, Se dezbracă de hainele Lui, Se încinge cu un ştergar, toarnă apă într-un lighean şi începe să spele picioarele ucenicilor Săi şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins.
- Cu ştergarul cu care era încins...
- Ca să ştergi picioarele cuiva cu un ştergar cu care eşti încins, trebuie să te apleci până la pământ. Când i-a spălat, Mântuitorul a îngenuncheat înaintea fiecăruia din ei, dar când i-a şters, a trebuit să se aplece şi mai mult.
- Când vrei să speli pe cineva, când vrei să-l mustri, când vrei să te ocupi de murdăria pe care o are el, ca să-l poţi spăla cu adevărat trebuie să te cobori până la picioarele lui. Trebuie să fii în stare să te apleci lângă el, până la starea 136 în care să poţi cuprinde picioarele lui la inima ta, ca într-o îmbrăţişare plină

-

-
-)

- de dragoste pentru curăţirea lui. Cine nu poate iubi atât de mult şi nu se poate apropia atât de dulce, nu va putea spăla şi curaţi niciodată în chip mântuitor pe nimeni.
- Dar când ştergi întinăciunea cuiva, când vrei să-i acoperi păcatul, să-i îndepărtezi nelegiuirea făcută, când vrei să-l ierţi şi să-l înfăţişezi neprihănit (Isaia 40, 2; Colos. 1, 22), atunci trebuie să te apleci şi mai mult. Trebuie să te smereşti şi mai mult, atât de mult încât să te anulezi pe tine pentru el, să te uiţi pe

tine și să calci pe tine pentru a-l înălța pe el. Acesta este lucru dumnezeiesc și cel mai greu cu putință pentru oameni.

- Orice bine pe care-l faci altuia îți cere mai întâi să-ți faci ție un rău de aceeași mărime. Cu cât pui pe altul mai presus de tine, cu atât trebuie să primești a te așeza mai întâi pe tine mai prejos. Cu cât vrei să îmbraci pe altul, cu atât trebuie mai întâi să te dezbraci pe tine; cu cât vrei să faci altuia un loc mai larg, cu atât trebuie mai întâi să-l restrângi pe al tău.

- Ca să se poată sfinți ucenicii cu adevărat, Domnul a trebuit să Se sfințească mai întâi pe Sine însuși; ca să-i poată face să moară, a murit mai întâi El; ca să-i poată învia și înălța la cer, a făcut aceasta mai întâi cu Sine însuși. Numai după toate acestea El se ridică în fața tuturor și, pentru a le cere cea mai mare și mai strălucită jertfă, le spune: Eu v-am dat o pildă și o măsură.

- Atât cât v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi (Ioan 13, 34). Așa cum am făcut Eu, să faceți și voi (Ioan 13, 15) și așa cum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi semenilor voștri (Ioan 13, 14).

-

-

-

- X

- (X

- voii lui Dumnezeu: iubirea; şi cea mai desăvârşită fericire: aceea de a îndrepta şi sfinţi pe alţii, prin iertarea Ta.

- în seara aceasta a Cinei celei de Taină, tot ceea ce ne-ai învăţat este Taină şi Minune, pe care ni le arăţi cu pilda Ta acum, când vrei să ne deschizi mintea asupra celor dintâi trepte pe care putem sui la cer: umilinţa cea mai adâncă atunci când cercetăm vina altora; dragostea cea mai adâncă atunci când mustrăm; tăcerea cea mai mare atunci când iertăm; şi bunătatea cea mai deplină în toate acestea. Amin.

- Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele...1?

- Lucrurile cu neputinţă de priceput şi de cuprins nu le poate face decât dragostea. Doar dragostea este aceea care le poate face pe toate, fiindcă singură ea poate să acopere totul, să creadă totul, să nădăjduiască totul, să sufere totul (1 Cor. 13, 7).

- Ceea ce nu ai face pentru nici un preţ din lume eşti în stare să faci, fără să aştepţi nimic în schimb, când ai o adevărată iubire.

- Când eşti părinte adevărat, eşti în stare să veghezi zile şi nopţi în şir la un căpătâi preaiubit, chinuit de febră; să aştepţi zile şi nopţi fără număr un chip plecat departe; să plângi zile şi nopţi fără număr o fiinţă neuitată, pe care nimic pe lume nu o mai poate înlocui.

- Când ești soț adevărat, ești în stare să-ți dai picătură cu picătură sângele și viața ta pentru a o salva pe a soției, ești în stare să înduri orice, măcar pentru 138 o nădejde.

-

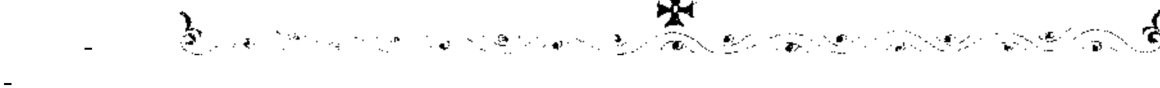
- Când ești fiu adevărat, ești în stare de o ascultare desăvârșită, de o recunoștință nemărginită și de o iubire totdeauna îndatoritoare şi respectuoasă.

- Când ești frate adevărat, ești în stare să ierţi și să uiţi orice jignire, să depui orice osteneală, să arăţi orice bunătate, să biruiești orice piedică, să te alipești de orice suflet, să asculţi orice cuvânt, să dai orice jertfă.

- Când ești păstor adevărat, ești în stare să-ţi dai viaţa pentru oile tale (Ioan 10,11). Vei căuta ușile lor, pășunea lor, rănile lor, păcatele lor și mântuirea lor. Şi nimic din ce ar putea face rău sau bine oilor tale nu ţi-ar fi indiferent.

- Oricare ar fi relaţiile dintre oamenii care se iubesc, ei își caută unii altora numai binele. Deci înţelegem și așteptăm ca să facă unii pentru alţii lucruri neobișnuite altor stări, dar obișnuite dragostei, când aceasta este adevărată.

- în seara aceea și în clipa aceea (Cina cea de Taină), între Hristos și ucenicii Săi totul se petrecea neobișnuit, chiar și pentru ei, care începuseră de mult să se obișnuiască cu ceea ce era neobișnuit. Când Iisus le vorbise despre Trupul și Sângele Său (Ioan 6, 53-69), cei mai mulţi dintre ucenicii Lui L-au părăsit. N-au putut să sufere și să înțeleagă vorbirea neobișnuită pe care o auziseră. Dar acum era o faptă cu totul neobișnuită. Era mult mai de neînțeles. Zece din apostolii Domnului se supuneau în tăcere, plini de smerenie și de cutremur. Numai doi, Petru și Iuda, cel dintâi și cel din urmă dintre ei, cel mai sincer și cel mai viclean, cel mai gata să moară pentru Hristos și cel mai gata să-L omoare, priveau totul altfel decât ceilalţi.

-

-

- de fapt ar trebui să lauzi pe Domnul; ca să nu te descurajezi atunci când de fapt ar trebui să te umpli de îmbărbătare sfântă și de bucuroasă nădejde. De aceea, când lucrul de neînțeles ţi se întâmplă ţie sau vezi că se întâmplă cu lucrarea Domnului, crede adânc că mâna Lui lucrează. Și dacă nu-L poţi lăuda plin de bucurie, cel puţin taci plin de smerenie, căci după aceea, foarte fericit, ai să înțelegi totul. 13 1

- în fața minunilor Tale, Doamne, dăruiește-ne o credinţă smerită și ascultătoare, plină de încrederea că totul se va sfârși cu bine și cu bucurie pentru Tine și pentru noi[1]. Iar încrederea aceasta să n-o pierdem, oricât de lung ar fi drumul de la faptă până la înțelesul ei.

- Dacă nu te spăl Eu ...

- Dacă nu te spală Sângele lui Hristos, nimeni, niciodată nu te va mai putea spăla și nu-ți va putea spăla păcatul tău (Ioan 22).

- Dacă nu primești prețul Sângelui scump al Mielului lui Dumnezeu Celui fără de prihană să te răscumpere din deșertăciunea în care trăiești, nu mai există și nu va mai exista în vecii vecilor nici un alt preț de răscumpărare pentru tine (1 Petru 1, 18).

[redacted]

[redacted] ine te iubește, se
[redacted] nezeu, dar oricât
[redacted] i nu faci nirhic și
[redacted] soțul unei soții
[redacted] ete credincioase,
[redacted] omnul ca să ți-o
[redacted] mântuit și vei fi
[redacted] -6; Tit. 3, 5; Evrei

[redacted] ocmai ceea ce îți
[redacted] în fața sfântului
[redacted] lui și așteaptă
[redacted] ște spălarea Lui!
[redacted] a se împotrivi cu
[redacted] tare L-ar fi supus

[redacted] zim ce facem față
[redacted] e înjosim sufletul
[redacted] rea noastră (Isaia

[redacted]

13
1

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

- înțelegi tu, care citești acum? Și mai ales înțelegi că ceea ce este scris aici este scris tocmai pentru tine?

- Dumnezeu să te binecuvinteze și să te spele, de-I vei asculta chemarea!

- Doamne, nu numai picioarele...

- Sufletele curate sunt gata să-și recunoască și vinovății pe care nu le au. Sunt gata să-și ceară iertare și pentru păcatele pe care nu le-au făcut, sunt gata să-și spele și ceea ce nu și-au întinat, fiindcă smerenia lor îi face să creadă că oricând ar putea să facă și ei așa ceva și nu tăgăduiesc niciodată că nu ar putea fi în stare să cadă.

- Picioarele se întinează cel mai adesea, pentru că ele duc greutățile cele mai multe. Ele umblă prin locurile cele mai de jos, ele sunt mădularele cele mai nebăgate în seamă și ele sunt îndrăgite cel mai puțin.

- O, inima Domnului, care le-a iubit tocmai pentru aceasta! De acele gloate nebăgate în seamă, iubite cel mai puțin, împovărate cel mai mult, spălate și ușurate cel mai rar, de acelea a avut cea mai mare milă, de poporul năpăstuit, de mulțimile apăsate, de gloatele ca niște turme lăsate fără păstor (Matei 9, 36)! Și El singur, numai El singur a venit să-i caute și să-i mântuiască mai ales pe aceștia, îngrijindu-i ca pe niște picioare crăpate, rănite, bolnave și bătătorite de chinuri prea lungi, prăfuite de drumuri prea grele și gârbovite de poveri prea nemiloase. Cu câtă milă și bunătate spală Domnul și unge astfel de suflete!

- Dar nu numai picioarele au nevoie să fie spălate mai des; la fel au și mâinile

- şi mai ales capul. Adică cei care lucrează pentru alţii şi cei care conduc pe alţii.

- Lucrătorii şi lucrătoarele Domnului au nevoie nu numai să fie spălaţi de către Cuvântul sfânt, ci au nevoie să se scalde ei înşişi, să sp scufunde ei înşişi, cu toată conştiinţa datoriei şi trebuinţei de a se curăţi, în plinătatea lui Hristos. Picioarele au nevoie să fie spălate, dar mâinile şi capul au nevoie de şi mai mult.

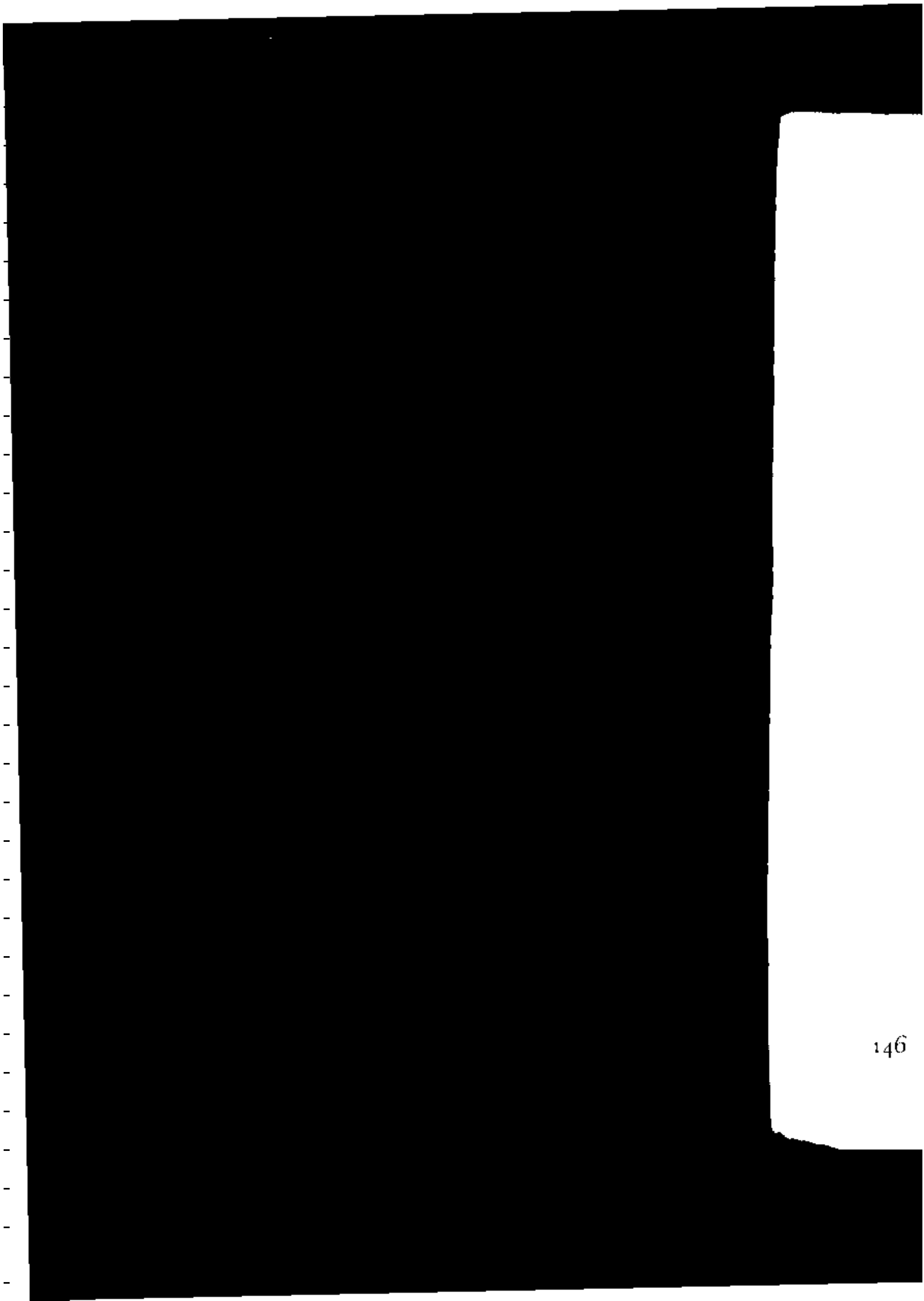
- Picioarele au nevoie de mai puţine mustrări şi de mai multă îngăduinţă când nu umblă chiar deplin curat, dar mâinilor şi capului li se cuvin mai multă mustrare şi mai puţine dezvinovăţiri când nu umblă în toată curăţia, fiindcă ele ştiu şi pot oricând să se curețe, pe când picioarele nu pot oricând.

- în locurile pe unde te-ai întinat cel mai mult, caută să nu mai treci niciodată. Pe căile care te murdăresc nu mai umbla. Pragul caselor stricate nu- 1 mai trece şi cu oamenii a căror tovărăşie te înjoseşte nu mai umbla niciodată!

- Dacă eşti păstor, urmează pilda Mântuitorului şi caută mai ales oile cele slabe, cele mai de la margine, cele din urmă, cele mai neputincioase şi aju- tă-le să se poată curăţi şi vindeca şi ele. Caută să împodobeşti mai frumos mădularele care au preţul cel mai din urmă (1 Cor. 12, 23) şi îngrijeşte cu milă mai ales pe cei dintre mădularele Bisericii care sunt picioare.

- Iar când Domnul îţi cere un lucru, fă întocmai cum îţi cere El, nu face cum era gata să facă sfântul Apostol Petru: întâi nu voia să facă nimic, iar îndată după aceea voia să facă mai mult decât cerea Hristos. Şi asta numai aşa, ca să nu fie cum voia Domnul, ci ori mai puţin, ori mai mult.

- Ce minunat este sufletul liniştit, care face voia lui Dumnezeu în chip smerit şi cumpătat: nici mai devreme, nici mai târziu, nici mai mult, nici mai puţin. Căci Domnul Care a poruncit ştie adevărul şi numai atunci facem bine,

146
13
1

- când facem întocmai cum ne-a spus. Altfel, putem să stricăm chiar și în ceea ce suntem prea zeloși, când facem prea mult unde nu este cazul.

- Binecuvintează, Doamne, toate sufletele simple și smerite care poartă greul lucrării Tale și care adesea au de stat și de umblat prin locuri grele și neplăcute! Spală-le mereu cu cuvântul Tău și pune mereu mâinile Tale sub capul lor, să le spele, să le curețe, să le vindece cu mila, cu smerenia și cu dragostea Ta! Dar ai milă, Doamne, și de aceia pe care i-ai rânduit să fie mâinile lor slujitoare și capul îndrumător al altora. întotdeauna ei să fie curați, spre a putea vedea și ajuta și pe alții să se curețe, nu să se întineze.

- Voi sunteți curați, dar nu toți...

- Un suflet curat este numai acela care se curățește neîncetat pe sine și care umblă neîncetat să curățească și pe alții. Sufletul care nu luptă mereu spre o și mai mare curățire a sa și a altora o va pierde curând și pe cea pe care
i se părea că o are.

- Mântuitorul le-a spus: Cine s-a scăldat, nu are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot. Și voi sunteți curați, dar nu toți! Aceasta înseamnă că, oricât de curați ni s-ar părea nouă că suntem, să nu uităm niciodată că umblăm pe pământ și că mereu trebuie să privim cu smerenie la noi înșine, fiindcă totdeauna ne putem întina sau prăfui, umblând printre alții. Oricât te-ai păzi tu, nu te păzesc alții. Și chiar dacă tu te ferești să nu te stropești cu noroi sau să nu te umpli de praf, umblarea stricată a altora ușor te poate murdări.

- înțelegeți voi ce v-am făcut Eu?

- Celui ce înțelege nu trebuie nici să-i faci mult, nici să-i arăți mult, nici să-i vorbești mult. Aceluia Duhul Adevărului ușor îi poate descoperi înțelesul cel drept.

- Ucenicii Domnului Iisus, câți erau curați, au înțeles atunci limpede că ceea ce făcuse Mântuitorul când le spăla picioarele nu însemna un nou obicei, ci că dincolo de fapta însăși trebuiau să se pătrundă de înțelesul ei cel nemuritor și general:

- Mai întâi că doar acela dintre frați este mai mare, care din adâncul inimii lui poate să se smerească mai prejos ca toți, în tăcere și iubire.

- Apoi că, păstrându-ne pe noi înșine în necurmată curăție, trebuie să privim cu grijă și simț de răspundere la frații noștri, dorind și lucrând neîncetat pentru ca ei să poată ajunge tot mai curați.

- Niciodată nu vom putea spăla pe nimeni numai cu vorbele noastre, ci doar cu mâinile noastre, adică cu rugăciunile noastre și cu ostenelile noastre.

- Celui cu adevărat mare nu-i este greu să se smerească în fața oricui.

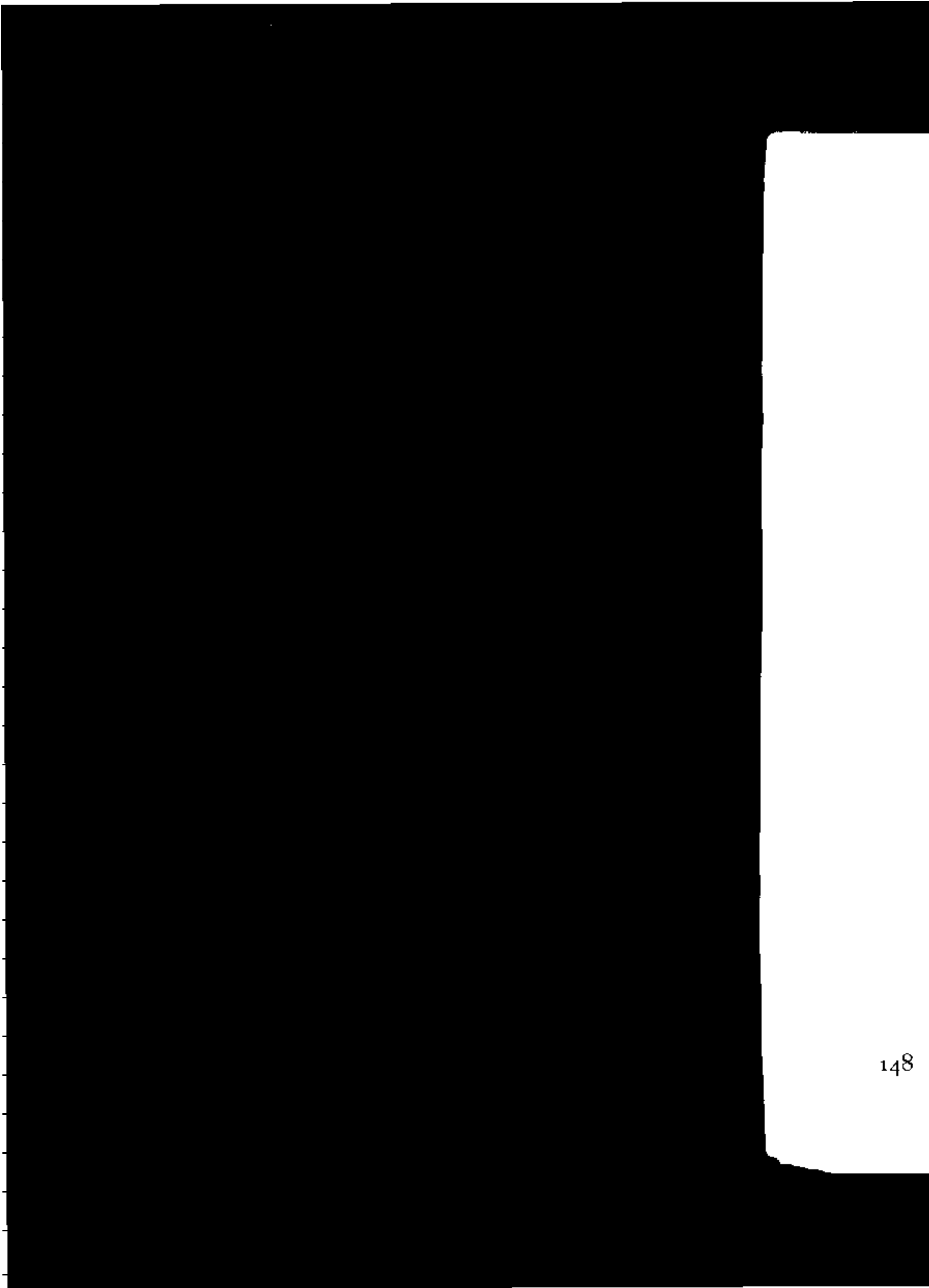
- Celui cu adevărat curat nu-i este greu să spele pe oricine.

- Celui cu adevărat sfânt nu-i va fi greu a face totul în tăcere și cu cea mai discretă duioșie.

- Cel cu adevărat iubitor va face în totdeauna totul cu plăcere, cu bucurie, cu blândețe, cu prietenie.

- Cel cu adevărat înțelept va păstra esența adevărului tuturor lucrurilor.

- Dar vai, cât de puțini ucenici înțeleg ce a făcut Domnul și ce a dorit El
- să înțeleagă ei din ceea ce a făcut El[1].

148

13
1

- Voi Mă numiţi bun şi bine ziceţi/

- Până mai ai pe cine numi „învăţătorul meu", „Domnul meu", „Mântuitorul meu" sau „Binefăcătorul meu", cu lumină în ochi şi cu fior în inimă, să şopteşti aceste sfinte denumiri şi să te pătrunzi de fiorul lor fericit!

- Câtă vreme este încă lângă tine învăţătorul şi Domnul tău, până n-a plecat încă Mântuitorul şi Binefăcătorul tău, îndreaptă-ţi neîncetat spre El inima ta şi glasul tău. Caută-L mereu cu dragostea şi recunoştinţa Ta. Spune-I numele Lui cel iubit şi sfânt pentru tine, mereu mai cald şi mereu mai cu dor, căci nu-i nimic mai frumos şi mai vrednic din partea ta ca acest lucru rar, tot mai rar întâlnit azi printre oameni.

- Dacă spui Domnului Iisus: "Domnul meu şi Dumnezeul meu!", ca Toma (Ioan 20, 28), atunci caută să nu-I mai fii necredincios niciodată!

- Dacă îi spui învăţătorului Ceresc : "Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu!", ca Petru (Matei 16, 16), bine faci, dar caută să nu te mai lepezi de El niciodată!

- Şi dacă ştii şi crezi Cuvântul Său Sfânt că este Adevărul şi Viaţa veşnică (Ioan 6, 68; 17,12), atunci preţuieşte acest cuvânt ca pe cea mai de preţ comoară a sufletului tău, iar ascultarea şi trăirea lui să-ţi fie cea mai cutremurătoare grijă în fiecare clipă a vieţii tale!

- Slavă Ţie, Doamne şi Mântuitorul nostru! Sufletul meu este plin de fericire ori de câte ori pot îngenunchea recunoscător şi îţi pot strânge cu dragoste picioarele Tale la inima mea. Doresc să rostesc totdeauna sfântul Tău Nume cu tot fiorul evlaviei

recunoscătoare şi doresc ca orice cuvânt îmi spui,
-să-l ascult cu scumpătate şi să-l trăiesc cu credincioşie. La aceasta te rog să mă ajuţi în fiecare clipă!

- Eu v-am dat o pildă...

- Adevărata pildă este aceea pe care o trăieşte însuşi cel care ţi-o predică. Adevăratul învăţător este acela care crede şi urmează mai întâi el însuşi ceea ce propovăduieşte altora. Şi totdeauna să urmezi numai învăţătura aceluia care este în stare nu numai să trăiască cu viaţa sa ceea ce spune, dar şi să pecetluiască cu moartea sa ceea ce a spus. în chip cu totul desăvârşit numai Hristos a putut face astfel, iar dintre ai Săi, numai acei care au avut credinţa Lui.

- Viaţa Domnului Iisus Hristos a fost pe pământ în întregime o pildă. Toate pildele Lui de smerenie, de iubire, de blândeţe, de jertfă, de iertare, de curăţire, de bunătate, au întregit viaţa Lui trăită dumnezeieşte. Trecând fără de păcat prin toate ispitele care sunt cu putinţă să vină într-o viaţă de om, Hristos ne-a dat cel dintâi exemplu că învăţătura Sa este cu putinţă a fi împlinită cu fapta de către orice om, numai dacă acel om voieşte cu adevărat aceasta. Domnul Iisus de la nivelul firii omeneşti a pornit, arătând doar că singura condiţie necesară este să ai dragoste de Dumnezeu şi iubire de semeni. De altceva nu mai ai nevoie de nimic, pentru a putea trăi aşa cum a trăit Iisus (îloan 2, 6).

- Robul nu este mai mare decât Domnul...
- Credincios adevărat este acela care, făcând binele, nu se măsoară cu semenii săi, ci cu învăţătorul său, căci cine se măsoară cu alţii, totdeauna se

[redacted]

150 13
1

- va mândri, dar cine se măsoară cu Domnul, acela își va găsi totdeauna măsura smereniei sale.

- Un adevărat rob al lui Hristos nu este acela care caută slobozenia prin neascultare, ci e acela care simte slobozenia cea mai dulce trăind într-o neîncetată ascultare de Domnul său, între frații săi. Când îți iei o prea mare slobozenie față de Hristos, devii robul tău însuți. Numai când te poți robi pe tine cu adevărat, atunci devii cu adevărat slobod.

- Cu adevărat slobod este acela care are numai un singur lanţ - neprihănirea, o singură cătușă - dragostea, un singur proces - conștiinciozitatea și o singură sentință - datoria împlinită fericit. Un om slobod a fost Robul Cel Neprihănit, care tocmai prin acest fel de a fi S-a făcut Slobozitorul tuturor (Isaia 53, 11), luând asupra Sa poverile nelegiuirilor noastre.

- Mai mare decât Domnul n-a ajuns nici un rob al Său. Dar dacă tu nu ai ajuns să eliberezi chiar pe nimeni din robia păcatului, atunci să știi că nu ești nici în cea mai mică măsură un slobozit al lui Hristos. Căci a fi cu adevărat ucenic al lui Hristos înseamnă a învăța neîncetat cum poți să faci mai bine acest lucru, anume eliberarea altora din robia păcatelor.

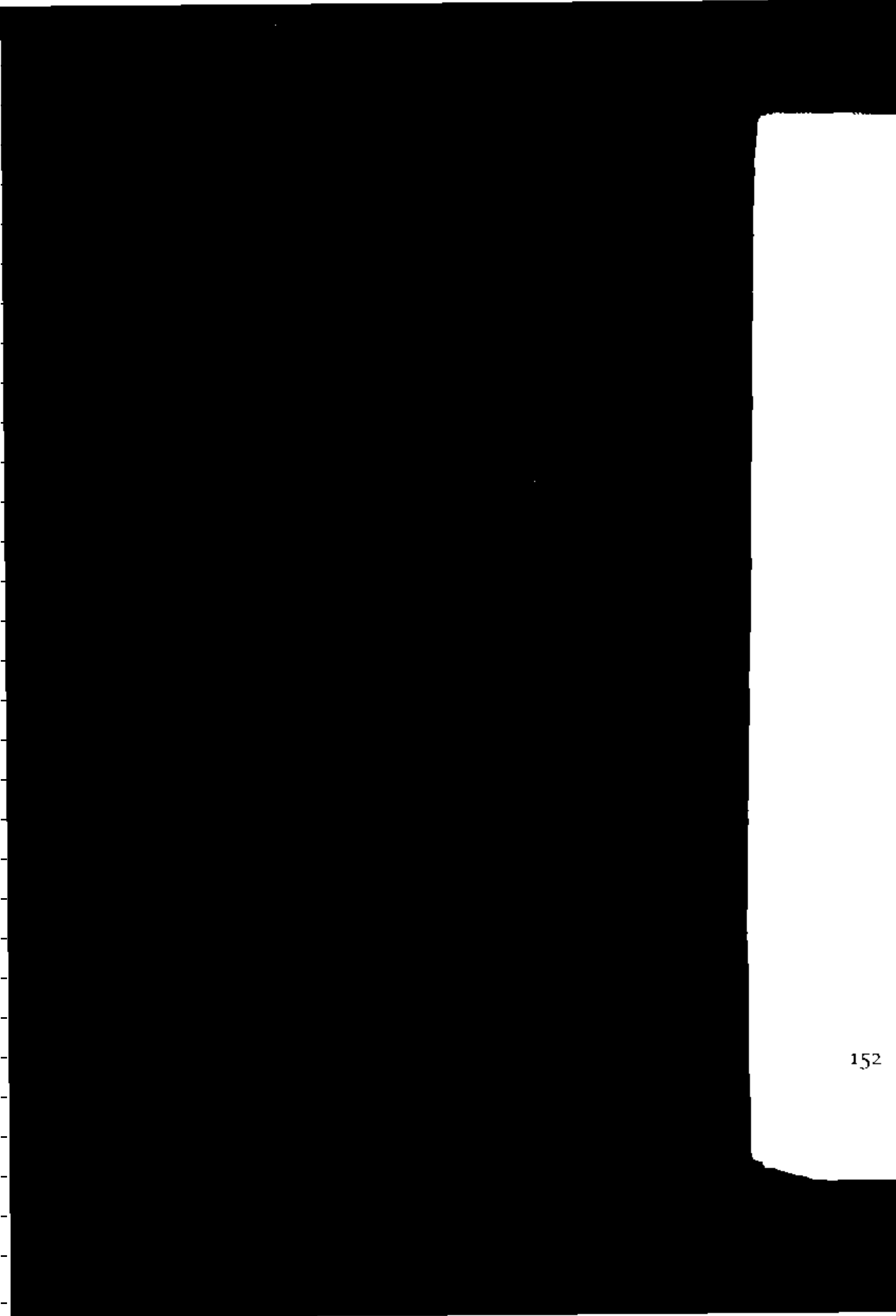
- Cu un singur cuvânt poți alunga mulți nori, cu un singur suflet mântuit poți acoperi multe păcate (Iacob 5, 20) și cu o singură viață poți înlătura multe morți (iTim.4, 16; Rom.11, 14; iCor. 9, 22). Căci sunt oameni sfinți aceia care, chiar dacă încă nu au făcut nici o faptă de sfințenie, doresc și caută aceasta cu cea mai mare sete și râvnă. A și ajuns apostol și ucenic al lui Hristos - chiar dacă nu a făcut nici o minune -

acela care cu sinceritate și smerenie muncește și se roagă pentru asta. Din aceste stări n-ai voie să te cobori spre oameni decât pe calea unei adânci iubiri, spre a le face bine. Dar trebuie să fii întotdeauna bine înarmat, pentru că satana care îi ține robi își apără prada cu toată puterea. O săgeată a lui te va răni. Alinând rănile altora, tu nu ți-o dezveli pe a ta niciodată, iar prețul tău veșnic va fi acela al sufletelor pe care le-ai slobozit, al timpului pe care l-ai răscumpărat, al adevărului pe care l-ai strălucit.

- Vei fi atunci și tu ceva din Domnul tău.

- Dacă știți - dacă faceți...
- în Hristos, a face înseamnă mai întâi a ști.
- După cum Dumnezeu a început facerea lumii mai întâi prin lumină, tot așa nici adevăratul credincios nu va reuși să facă vreodată ceva sănătos și vrednic dacă mai întâi nu va căuta să cunoască cum trebuie și când trebuie făcut ceea ce este nevoie să facă. Nu poți face binele decât dacă știi bine.
- Niciodată nu vei putea fi o călăuză bună pentru alții dacă mai întâi nu ai o cunoaștere clară a drumului pe care mergi. Un îndrumător îndrăzneț nu este chiar totdeauna de folos, dar unul înțelept este totdeauna necesar. Fiindcă în înțelepciune este totdeauna și îndrăzneală, dar în îndrăzneală nu este totdeauna și înțelepciune. Sunt vremi de mare binecuvântare pentru lucrarea lui Hristos atunci când în fruntea ei se găsesc cât mai mulți bărbați plini de Duhul Sfânt, căci totul este mai întâi înțelepciune, apoi putere.
- Este binecuvântată acea familie și biserică ce are în mijlocul ei cât mai multe

astfel de suflete, care au strălucirea cunoașterii peste toate întinderile faptei. Vai însă acolo unde se muncește fără lumină, unde se știe fără să se facă

152

13
1

-

-

- şi unde se face fără să se ştie!
- Ferice este numai acolo unde Adevărul lucrează Dragostea.

- Cel ce mănâncă pâine cu Mine...

- Domnul stătea la masă cu ucenicii Săi, în seara Cinei de Taină... Era ceasul cel mai zguduitor! Totdeauna le spusese ucenicilor adevăruri mari şi neaşteptate, dar niciodată ca acum. Despre Patimile Sale, Domnul le mai vorbise şi altădată, dar ei, chiar dacă le crezuseră, le priveau ca pe ceva îndepărtat, pentru cine ştie când. Despre vânzător le mai vorbise, dar acum lumina cuvintelor Domnului se apropie tot mai mult de cineva anume, până când se opreşte asupra celui care mânca din acelaşi blid cu El, care rupea din aceeaşi pâine.

- Să te pârască poate oricine, dar să te vândă nu poate decât acela care mănâncă pâine cu tine. Rău poate să-ţi facă orice semen, cât de străin şi de depărtat ar fi de tine, dar cel mai mare rău nu ţi-l poate face decât acela care neapărat îţi stă cel mai aproape. De aceea, nici durere mai mare nu poate produce nimeni pe lume, ca acela de la care ai dreptul să aştepţi cea mai mare bucurie.

- Dragă suflete care ai avut pe lume harul de a avea un învăţător din pâinea căruia te hrăneşti, fii cu luare-aminte şi nu lăsa nici un fel de gând satanic să-ţi pătrundă în inimă împotriva învăţătorului tău! Oricât de mare îţi pare fericirea pe care ai putea să ţi-o cumperi prin vânzarea binefăcătorului tău, nu o dori! Oricât de mare rău ţi s-ar părea că ţi-a făcut el, nu dori niciodată să te răzbuni pe părintele tău, pe învăţătorul tău, pe binefăcătorul tău, căci preţul cu care îl vei vinde şi săgeata cu care îl vei străpunge vor arde în vecii vecilor mâinile şi inima ta.

20. Pe acela pe care îl trimit Eu...

- Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela care-l trimit Eu, pe mine Mă primește. Şi cine Mă primește pe Mine, primește pe cel ce M-a trimis pe Mine.

- Acela pe care-l trimite Hristos, o, ce ființă trebuie să fie acela și ce lumină trebuie să-l învăluie, ori când vine, ori când vorbește, ori când slujește. Umblarea lui trebuie să cutremure, cuvântul lui trebuie să zdrobească, duhul lui trebuie să aprindă, tăcerea lui trebuie să fie plină de chemarea lui Dumnezeu. Smerenia lui trebuie să fie simțită, blândețea lui - caldă, răbdarea lui - liniștită, iubirea lui - statornică.

- Pe toată viața și lucrarea unui astfel de trimis al lui Hristos trebuie să se vadă strălucind semnul ceresc, pecetea fierbinte și dovada luminoasă a roadelor Duhului Sfânt (Galat. 5, 22). Purtându-se aspru cu trupul său și ținându-și-l în frâu, va propovădui altora cu mare folos (1 Cor. 9, 27). Trăind o viață de rugăciune, va fi de folos multora (Iac. 5, 15). Croind cărări drepte cu picioarele sale, va îndruma pe mulți spre Hristos (1 Cor. 11, 1). Lucrând cu mâinile sale, chiar zi și noapte, va căuta să nu fie povară nimănui, propovăduind Evanghelia lui Dumnezeu (1 Tes. 2, 9]. îndurând cu răbdare toate suferințele lui Hristos, va fi găsit totdeauna vrednic de încredere și slujbă (1 Tim. 1, 12). Fiind în toate privințele o pildă de fapte bune pentru credincioși - în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție - se va mântui pe sine însuși și pe cei care îl vor asculta (1 Tim. 4, 12-16).

[redacted]in toată inima, căci [redacted] prețuim astfel cuvântul lui Dumnezeu (Gal. 4, 14; 1 Tes. 2, 13). Pe un astfel de om trebuie să-l urmăm totdeauna, nu numâi ținând învățătura pe care ne-o dă, dar mai ales străduindu-ne să urmăm pilda virtuților lui, căci bărbați plini de o astfel de credință, de putere și de vrednicie sunt din ce în ce mai puțini pe pământ. Și pe măsură ce fărădelegea se va înmulți, ei vor fi tot mai puțini.

- Oriunde s-a mărturisit Evanghelia lui Hristos a fost nevoie de astfel de trimiși binecuvântați de Dumnezeu. Acela care a trăit în sfințenie a fost de mare preț și ajutor acelora pe care i-a cunoscut. Răbdarea lui i-a încurajat, încrederea lui i-a întărit, prezența lui i-a înflăcărat și astfel el a fost un exemplu 131

și o binecuvântare. Conștiința răspunderii pentru toți frații săi nu-l lasă niciodată nepăsător față de nici un suflet. în orice slăbiciune sau cădere a altora el își va simți partea lui de răspundere înaintea lui Dumnezeu (2 Cor. 11, 28- 29). Pentru mântuirea altora ar fi gata să-și recunoască păcate de care nu este vinovat, numai pentru ca cel vinovat să ajungă să-și recunoască vina sa.

- O, cât de mult prețuiesc pentru Domnul și pentru Biserica Lui astfel de slujitori! Cât de necesari sunt azi și cât de mult ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să ni-i dea și să ni-i păstreze!

- Unul din voi Mă va vindel

- Ce cumplită clipă trebuie să fi fost pentru ucenicii Domnului aceea când Mântuitorul le-a spus la masă: „Unul din voi Mă va vinde!". Ca un trăsnet căzut dintr-o dată și pe neașteptate vor fi zdrobit aceste cuvinte toată bucuria

- lor. Așa părtășie sfântă se închegase în inimile lor unii față de alții și toți față de Domnul, încât ar fi fost cu neputință vreunuia dintre ei să-și închipuie că vreodată careva ar putea ajunge să se rupă de ceilalți. Cei nevinovați, auzind aceste cuvinte, au început să se uite unii la alții, pentru prima dată bănuitori, în clipa aceea se spărgea în țăndări, ca un vas foarte scump, toată încrederea nemărginită și armonia unității lor. în inima fiecăruia năvălea acum apa neagră și rece a neîncrederii, năruind totul.

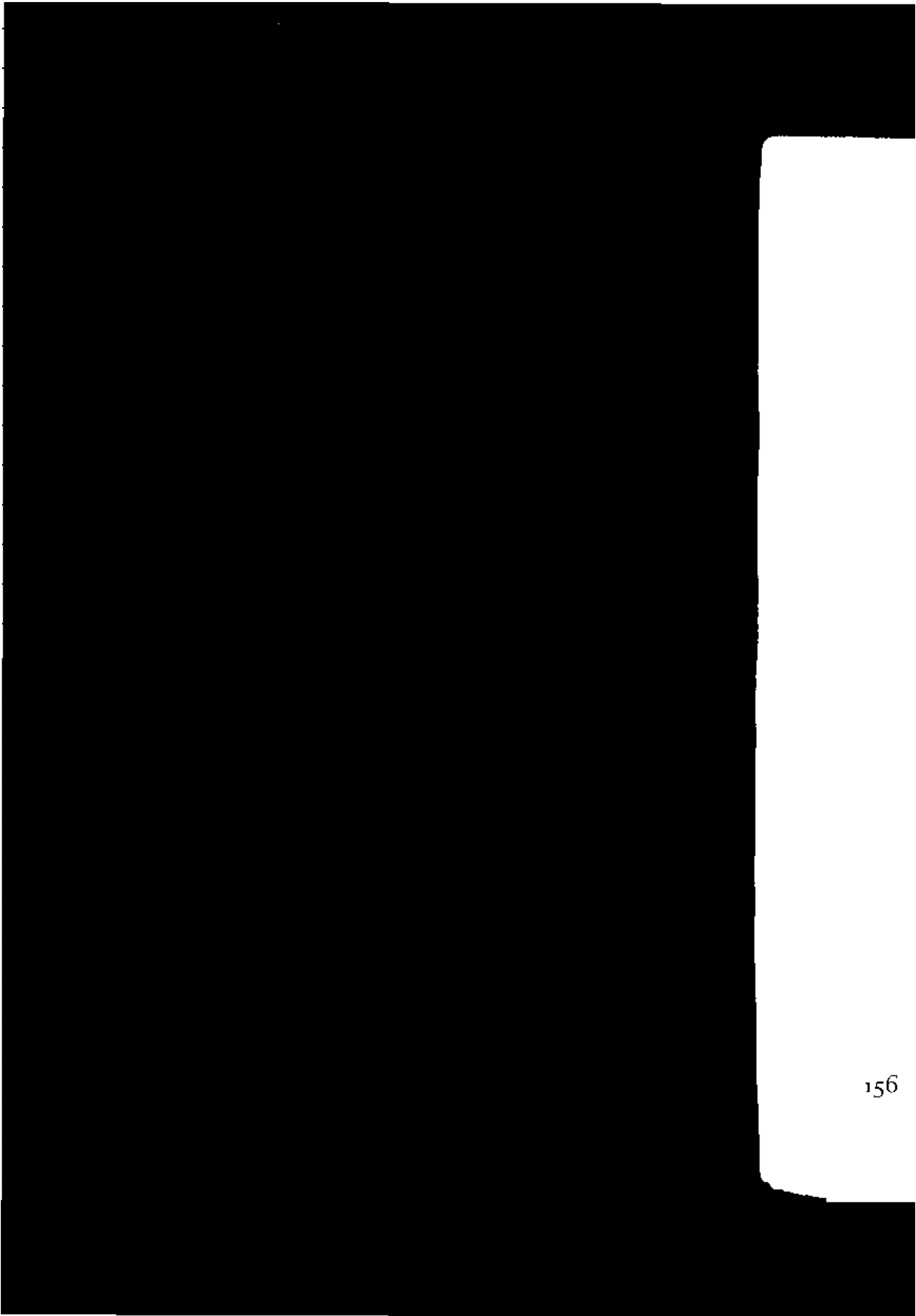
- Cât de zdrobită trebuie să fi fost inima lor, când se uitau unii la alții pentru prima dată cu ochi încruntați și bănuitori! O, cum trebuie să fi răvășit sufletul lor o mie de gânduri deznădăjduite! Satana se bucura din plin când vedea că mica și sfânta obște credincioasă lui Hristos se destramă. Și va fi șoptit fiecăruia dintre cei

unsprezece ucenici destule îndemnuri ispititoare, sfătuindu-i pe fiecare să se retragă, să se ducă acasă şi să se întoarcă la treaba lui. Le va fi şoptit cât de bine ar fi fost dacă ar fi făcut aşa mai demult, sau chiar să nu fi apucat de la început pe acest drum, că iată acum unde s-a ajuns!

- Iată pe cine au iubit, iată în cine s-au încrezut, iată cu cine s-au însoţit! Ce bine ar fi fost dacă ar fi ascultat de soţie, sau de părinţi, sau de prieteni şi ar fi stat acasă! Cu astfel de gânduri le-a zdrobit satan sufletul.

- Vai, cât de mult rău fac, nu numai lucrării lui Dumnezeu, ci şi semenilor lor, acei oameni nelegiuiţi care vând pe ai lor şi care trădează dragostea, prietenia, frăţietatea, cinstea şi cuvântul lor. Căci aceştia nimicesc chiar bunul cel mai scump pentru inimile omeneşti, care este încrederea în om.

- Până există încredere, ce sfântă este legătura dintre credincioşi, părtăşia 155

156

13
1

- dintre soți, iubirea dintre prieteni, armonia dintre oameni. Când însă diavolul pune în inima unuia dintre ei gândul vânzării și înșelăciunii, se prăbușesc toate acestea. Și câtă jale și prăpăd rămâne îryinima lor! Ce gust amar le va veni pe buze și se va preface în cele mai înveninate cuvinte pentru acela care a trădat!

- Dragul meu, care auzi aceste amare lucruri, ia bine seama la tine însuți! Roagă-te lui Dumnezeu și priveghează, ca nu cumva să ajungi și tu un vânzător de Hristos, căci aceasta te va rupe de Hristos și de frați, iar păcatul tău va otrăvi nu numai veșnicia ta, ci și părtășia altora, căci fiecare va începe să se teamă de celălalt și să se îndoiască de toți. Iar aceasta este o nenorocire mai mare și mai largă decât oricare alta.

- Binecuvintează, Doamne, pe ucenicii Tăi curați și statornici și mângâie inimile lor!

- Pe pieptul lui Iisus...

- Dar unul dintre ucenici, acela pe care-l iubea Iisus, stătea la masă culcat pe pieptul Lui. Câte poeme minunate, câte tablouri sfinte, câte predici ziditoare s-au înălțat spre cer și au umezit ochii a mii și mii de oameni, pornind de la acest dumnezeiesc moment!

- Binecuvântat să fie Domnul, Care, dacă a îngăduit, pentru împlinirea Scripturilor, să fie un fiu al pierzării (Ioan 17, 12), din pricina căruia inima lui Iisus să se întristeze și Duhul Lui să se tulbure, tot El a făcut să aibă, de cealaltă parte, un fiu al iubirii, prin alipirea căruia inima Lui sfântă să se mângâie și Duhul Lui să se învioreze.

- Binecuvântat să fie Domnul, căci dacă Săptămâna Patimilor a descoperit un fiu al urii, tot ea ne-a descoperit un atât de ferigit fiu al dragostei, de la care ne-au rămas cele mai dulci şi mai fierbinți chemări ale dragostei lui Dumnezeu.

- Cu cât ura unora este în stare de fărădelegi mai mari, cu atât dragostea altora va deveni mai fierbinte, mai curată, mai alipită de cel nevinovat.

- Fiii urii mor de două ori, fiii dragostei nu mor niciodată.

- învățați deci de la Apostolul iubirii şi fiți mai alipiţi de Domnul! Lipiţi-vă de Domnul, mai ales atunci când se ivesc vânzători şi prigonitori mai înverşunaţi! Nu vă fie teamă că acela care vinde pe Hristos, vă va putea da în mâinile tiranilor şi pe voi! Şi chiar dacă v-ar da, ce mai înseamnă viaţa pentru voi fară Domnul (Filip 1, 21)? Pentru mine a trăi este Hristos, spune Sfântul Apostol Pavel. Atunci a muri este un câştig. Ce să mai fac cu o libertate fără Hristos? Ce să mai fac cu o Evanghelie fără El? Atunci a merge la pătimire cu Iisus este un har! Viaţa fără Hristos nu mai valorează nimic, dar moartea şi pătimirea cu El valorează cât veşnicia!

- Fericiţi veți fi când aceste gânduri vor birui în voi josnica teamă pentru trupul netrebnic! Şi fericiţi veți fi dacă veți birui în voi frica de a pierde bunurile netrebnice, slava şi viaţa netrebnică ce ar putea să vă rămână, pierzând pe Hristos!

-O, Preadulcele meu Mântuitor şi Domn Iisus Hristos, bucuria sufletului meu, mângâierea şi odihna inimii m

- am aflat odihna tuturor zbuciumărilor mele. Pe pieptul Tău am aflat fericirea vieţii mele, lumina veşniciei mele, răsplata tuturor suferinţelor mele! Pe pieptul Tău cel dulce doresc să rămân alipit şi ascultător şi nimic pe lume să nu mă mai poată smulge de acolo, nici binele, nici răul, nici clipa, nici veşnicia!

- Doamne, cine este?

- Pe binefăcătorii tăi sau ai altora este bine să-i cauţi întotdeauna, pentru ca să-i cunoşti şi să le poţi arăta preţuirea şi recunoştinţa ta. Dar e bine să nu întrebi niciodată cine este acela care ţi-a pus sau îţi pune la cale răul. Chiar dacă ai împotriva cuiva toate dovezile că el este răufăcătorul tău, este mai bine ca aceste dovezi să le arunci pe foc, pentru ca să nu fii ispitit vreodată, într-o clipă de slăbiciune, să te răzbuni singur şi să-ţi pierzi astfel nu numai răsplata răbdării tale, ci şi pacea cugetului. Cred că aşa au făcut totdeauna şi Domnul şi ai Lui.

- Domnul Iisus nu l-ar fi numit niciodată pe vânzătorul Său, dacă nu l-ar fi întrebat acela care era mai lângă inima Lui. Şi chiar şi atunci i-a spus în chipul cel mai dureros cu putinţă şi nu pe om l-a osândit, ci nerecunoştinţa omenească.

- De câte ori îl va fi privit Domnul pe Iuda în ochi, când vorbea ucenicilor Săi despre trădare, despre vânzare, cu faţa plină de tristeţe şi cu Duhul tulburat?! Şi cât va fi cercetat Domnul să vadă dacă nu cumva în ochii vânzătorului s-a ivit măcar o umbră de căinţă pentru fapta lui! O umbră de căinţă pentru gândul pe care-ı purta în inimă, căutând doar prilejul să-l înfăptuiască; pentru arginţii care îi avea chiar în buzunar şi pe care îi pipăia

- cu tăinuită lăcomie și dragoste... *

- Dar ochii vinovați ori se ascund, ori se obrăznicesc, atunci când nu vor să se plece. La început, ochii lui Iuda se vor fi ferit de privirile duios-mustrătoare ale Domnului. Dar mai târziu, când gândul s-a făcut faptă, ochii lui Iuda au devenit obraznici, înfruntând cu cerbicie și cu neînduplecare îndrăzneață orice privire a ochilor Domnului, arătând astfel că nu se lasă biruiți, ci sunt hotărâți să lupte cu îndârjire și cutezanță vrăjmașă contra Duhului lui Iisus.

- în ultimele zile pe care le petreceau împreună și mai ales în ultimele clipe pe care le petreceau acum, în seara aceasta, cu toți ceilalți, cu ce dureri trebuie să se fi resemnat Domnul Iisus în această rupere definitivă de unul dintre cei iubiți, pe care El și-l alesese să-I fie un prieten pe vecie, iar nu un ucigași

- Dar când nici lacrimile, nici rugăciunea, nici arătarea celei mai răbdătoare iubiri nu mai pot mișca pe cineva, atunci nu-ți mai rămâne spre inima lui nici o punte. Atunci petrecerea împreună nu va mai fi decât o stare de gheață, pe care și unul și altul nu doresc decât s-o termine cât mai repede.

- Fiul lui Simon Iscarioteanul...

- Acela care era vânzătorul lui Hristos era Iuda , fiul lui Simon Iscarioteanul.

- Iată, din nou sfântul cuvânt al lui Dumnezeu ne vorbește astfel cutremurător despre partea pe care părinții o au în faptele copiilor lor și urmările acestor fapte, fie bune, fie rele. Fiindcă creșterea pe care le-au dat-o

160

13
1

- părinţii în cei şapte ani de acasă şi pilda de viaţă pe care copiii au văzut-o, mai ales în aceşti ani, la părinţii lor, se întipăreşte adânc pe toată viaţa lor, care atunci începe să se formeze pentru viitor.

- Simon Iscarioteanul poate era plecat demult în veşnicie atunci când fiul său ajungea să arate prin faptele lui ce fel de creştere primise în casa părintească; dar şi acolo, în locuinţa morţilor, îl urmăreau faptele fiului său. Viaţa ticăloasă pe care se pare că o trăise tot aşa şi tatăl, se prelungea acum în fiul ticălos. Iuda era fiul lui Simon Iscarioteanul şi la fapta fiului era pomenit şi numele tatălui, ca un părtaş cu aceeaşi răspundere la greutatea ei. Şi va fi pomenit aşa până în vecii vecilor.

- Rare şi binecuvântate sunt cazurile în care din nişte părinţi stricaţi să se dezvolte copii buni şi folositori societăţii. De cele mai multe ori, din fiii unor astfel de părinţi stricaţi ies toţi cei care, în timpul vieţii lor, ajung stricaţi şi ei, hoţi, ucigaşi, trădători şi ceilalţi blestemaţi, făcători ai tuturor relelor, care otrăvesc viaţa semenilor lor pe pământ şi batjocoresc numele sfânt al Domnului şi voia cea sfântă a lui Dumnezeu.

- Dragă frate şi soră, care sunteţi părinţii cuiva sau vreţi să fiţi părinţii unor copii ce vor rămâne în lume după voi, aveţi multă grijă şi luaţi bine seama cum vă creşteţi copiii şi mai ales ce pildă le daţi prin viaţa pe care copiii voştri o văd la voii Aveţi grijă acum, fiindcă peste puţină vreme copilul vostru vă va scăpa din mâini şi după aceea în zadar veţi plânge!

- Dacă mama este o femeie uşuratică, destrăbălată, certăreaţă sau beţivă,

- cum va creşte fiica ei lângă ea? Dacă tatăl este un fumător, un jucător de cărţi, un seducător şi hoţ, ce va ieşi din fiul său, care creşte

umblând după el prin cârciumi? Când vor fi mari, astfel de copii se vor căsători și ce se va alege din sufletul care va ajunge să fie soț sau soție unui astfel de fiu bețiv sau fiică desfrânată?! Ce se va alege de fiii care se vor naște după aceea dintr-o astfel de familie?! Ce se va alege mai departe de tot neamul de urmași ieșiți din ei?]

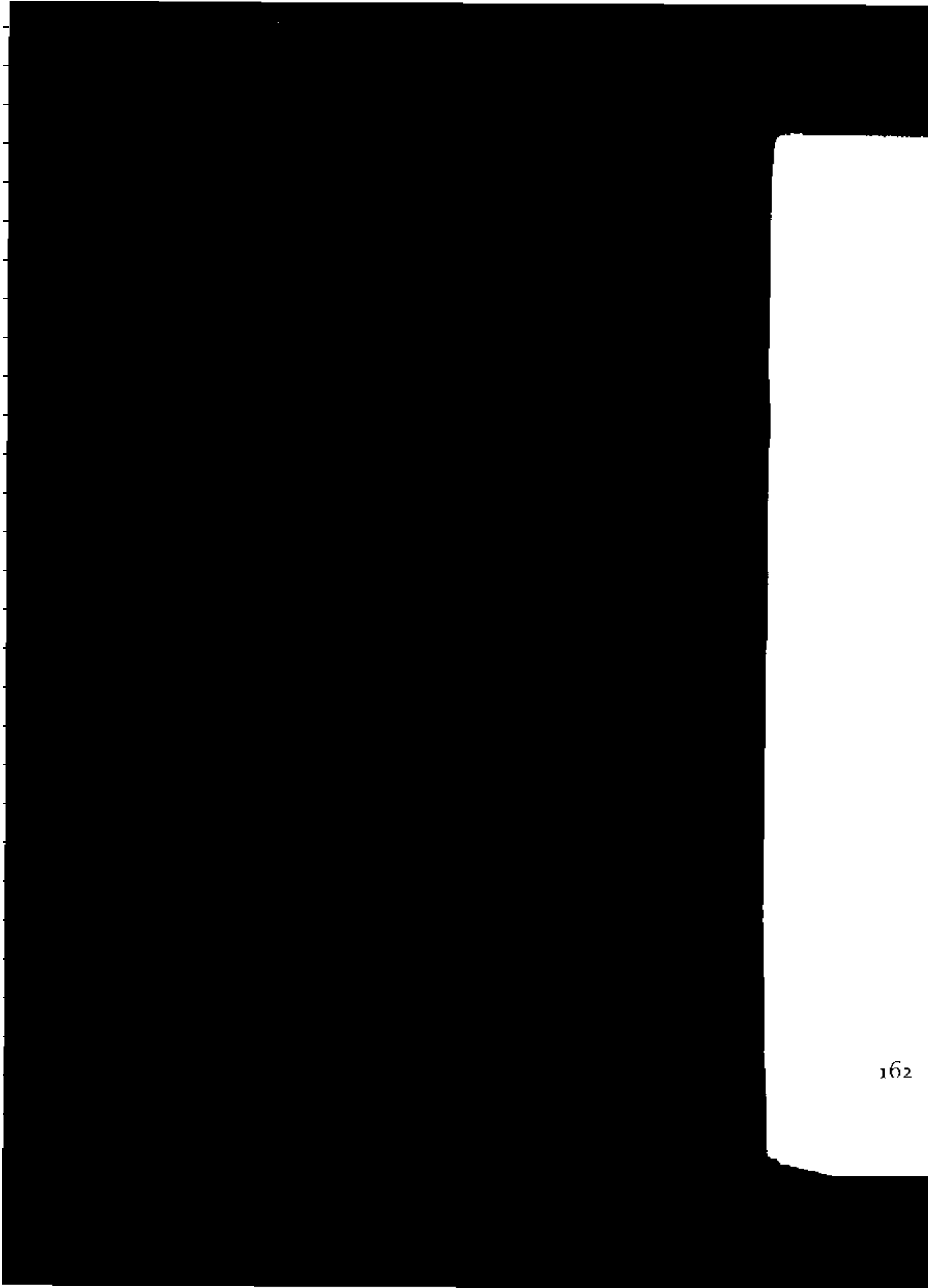
- Dragi părinți, luptați cu toate piedicile și stăruiți să vă creșteți copiii în frica lui Dumnezeu, în credință și în dragostei Să nu le dați decât pildă bună, că și pe pământ și sub el vă vor urmări faptele copiilor voștri, ori ca o binecuvântare, ori ca un blestem.

- Iar dacă fiul vostru ticălos sau fiica voastră desfrânată chinuie pe soția sa, sau soția sa chinuie pe soțul său, nu apărați pe cel vinovat în contra celui nevinovat, căci vă uniți cu păcatul și veți primi o osândă și mai mare!

- Ce vrei să faci, fa repede**1**

- îndată ce i-a fost dată bucățica, satana a intrat în Iuda, iar Iisus i-a mai zis apoi lui Iuda doar atât: “Ce vrei să faci, fă repede!”. Fiindcă atunci când vezi că nu mai poți împiedica o faptă, nu mai dorești nimic decât să treacă mai repede. Orice amânare este o chinuitoare otravă a întregii ființe care așteaptă. De multe ori amânarea e mai grea decât însăși durerea pe care o pregătește.

- în Iuda, gândul trădării stăruia de mult. înștiințările cutremurătoare și 161

162 13
1

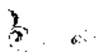
- mişcătoare ale Domnului nu-i zdrobiseră inima. în loc să se oprească din drumul primejdios pe care apucase, mergea cu şi mai mare îndrăzneală pe el.

- Iată grozăvia: pe urma gândului'satanic intră şi satana însuşi în inima care i-a fost deschisă. Gândul ascuns, păcatul ascuns este solul care îi pregăteşte intrarea şi stăpânirea inimii. Pe urmă omul nu mai e decât un posedat total, un asociat nelegiuit, o unealtă blestemată în mâna duhului care de la început a fost ucigaş (Ioan 8, 44). Iată unde duce un gând rău pe care l-ai primit în inimă! Te poate duce la iad un gând de desfrânare, de furt, de vânzare, de răzbunare, pe care şi tu, şi altul se poate că l-aţi primit în inima voastră şi-l mai purtaţi încă, aşteptând doar prilejul de a-l îndeplini. Aştepţi poate să plece soţul de acasă? Sau să vină noaptea, când trecătorii se vor rări, sau să-ţi vină la îndemână o clipă prielnică, pe care satana ţi-o va pregăti, după ce mai întâi te-a orbit şi ţi-a întunecat mintea, ca să nu-ţi dai seama ce faci? Apoi cu mare uşurinţă te va arunca în prăpastie dintr-o dată şi se pune întrebarea: cum vei mai ieşi?!

- Când Dumnezeu îţi pune în inimă un gând bun, ai grijă şi împlineşte-l cât mai repede, până nu vine satana să-l ia din inima ta, dacă tot amâni împlinirea lui (Luca 8, 12). Dar când în inimă ţi-a fost pus un gând care este îndoielnic, nu te grăbi să-l asculţi, căci de firul acestui gând este legată sabia cu care satana te poate ucide pe tine şi pe mulţi alţii.

- Suflete care auzi aceste înştiinţări, opreşte-te o clipă aici, lângă Hristos şi ascultă-L cum te întreabă: Ce vrei să faci? Ce gând ai în inima ta? Ce gând ţi-ai pus în inimă să înfăptuieşti? Ţi-a venit gândul să o rupi cu satana şi să-l

-

-

- alungi cu totul din inima ta și din viața ta? Hotărăște-te odată pentru Domnul și fă repede, cât mai repede acest lucru! Ascultă-L pe-Domnul, vino și rămâi apoi cu El până la moarte! Vei fi fericit pe veci. Sau nu cumva ți-a pus și ție satana în inimă vreun gând rău și ți-l împinge mereu în față ca să-l împlinești?

- O, dragul meu, nu-l asculta, căci tot ce îți promite este minciună și te va nenoroci și pe tine în veci de veci!

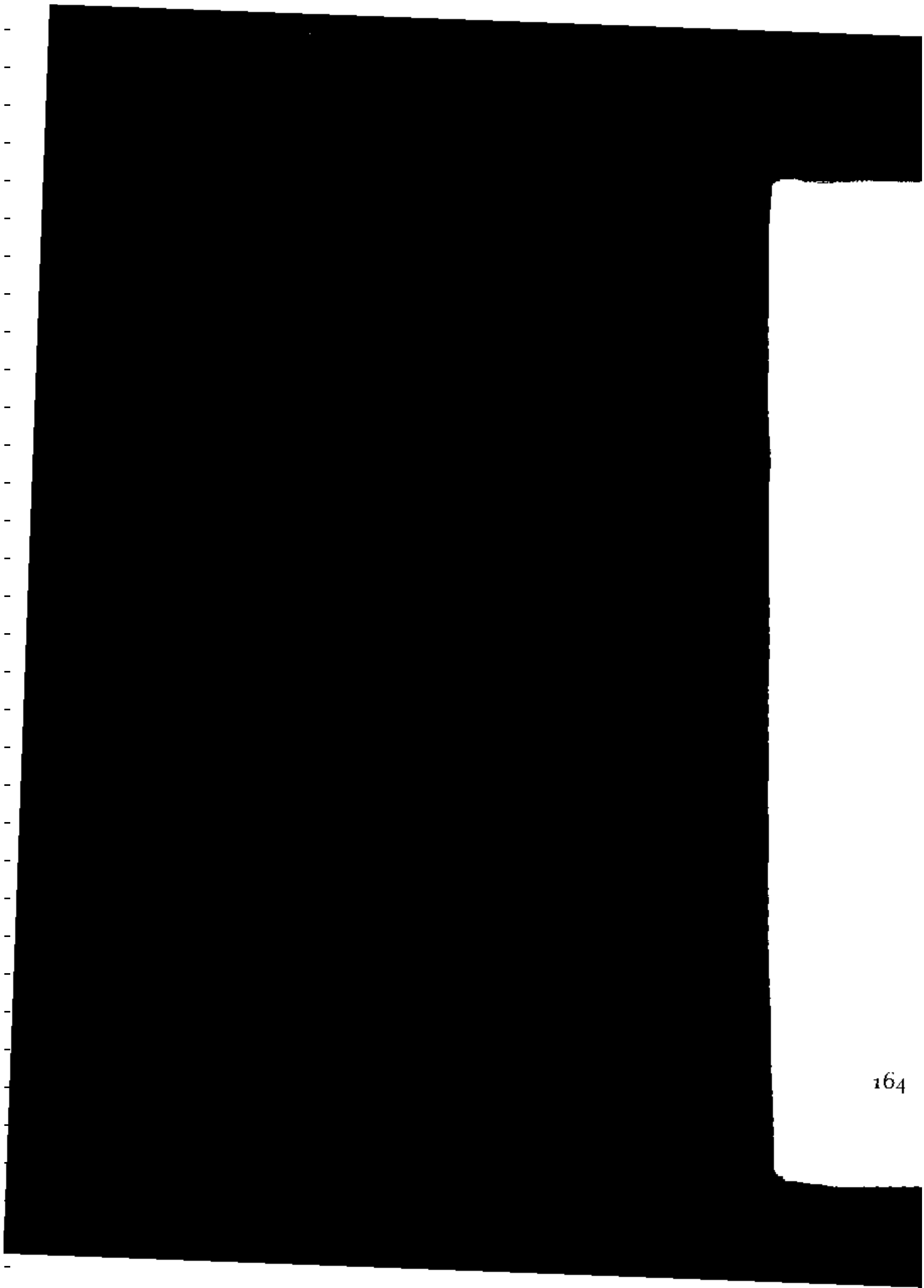
- Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorul meu, curățește inima mea de tot felul de gânduri rele și pune în toată ființa mea numai gândul Tău: gândul smerit al ascultării de voia Tatălui, gândul curat al umblării în sfințenie, gândul iubitor al alipirii de Tine și de frații mei, gândul curajos al răbdării și pătimirii pentru credință și gândul sfânt de a rămâne statornic în aceste binecuvântate gânduri, stăruind mereu pentru ca ele să ajungă în viața mea o împlinire bună zi de zi, până la capătul drumului.

- Era noaptel

- Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte... E noapte totdeauna când gândul diavolesc biruiește în vreun fel un suflet de ucenic credincios. Este o întunecare a minții totdeauna când păcatul pune stăpânire pe o inimă, iar diavolul reușește să o smulgă din părtășia frățească, făcând-o o unealtă de vânzare. E noapte totdeauna când frățietatea se dezbină, când ucenicii se despart, când legământul dintâi este călcat, când

mânia și ura împing omul la răzbunare.

- Ce grozavă este o astfel de noapte și ce mult prăpăd poate face ea când 163

13

1

- răzbate acolo unde lumina n-ar trebui să dispară niciodată!

- Ce minunată e dragostea și bucuria în Biserica creștină! Ce minunată a fost, până când a venit anul dezbinărilor confesionale! De atunci luptele dintre frați cât prăpăd au făcut, câte vânzări, câte schingiuiri și câți morți! Ce noapte s-a lăsat din clipa aceea peste toată plăcuta părtășie creștină și ce sfâșiere, care nu se mai reface!

- Ce minunată e conviețuirea unei familii când este armonie între soți, grijă pentru copii, dragoste și înțelegere între ei! Și dintr-o dată, în inima unuia dintre soți pătrunde o săgeată străină! Mintea se întunecă, inima se aprinde veninos, viața se otrăvește, sufletele se zdrobesc. Și dragostea dintâi nu se mai poate reface niciodată, sau niciodată așa cum a fost.

- Ce minunată este viața unui suflet cu Hristos! Ascultarea lui față de frați este smerită și sinceră. Dragostea lui pentru ai săi și pentru toți semenii este prietenoasă și înțelegătoare. Blândețea e domoală și caldă. Vorba cuviincioasă și dulce, fața luminoasă și plină de bunătate. Inima lui este deschisă și apropiată; totul este luminos! Dar deodată un păcat ascuns, un duh străin, o învățătură dușmănoasă vine în suflet prin altă ușă în locul acesta sfânt și stingând toată lumina dulce, aduce dintr-o dată o noapte fioroasă peste tot.

- Și vai, când noaptea se prăvălește deodată în plină zi, totdeauna are loc o răstignire și o moarte nevinovată: uneori moare credința, alteori nădejdea, alteori dragostea. Mai grozav este atunci când mor toate deodată.

- Nu ne duce, Doamne, pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău!

- După ce a ieșit Iuda

- După ce pleacă un vânzător, rămâne în locul lui o -oroare. După ce pleacă un vrăjmaș, rămâne o primejdie. După ce pleacă un frate, rămâne o durere. După ce pleacă un soţ, rămâne un gol amar, nu numai în casă, ci mai ales în suflet. După ce pleacă un răzbunător, rămâne totdeauna o amenințare.

- Iuda a plecat singur, dar s-a întors cu o gloată, căci ura reușește să-i strângă pe oameni mult mai grabnic decât dragostea, dar reușește să-i păstreze mult mai puţin.

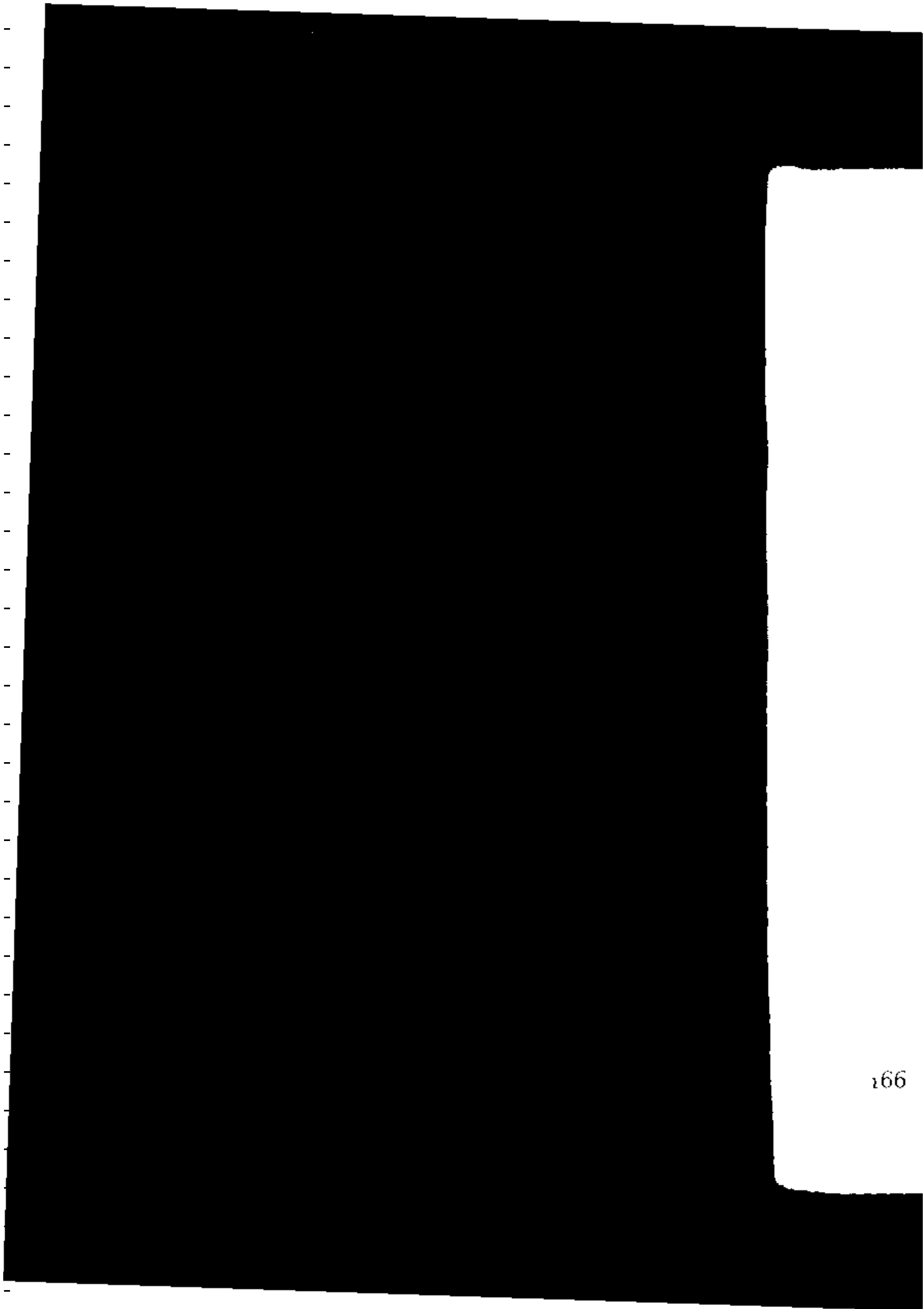
- După ce a ieșit Iuda, Iisus a zis: 'Acum Fiul Omului a fost proslăvit și Dumnezeu a fost proslăvit în Eli". Nu poţi ajunge la înviere decât prin Cruce. Nu poţi ajunge la slava veșnică decât prin pătimiri, așa cum nu poţi ajunge în cer decât prin pământ.

- Mai sunt puţin cu voi...

- Zilele fericite trec cel mai repede pe pământ, prilejurile binecuvântate sunt cele mai rare și oamenii cei mai buni rămân cel mai puţin cu noi.

- O, dacă am ști dinainte aceste lucruri, pe care le știm în urmă, cum am răscumpăra atunci cu grijă zilele fericite! Cum am folosi ocaziile binecuvântate și cum am ști să preţuim pe oamenii buni cât mai sunt cu noi!

- Oricât de lungă i-ar fi viaţa pe pământ, omul bun rămâne tot puţin lângă noi. De omul bun și cu voia bună nu te saturi niciodată! De Dumnezeu și de bunătate este atâta nevoie printre oameni, că oricât ar prisosi, tot va fi mereu lipsă! Dar când ai de la Dumnezeu harul de a avea lângă tine un învăţător preţios,

166 13
1

- un binefăcător atât de rar, un părinte atât de scump, un prieten și un soţ atât de dulce şi de neînlocuit, nu te despărţi nici o clipă de el, ţine-i minte orice cuvânt, urmează-i orice sfat, prețuiește-i orice îndrumare, învaţă-i orice pildă! Că de nimic nu vei avea nevoie mâine ca de acestea, când el nu va mai fi cu tine şi când tu nu vei mai avea nici pe cine să mai întrebi, nici cui să-i mai spui ceea ce îi spuneai numai lui. Abia atunci vei vedea pe cine ai avut lângă tine!

- Dragă tinere și tânără care mai aveţi încă un tată şi o mamă lângă voi, pe măsură ce trec zilele, aceste capete cărunte, aceste inimi care v-au iubit și vă vor iubi până la moarte vor pleca de pe pământ. De aceea, cât mai sunt lângă voi, să-i prețuiţi și să-i iubiţi cu toată puterea voastră, căci nici iubirea de soţ, nici cea de frate, nici cea de fiu nu va putea fi niciodată atât de frumoasă şi adevărată ca iubirea părintească! Soţ sau soţie poţi să ai pe oricine, fraţi poţi să ai mai mulţi, fii şi fiice poţi avea tot aşa, dar mamă adevărată nu mai poţi avea în vecii vecilor, decât numai una! Și nici tată adevărat nu mai poţi avea un altul, decât unul. Dragă soţ şi soţie, aţi trăit atâţia ani împreună, Dumnezeu v-a unit și v-a ajutat să treceți prin atâtea încercări până astăzi; aţi crescut copii, aţi ridicat case, aţi suportat necazuri; anii vi se apropie acum de sfârşit şi numai Dumnezeu ştie cât veţi mai fi împreună! Atunci, de ce nu vă puteți iubi mai mult, ierta mai mult, prețui mai mult?!

- Dragă suflete reîntors la Hristos, de atâtea ori te-a chemat pe tine Hristos și atâția ani a fost El mereu lângă tine! Anii au trecut, atâția dintre cei care au auzit și au ascultat cuvântul sfânt alături de tine s-au întors la Hristos sau la mormânt, dar tu încă stai între Hristos și mormântul tău. La Hristos ai putea să vii, dar nu vrei. La

mormânt n-ai vrea să mergi, dar nu vei putea să nu te duci. Hristos mai este încă lângă tine, dar cine ştie cât timp? Tot nu vrei să preţuieşti acest har? Ce vei face când se va duce de la tine? Nu-L lăsa să plece, vino !

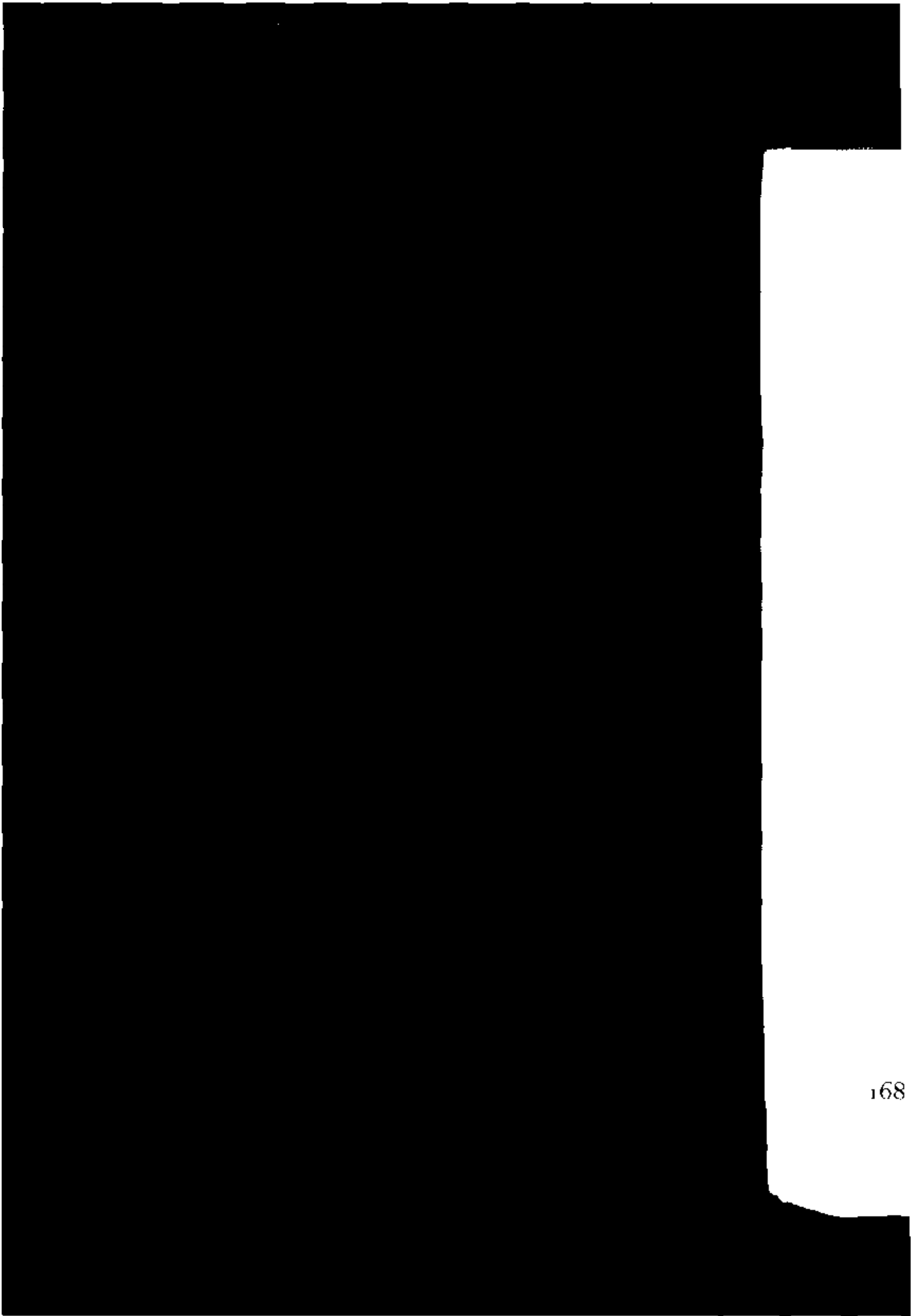
- Doamne, Iisuse Hristoase, îţi mulţumesc că nu ai plecat nici de lângă mine până nu m-am hotărât să Te primesc şi eu şi să Te cuprind în inima mea pe veci! Mă rog din tot sufletul pentru toţi acei de lângă mine, precum şi pentru cei de pe pământ care încă nu Te-au aflat pe Tine. Ajută-i, Te rog, ca să Te afle şi ei cât mai sunt pe pământ[1].

- Intru aceasta vor cunoaşte că sunteţi ucenicii Mei...

- Nu este alt semn mai adevărat care să arate că noi suntem cu adevărat ai lui Hristos ca iubirea vie, împrospătată şi îmbogăţită zilnic. Pâinea nu strigă, nu se laudă, nu se preface! Ea se dăruieşte cu totul tuturor, întâi prin mireasma ei, apoi prin gustul ei. Cel flămând nu are nevoie de o fotografie a pâinii, nici de o frumoasă descriere a pâinii, ci are nevoie chiar de pâine.

- Fraţii mei, oare noi putem înţelege că cei din jurul nostru nu au nevoie nici de firma noastră frumoasă, nici de chipurile sau laudele noastre, ci au nevoie de Pâinea noastră, adică de Hristos. Toţi cei care ne înconjoară au nevoie de Iisus cum au nevoie de pâinea cea zilnică spre fiinţă. Putem noi înţelege acum cât de mare este datoria noastră faţă de Pâine şi faţă de flămând, ca să-i putem apropia? Faţă de Hristos, pe Care trebuie să-L ducem lumii şi faţă de o lume pe care trebuie s-o aducem la Hristos? De răspunderea veşnică pe care o avem pentru datoria aceasta nu ne poate despovăra

veşnic nimeni,

168 13
1

- ci numai împlinirea ei cu adevărat. Cel flămând cunoaşte că cineva are pâine numai prin faptul că i-o dă, iar el se satură. Noi nu vom aduce niciodată cinste lui Hristos, nici nu ne vom împlini datoria faţă de Dumnezeu şi faţă de semenii noştri doar prin vorbe, fără fapte.

- Oricât de lăudate ar fi credinţa noastră, învăţătura noastră, calităţile noastre, dacă oamenii nu văd în faptele noastre, în umblarea şi trăirea noastră, miezul gustos şi mireasma plăcută a unei vieţi în Hristos, în zadar este totul[1]. Mai bine nu ne-am făli cu nimic, nu am vorbi, nu am predica, dacă în viaţa noastră lipseşte Hristos, dacă în loc de pâine avem piatră şi în loc de peşte avem şerpi (Mat. 7, 9-10)!

- Ceea ce vă spun acum vouă îmi spun şi mie şi tuturor: Flămânzii s-au scârbit de vorbe[1]. Ei vor pâine[1]. Lumea s-a săturat de predici, ea are nevoie de Hristos! De ce nu înţelegem noi înşine ceea ce ne luptăm să-i facem pe alţii să înţeleagă?!

- Şi ce înseamnă asta? înseamnă a ne umple mai întâi pe noi înşine de Hristos şi de virtuţile Lui în toată trăirea noastră cu fapta şi apoi a-i face şi pe alţii să ajungă tot aşa. Nu vorbe, ci fapte se cer! Altfel cuvintele rămân numai o firmă frumoasă, iar practic, dincolo de vorbe nu este nimic.

- Prin ce va cunoaşte atunci lumea că noi suntem ai lui Hristos?...

- Dar mai târziu vei venii

- Doamne, i-a zis Petru, unde Te duci?

- Iisus i-a răspuns:

- Tu nu poţi veni acum după Mine unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni!

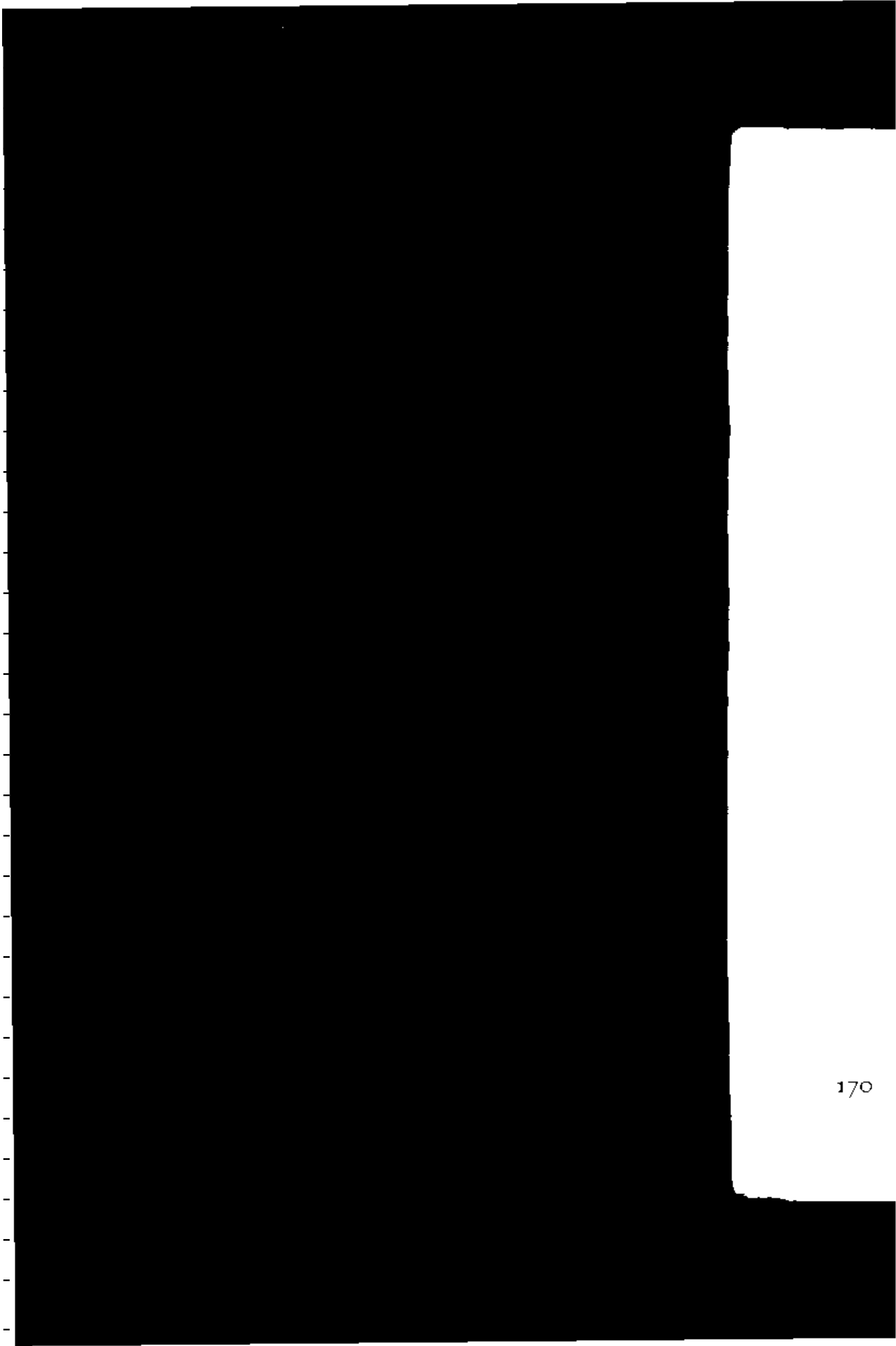
- Cine a venit o dată la Hristos, cine s-a alipit de El cu toată inima sa, cine şi-a legat soarta şi viaţa lui de soarta şi viaţa lui Hristos pe pământ, acela nu are altă dorinţă şi altă teamă decât să nu-L mai piardă pe pomnul

niciodată. Pentru un astfel de suflet Hristos este totul. Hristos este casa lui, familia lui, Hristos este lumina lui, pâinea lui, este sănătatea şi viaţa lui. Fără Hristos el nu are ce face cu toate acestea. Nimic din toate acestea nu-l pot înlocui pe Iisus în inima şi viaţa lui, dar Iisus le poate înlocui pe toate.

- Alipit de Hristos cu o cerească putere şi iubire, Sfântul Apostol Petru mai mult presimțea decât înțelegea ceea ce se petrecea în acea seară, în care se sfârșeau atât de multe și începeau altele și mai multe. Căci dragostea adevărată presimte totdeauna mult mai mult decât este în stare să priceapă. Presimte mai ales apropierea primejdiei și nu se teme de nimic altceva decât de o eventuală despărţire de acela care este de neînlocuit. în inima Sfântului Apostol nu era atunci nici un simţământ mai puternic decât grija de a nu-L pierde pe Hristos, căci tot timpul a trăit și a suferit, a plâns și a umblat plin de grijă alături de învăţătorul său Hristos. Numai o singură dată i s-a întunecat această lumină, o singură ispită l-a putut abate de la ea pentru o clipă zdrobitoare pentru inima sa, și anume vorba sa, dar nu și duhul său, ca să se împlinească ceea ce fusese spus. Dar câte lacrimi amare și fierbinți nu s-au vărsat peste clipa aceasta îngrozitoare, acoperind-o și arzând-o pentru totdeauna (Mat. 27, 75)[1]

- Unde sunt însă astăzi ucenicii binecuvântaţi care să strige: “Eu îmi voi da viaţa pentru Tine (Ioan 13, 37)?”. Sau să zică împreună cu Apostolul Pavel:

- “Cine mă va despărţi de dragostea lui Hristos: necazul sau strâmtorarea, prigoana sau foamea, lipsa de îmbrăcăminte, primejdia, sabia? Nimic nu va 169

170

13
1

-          putea să mă despartă de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos Iisus, Domnul nostru!" (Rom. 8, 35; 39). Unde sunt ucenicii care să poată spune: "Iată, noi am lăsat toate şi am urmat Ţie!" (Marcu 10, 28)?...

- De ce nu pot acum?

- Doamne, i-a zis Petru, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viaţa pentru Tine!

- Este uimitor cum câteodată noi înşine ne profeţim viitorul! Este ca şi cum dorinţa pe care o exprimăm la un moment dat, sau legământul pe care-1 facem, sau temerea pe care o mărturisim ar avea darul să schimbe dintr-o dată cursul vieţii noastre într-un anumit loc şi să facă să se împlinească aievea ceea ce am spus în clipa când am grăit.

- în clipa acestei solemne declaraţii, Sfântul Apostol Petru era într-adevăr hotărât să-şi dea viaţa pentru Domnul, spre a rămâne şi în moarte nedespărţit de Hristos, aşa cum fusese în viaţă.

- De ce nu pot acum? întreabă el. Socotelile mele sunt făcute, inima mea este hotărâtă, căile mele sunt limpezite! Nu mai am nimic de aranjat cu lumea, cu familia, cu viaţa, cu nimeni! Eu sunt gata acum!

- Cât de mare este un astfel de suflet, care în clipa marii încercări nu mai are nimic de aranjat, nu mai are nimic care să-l reţină, nu mai are nimic de târguit! Cât de mult îl va fi bucurat pe Domnul să vadă astfel de inimi! Cât de mult l-a iubit Domnul pe Sfântul Apostol Petru, tocmai pentru că avea un astfel de suflet! Chiar din prima clipă a întâlnirii cu Domnul, Petru fusese gata. Şi nimic nu mai schimba nici acum hotărârea şi legământul de atunci.

- Câţi au mai fost sau mai sunt acum aşa?

- Iată măsura cu care să ne măsurăm chiar în clipa asta şi noi: ,eu, şi tu, şi el, şi ea şi toţi! Am putea noi acum sau n-am putea niciodată? Dacă nu putem acum, de ce nu putem acum? Eu sunt gata! Sfântul Pavel spune: “Eu sunt gata nu numai să fiu legat, ci să şi mor pentru numele Domnului Iisus! (Fapte 21,

- 13). Şi chiar dacă ar trebui să fiu torturat, ca o jertfă peste jertfa şi slujba credinţei voastre, eu mă bucur!” (Filip 2, 17). Dacă nouă ne pare rău că nu am putea acum, ce ne-ar mai putea îndoi inima şi lega hotărârea ca să n-o putem face? Ce piedică este astăzi care mâine să nu fie?

- O, frate, cine nu-i gata acum, cine nu-i gata în momentul când este nevoie, acela nu va fi gata niciodată! Cine nu vine când este chemat, acela nu va veni niciodată.

- Hristos cere de la tine acum, nu mai târziu. El aşteaptă să vii astăzi, nu mâine; mâine vor fi chemaţi alţii. Fiecăruia Dumnezeu îi cere o singură dată. Atunci este vremea lui. Cine L-a respins şi nu L-a ascultat atunci, rar Ii va mai putea auzi vreodată glasul după aceea.

- Nu sunteţi încă gata? Vă mai uitaţi înapoi? Mai aveţi morţi de îngropat?

- Mai aveţi un cuib dulce de care să vă pară rău? Rămâneţi! Nu veniţi! Mâine şi aşa vi le va arde focul - şi s-ar putea cu voi cu tot!

- Priviţi măcar de departe la cele scrise în Evanghelia de la Luca (13, 28)!

- Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacob şi pe toţi proorocii în împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară.

- Doamne, dacă este ceasul supremei hotărâri, iată și eu sunt gata! Stri- gă-mă și cheamă-mă! Sunt gata chiar acum! Socotelile mele sunt făcute: nu 171

[redacted]

172 13
1

- mai doresc nimic și nu mai regret nimic! N-am nici o părticică din inima mea legată de nimic pe pământ. Bagajul îmi este făcut. Am așa de puțin de luat cu mine! Tot ce am avut mai de preţ mi-am trimis înainte, iar ce am avut mai greu am aruncat în urmă. Nu doresc decât să nu mă mai despart niciodată de Tine, Iisuse, dulcele meu Mântuitor și marele meu Dumnezeu.

- îți vei da viaţaı

- Doamne Iisuse Hristoase, stau rușinat înaintea Ta și nu mai pot scoate nici un cuvânt, decât de pocăință și de rugăciune!

- A fost și în viaţa mea o vreme când Ţi-am făcut lăudăroase și ușuratice făgăduinţe. Poate că în adâncul inimii mele eram însufleţit atunci de o sinceră dragoste pentru Tine, dar măsura cumpătată pe care trebuia să o am în tot ce am spus, adesea m-a lipsit de multe cuvinte ce le-am grăit cu gura mea.

- Eram tânăr, Doamne, iar jertfele, catacombele și moartea pe care mă lăudam atunci că voi fi gata să le îndur pentru cuvântul Tău mi se păreau doar niște declaraţii înflăcărate și frumoase, care vor rămâne subiecte de cântări și de predici pe totdeauna. Dar când, mai târziu, a venit vremea să-mi ceri în parte dovada trăită a acelor legăminte și adeverirea cu fapte a acelor pretenţioase și grăbite făgăduinţe de iubire și ascultare pe care Ţi le făcusem, abia atunci mi-am dat seama ce angajament serios îmi luasem faţă de Tine, Doamne, și ce preţ se cerea ca să-mi respect legământul pe care îl făcusem.

- Doamne, astăzi îmi dau seama că și eu mi-am profeţit atunci o mare parte din viitorul meu, că în dragostea și înțelepciunea Ta ai îngăduit să mi se împlinească ceea ce doream și ceea ce mi-am prezis în frumosul avânt tineresc.

- Dar când privesc înapoi, la toată slăbiciunea și teama și amărăciunea cu care am mers pe drumurile acelea, mă cuprinde un adânc simțământ de rușine și nu îndrăznesc să vin înaintea Ta cu nimic, decât cu rugăciune de iertare și cu lacrimi de pocăință.

- Oricâte momente înălțătoare am avut pe acest drum, oricât de mari biruințe și binecuvântări am cules, oricât de curajos am străbătut uneori prin întunericul acestor încercări, totuși nimic nu mi-a rămas mai puternic în minte ca simțământul că n-am fost întotdeauna și întru totul hotărât să-mi dau viața pentru Tine. Că au fost uneori momente de slăbiciune în care m-am lăsat doborât de întristare și n-am putut străbate cântând văile reci și adânci ale umbrei morții (Ps. 23).

- Astăzi, Doamne Iisuse, inima mea este plină de sfială și de teamă, stând înaintea Ta. Sunt în viața mea nespus de multe momente în care aș fi gata să-mi dau viața pentru Tine, fără nici un regret și fără nici o dorință pământească. Dar sunt și clipe în care ceva mi se pare că mă înfioară încă și mă reține... Acest fel de clipe aș dori să nu mai fie niciodată, Doamne, în inima și în viața mea! Nici să nu mai fie vreodată măcar o umbră de îndoială privind viitorul lucrării Tale, în care am cunoscut haruri atât de mari, suflete atât de îngerești și minuni atât de puternice.

- Și privind cu o veșnică încredere la toate acestea, neclătinat și neînvins să-Ți pot da viața mea în orice clipă, fără laude și fără îndoieli, spre slava numelui Tău, marele meu Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos, căci a Ta, Doamne, este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

- *imim* imn noi

- douăsprezece capete de învățătură despre viața în Hristos - din predicile Părintelui Constantin Sârbu

- Așadar, dacă ați înviat împreună cu Hristos, căutați cele de sus, unde Se află Hristos șezând de-a dreapta lui Dumnezeu.
- Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Drept aceea, omorâți mădularele voastre cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia, care este închinare la idoli, îmbrăcați-vă, ca aleși ai lui Dumnezeu, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora.
- Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii.
- (Coloseni 3; 1-3, 5, 12-14)

- Lumina din noi
- în fiecare om există o lumină. Dar pentru fiecare trebuie să vină clipa rânduită de sus, când să te vezi așa cum ești și să-L cauți pe Hristos.
- Dumnezeu te iubește pentru ceea ce este în tine lumină, pentru ce ai tu bun, nu pentru păcatele, petele, întunecimile tale. Iar tu nu poți fi și cu ale lumii și cu Dumnezeu: „Cine va voi să-și scape viața, o va pierde; iar cine va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela o va afla (Marcu 8, 35).

- Dacă ai iubi cu adevărat pe Hristos, viaţa ta ar fi alta. Ai fi om cu adevărat, ai răspândi în jurul tău lumină şi pace. Ai face din învăţătura lui Hristos o învăţătură vie, ai trăi-o şi ai fi fericit încă de aici, de pe pământ, înțelegând că nu ai nici un motiv să te tulburi, că necazul, nenorocirea ca şi bucuria ta pe pământ sunt la fel de trecătoare; că viaţa ta, aşa cum e, are un rost dat de Dumnezeu şi că împlinind învăţătura Lui vei ajunge să dobândeşti viaţa veşnică.

- Fericirea

- Ştiinţa şi tehnica îşi propun să dea omului fericirea, dar nu pot s-o facă, fiindcă ele pun pe primul loc cercetările materiale şi înlătură manifestările sufleteşti. Dar omul are şi suflet - şi cine nesocoteşte sufletul, nu este în stare să-i soluţioneze marile probleme. Fericitul Augustin striga: „Neliniștit este

- sufletul meu, până se va întoarce la Tine, Doamne" ...

- Ştiinţa a făcut ca omul să ajungă pe Lună, pe Marte şi a ^descoperit invenţii uluitoare. Dar tot opera ei sunt Hiroshima şi Nagasaki...

- Tehnica a făcut progrese uimitoare, a adus omului o viaţă mai uşoară. Dar este oare omul mai fericit? A ajuns el mai echilibrat, mai sănătos? Răspunsul îl poate da fiecare dintre noi...

- Fericirea materială este mare lucru, dar nu este totul. Hristos ne învaţă: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi toate celelalte se vor adăuga vouă...”

- Nu vei fi fericit fără a cunoaşte Evanghelia. Să te apropii de ea şi să o trăieşti - să fii un om adevărat! Atunci vei fi fericit!

- Rostul vieţii

- Nu-ţi irosi viaţa! Ea este dată oamenilor spre desăvârşirea sufletelor, pentru veşnicie. Cel ce are credinţă nu este pentru pământ. Lumea nu se împacă cu cerul. Viaţa pe pământ e ca un popas şi cine dă totul pentru ea este nefericit. Viaţa trece şi cine a pus mare preţ pe ea, cu nimicul pământului şi al ţărânei rămâne.

- Tu să-ţi înţelegi rostul, să fii înţelept! Degeaba cauţi să faci lumină unde nu poate dăinui. Nu este în zadar să aprinzi făclie când crivăţul suflă şi ţi-o stinge?...

- Stârpeşte în tine egoismul şi setea nestinsă de a aduna pe pământ, care îţi ucid sufletul. Toată sârguinţa ta să fie spre a te umple de Lumină şi Adevăr. Crede în înviere, care ne va aduce din nou unul în faţa celuilalt, cu bucuria sufletelor care se regăsesc pe norii cerului, sub soarele veşniciei lui Hristos.

- Omul, ca iarba...

- Omul nu este numai carne, oase şi sânge, care putrezesc, ci şi altceva: duh în care se cuprinde o sclipire din Duhul lui Dumnezeu. Omule, vezi ce faci cu această licărire dumnezeiască din tine[1] Stă în puterile tale să o faci să crească sau să o înăbuşi sub obroc şi să o faci să piară! Va veni vremea când toţi vom da seamă de asta!

- Tu, în mărginirea ta, te gândeşti să ai şi ale lumii, să te bucuri de toate şi să nu te pui rău nici cu Dumnezeu. Sărmană, strâmtă raţiune omenească! Cine este cu Dumnezeu, greu poate fi plăcut oamenilor şi greu se poate bucura de toate ale lumii. Tu însă mai cu osârdie te rogi pentru „fericirea” ta, ceri căsătorie, bani, îndepărtarea vrăjmaşilor, spor la serviciu şi la şcoală, avansare şi belşug în casă... Şi foarte rar îţi doreşti lumină de sus şi mântuire. Asta pentru că eşti foarte bine înfipt în ţărâna din care ai ieşit. Doreşti toate cele pământeşti şi eşti nefericit, fiindcă nu înţelegi că viaţa

ta este trecătoare: „Omul, ca iarba zilele lui, ca floarea câmpului, așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște nici locul său” (Ps. 102). Ți le dorești pe toate pentru aici și acum, dar viaţa ta nu se sfârșește aici. Ar fi ușor! Este însă un mâine, un mâine de care nimeni nu scapă. Un mâine când toate ale tale vor trece de la întuneric la lumină și se vor preţui nu cu măsura ta.

- Deci, grăbește-te cât mai ai timp! Schimbă-ţi viaţa! Că iată, acum este vreme potrivită, acum este ziua mântuirii!

- Cel ce voiește să fie mai mare...

- „Care vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” (Marcu 10, 44). Iată o învăţătură dumnezeiască! Dar în viaţă nu este așa și de aceea e atât de multă suferinţă. Omul este orgolios. Cum să slujească el pe aproapele? Mândria din el îl face să treacă adesea peste cei din preajmă, să-i nesocotească. Hristos n-a învăţat și n-a făcut așa. De aceea cei stăpâniţi de duhul lumesc nu L-au înţeles. L-au înţeles doar sufletele nobile, căci adevărata nobleţe înseamnă ca uitân- du-te la cei de jos, să-i ajuţi, să-i înalţi, să-i scoţi din nevoi și să-i ridici la lumină.

- Conducătorii din lume poruncesc supușilor lor. Dar între voi să nu fie așa, ci, precum zice Scriptura, „care va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru” (Marcu 10, 43).

- Femeia

- Societatea noastră civilizată a adus drepturile femeii, dar Domnul Iisus a adus respectul ei.

- Hristos a vindecat femei: pe soacra lui Petru, pe femeia gârbovă, pe cea cu scurgere de sânge. A lăudat pe văduva care dăduse doi bănuţi la Templu. A ascultat rugăciunea cananeencei pentru fiica ei. A vorbit la fântâna lui Iacov cu femeia samarineancă, ce a devenit mai apoi muceniţă.

- Pe drumul Golgotei, Hristos mergea zdrobit sub povara crucii. Maica Sa şi Maria Magdalena îl urmau îndeaproape. Veronica I-a întins năframa ca să-Şi şteargă fruntea. Nici o femeie nu L-a trădat pe Domnul Iisus. Iuda L-a

[redacted]

13
1

1 ® &

- vândut. Petru s-a lepădat de El în noaptea când- a fost prins. Toma s-a îndoit de înviere. Femeile nu s-au îndoit, n-au fugit, nu L-au părăsit pe drumul Golgotei. Ele I-au uns trupul. Ele L-au plâns și L-au așezat în Mormânt. Lor Li s-a arătat întâi și ele au vestit primele scularea Lui din morți.

- Femeile au profunzimi sufletești mai mari decât bărbații. Au o inimă caldă și intuiesc totul din iubire. Au puterea de a se dărui, aducând lumină și bucurie. Sunt ființe plăpânde, dar cu suflet mare, plin de delicatețe și gingășie.

- Femeile sunt asemeni florilor. Floarea bucură pe toți. înflorește ca să aducă bucurie. Oferă frumusețea petalelor ei minunat colorate și parfumul ei.

- Se lasă ruptă și moare ca să-ți facă o bucurie, ca să-ți înfrumusețeze viața și casa. Căci totul în lume răsare din durere.

- Slujirea aproapelui

- Prin toată viața sa pe pământ, Hristos ne-a învățat ce înseamnă să slujești cu adevărat pe om: să-l ajuți, să-i faci bine din milă și dragoste, fără să tragi nădejde să primești ceva în schimb. Iisus a vindecat, a înviat morți, a scăpat suflete de urgia demonilor, și asta fugind de slava lumii. îndurerat, a intervenit simplu, firesc, fără să facă observații, fără să țină lecții. A dat doar câte un îndemn scurt, o povață, arătând că pe lângă vindecarea rănilor trupești, voia să facă să pătrundă lumina în suflete.

- Să facem și noi pentru semenii noștri ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi. Să fim receptivi la suferințele celorlalți. Unii sunt străini față de tot ce-i înconjoară. Nu văd și nu-i preocupă decât persoana lor. Aceasta e sălbăticie. 181

- Alții îi chinuie pe cei din preajma lor, dar se chinuie și pe ei înșiși, fără să-și dea seama. Noi însă să nu facem așa. Când aflăm un bolnav, un suferind, un muribund, să alergăm cu o vorbă bună, cu o mângâiere, cu o faptă creştinească, fără să aşteptăm vreo răsplată în schimb.

- Să nu fim indiferenţi, căci indiferenţa ucide!

- Suferința

- Omule, tu încă te temi ca nu cumva să ai de suferit. încă vrei ca tu și ai tăi să vă bucuraţi de toate cele ale lumii. Dar viaţa îndestulată nu este măsura dragostei dumnezeiești!

- Tu n-ai ajuns să înțelegi rostul suferinței și de aceea ești nefericit și trist. Nu pricepi că, fie ea cât de grea, povara acceptată nu mai este atât de chinuitoare. N-ai înţeles că preţul vieţii veșnice este tocmai suferința de care te temi din toată ființa ta. Pentru ce te tulburi în încercări și necazuri? Știi doar că atunci când toți te-au părăsit, acolo sus este Cineva care ocrotește viața ta și te iubește așa cum oamenii nu pot iubi.

- Când vei înțelege rostul suferinței, când te vei încredința Domnului cu toate problemele vieții tale, cărora nu le dai de capăt și îți vei pune nădejdea nu în om, ci în Dumnezeu, rugându-te: „Doamne, ajută-mă să fac voia Ta!", atunci în tine va începe să se lucreze acea schimbare ce-ți va aduce lumină, pace și bunătate, atât de necesare sufletului tău și tuturor.

- Preotul

- Lui Iisus „I s-a făcut milă de popor..." (Matei 14, 14). Toată viața și lucrarea

- lui Hristos pe pământ dovedesc mila Sa nemărginită față de om.

- Pilda Lui sunt datori să o urmeze slujitorii Săi, preoţii. Preotul nu este al lui, nici al familiei lui, ci trebuie să se dăruiască total marii familii din biserică.

- Un preot bun, după câțiva ani ridică satul, iar unul slab strică totul, făcând să se piardă și ceea ce se agonisise din rodul credinței.

- Preotul lucrează cu puterea harului primit în Biserica lui Hristos. Biserica a fost tare când slujitorii ei au suferit pentru ea. Atunci a dat sfinți și martiri.

- Când însă și preoții și-au pus nădejdea în simbrie, Biserica a început să decadă.

- Poporul are râvnă spre cele duhovnicești și adeseori strigă: „Dați-ne preoți buni, ca să ascultăm și să împlinim cuvântul lor!”. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Tu ești dator să dai, el e dator să primească”. Dați, deci, ceea ce sunteți datori ca slujitori ai lui Hristos și nu cruțați osteneala când puteți ajuta un suflet!

- „Vinde averea ta”... (Matei îg, 21)

- Ce ne învață Mântuitorul prin aceste cuvinte? Desprinderea de materie. Dar este greu, pentru că omul este stăpânit de egoism și legat puternic de cele pământești.

[illegible]

fericirea n-o poți afla decât în facerea de bine. Folosește-ți darurile spre a face bine 183

-

-

- celor de lângă tine!

- Dumnezeu nu este zgârcit cu nimeni. El împarte daruri tuturor. Unul are talantul cântării, altul al înțelepciunii, altul are forță fizică, altul are darul de a picta, altul darul de a scrie sau de a vorbi. Fericit este acela care, folosind darul pe care îl are,

izbutește să aducă un suflet la Hristos. Aceluia i se vor acoperi mulțime de păcate. Aceasta și este, de fapt, esența creștinismului: a te dărui și a dărui neîncetat altora lumină, pace și bucurie.

- Iubirea
- Dumnezeul iubirii nu poate îndemna decât la iubire. Domnul Iisus ne învață să urâm păcatul, dar nu pe păcătos. Și ne învață să fim iertători, să acoperim totul cu dragoste, căci iubirea e însoțită de iertare și îngăduință.
- în toată viața Sa pe pământ, Hristos a lucrat cu sensibilitate, cu gingășie și finețe sufletească. A cunoscut și a înțeles suferințele tuturor. N-a trecut cu vederea pe nimeni. A vindecat pe bolnavi, a alinat pe cei deznădăjduiți, a întins mână de ajutor celor în primejdii, a strâns la piept cu duioșie pe copii. A plâns la vestea morții lui Lazăr, a plâns pentru soarta Ierusalimului și plânge și azi pentru orice durere și suferință. Plânge și pentru suferința ta, pe care o cunoaște.
- Iisus a văzut în fiecare om fărâma de dumnezeire din el, după chipul și asemănarea Sa. De am avea și noi un strop din iubirea lui Hristos!
- A iubi cu iubirea Lui înseamnă a acoperi căderea fratelui tău, a suferi 184 împreună cu el, a câștiga inima lui prin dragoste și îngăduință. înseamnă a
- dărui ceva din sufletul tău aproapelui.
- Să iubim deci și noi, să iertăm și noi, să fim blânzi, să fim buni, să fim sfinți chiar! Să fim oameni adevărați, prin Adevărul - Hristos Care ne-a iubit până la capăt.

- Moartea

- Moartea este o mare taină. Ea este o realitate sigură, o lege a vieţii omului, care își încheie astfel drumul pământesc. Toţi vom muri. Vom muri ca să trăim în veșnicie, fericiţi sau nefericiţi, după cum ne pregătim aici.

- într-o clipă, când ești chemat, lași pe toţi, părăsești totul. Nu iei nimic cu tine. Doar cu sufletul mergi dincolo. Și tocmai acest adevăr îl ignoră mulţi. Ei spun că nu au timp să se pregătească de moarte, că se vor pregăti mai târziu. Dar se înșeală. Dacă acum nu au timp, nu vor găsi niciodată!

- Când moartea adie în preajmă, nici cel mai mare doctor nu o poate opri. Bogat sau sărac, tânăr sau bătrân, distins sau umil, vine o clipă când toţi se întreabă: Ce este viaţa? Unde se duce omul?...

- Doar cine are pace cu Dumnezeu nu are frică de moarte. Iar moartea păcătoșilor este cumplită.

- Vei muri o singură dată și vei părăsi atunci totul. Nimeni nu te va putea scăpa, nici ajuta în clipa morţii.

- Cum te pregătești pentru această clipă? Ai pace cu Dumnezeu? Păzești poruncile? Cercetezi biserica, pe săraci, pe bolnavi? Sau îţi pui nădejdea în avere, în putere, în funcţie, în tine, în filozofie? Toate acestea se năruie. Se scutură ca florile, petală cu petală. Doar credinţa și faptele bune rămân și ele

-

-

- ne pot mântui în Hristos Iisus.

- Moartea ne pândește pe toți: pe mine, pe tine, pe el... Oricine și orice te poate înșela - Iisus însă nu. Iubind pe Iisus nu vei muri niciodată. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Cel ce crede în Mine, de va și muri, va fi viu”, spune Mântuitorul.

- Așadar, ne vom revedea toți - datorită acestei forțe uriașe care îi leagă pe cei care cred - și ne vom regăsi cu cei dragi. Și prin puterea iubirii vom putea trăi necontenit împreună cu ei și în veșnicie.

- Ajută-mă, Doamne, să mă înalț cu sufletul și să zbor sub soarele Tău minunat, în întâmpinarea Luminii cu care aș dori să ajung totuna.

- Tu , Cel ce ai cunoscut și singurătate, și durere, și trădare, și umilință, și chinuri, și suferințe, ajută-mă să trec senin prin toate câte îmi sunt date și să sorb până la capăt paharul acesta menit mie pentru înălțarea sufletului meu, spre slava Ta cea neînserată. Amin.

- în loc de epilog

- Primiți-vă unii pe alții, precum și Hristos v-a primit pe voi...

- (Romani 15, j)

- amintirile preotului martir Gheorghe Calciu -

- în mai 1963 am fost eliberat din închisoarea Aiud, după 15 ani de detenție și adus direct la Viișoara, lângă comuna Mărculești - Slobozia, un sat de exilați bănățeni, cu casele zidite din lut, cu curți frumoase, pomi roditori în grădini și străzi largi, bine îngrijite, deși când ploua, pământul se muia și se facea o mocirlă care ajungea până la genunchi.

- Acolo fusese un câmp de mazăre, un câmp imens de Bărăgan. Bănățenii arestaţi şi deşertaţi pe acel câmp s-au văzut sub cerul liber, fără nici un adăpost, cu copii, cu bătrâni, cu bolnavi şi fără nici un fel de posibilitate de a supravieţui. Erau păziţi de ostași, ca nu cumva să intre în pădurea din apropiere și să dispară. O situaţie de neînchipuit, fără acoperiş, fără closete, fără nimic altceva decât ceea ce putuseră să ia din casă în momentul când maşinile Securităţii i-au ridicat și i-au dus în Bărăgan.

- Și-au săpat bordeie în pământ, pe care nu au avut cu ce să le acopere, întindeau saci deasupra, cearceafuri, fiecare ce avea, fixând colțurile cu 187

- bolovani de pământ. Au venit ploile mari, s-au umplut gropile cu apă, «•unii bătrâni şi chiar copii au murit înecaţi. Atunci li s-a dat voie să meargă în pădure, să adune crengi pentru foc și chiar să taie lemne pentru a-și acoperi bordeiele. Au fost obligaţi să meargă la o gospodărie de stat să lucreze la canalele de irigaţie, la vii, la construcţia de grajduri etc., ceea ce a fost o mare binecuvântare, pentru că inginerul-șef le dădea în schimbul muncii câte un car de paie de orez ca să-și acopere mai bine bordeiele. Anul următor au început să-și construiască din pământ casele, le acopereau cu paie de orez care luceau în bătaia soarelui și așa a apărut un sat de exilaţi, cu un aer rustic şi tradiţional, amintind parcă de satele româneşti din preajma năvălirilor barbare, în 1963, când am fost eliberat, deja o parte din bănățeni primiseră dreptul de a se întoarce în satele lor și casele lor din Viişoara rămăseseră pustii.

- Am ajuns acolo noaptea târziu. Jandarmul m-a întrebat dacă mai ştiu pe cineva, un prieten, la care să pot dormi câteva nopţi, până îmi voi curăţa casa pe care mi-o va repartiza. Nu cunoșteam pe nimeni. Jandarmul m-a dus la preotul satului, Constantin Sârbu. Nu pentru că m-ar fi cunoscut sau l-aş fi cunoscut, ci pentru că, am înțeles atunci, el primea pe oricine. Avea o căsuță din lut, cu o tindă și o cameră. Pereţii erau acoperiţi cu icoane și când a deschis ușa să mă primească, aerul mirosea a tămâie. Am înțeles că se rugase, că această casă era locuită de îngeri. Mi-a dat să mănânc ceva și după o scurtă rugăciune m-am culcat.

- Am stat cu Părintele câteva zile, până ce mi s-a repartizat o casă. Erau multe pustiite, după plecarea exilaţilor. Ca printr-o tristețe a firii, la scurtă vreme după ce ocupantul casei

pleca, se decojeau pereții, iarba creștea pe poteca ce ducea de la stradă la ușa casei și întreaga locuință respira o singurătate copleșitoare. Chiar dacă nu știai nimic, înțelegeai că este o casă părăsită. Așa arăta casa mea când, după câteva zile trăite alături de Părintele, rănile mele începeau să se vindece. Ciudat, el nu-mi ținea predici, nu mă îndemna să mă rog, nu se arăta în nici un fel a fi bigot, dar inima mea era în sărbătoare cu el. Părintele a mers cu mine să vedem casa și a observat tristețea care mă copleșea văzând tristețea casei. Mi-a pus mâna pe umăr - am simțit dintr-o dată că sunt mai tare.

- Nu te teme, mi-a spus, casa se va înveseli de îndată ce te vei muta în ea!

- Mi s-a părut că a folosit o figură de stil, o personificare sau o metaforă și m-am uitat la el cu un zâmbet, ca și cum i-aș fi arătat că-i apreciam observația poetică. Dar Părintele nu zâmbea. Avea o față luminată, privea parcă prin mine și această senzație m-a făcut să nu mă mai simt nici singur, nici trist.

- Părintele Sârbu a rostit o rugăciune de binecuvântare, mi-a spus ce-mi trebuie, unde să găsesc mătură și lucruri cu care să mă învelesc, căci nu aveam absolut nimic decât ce era pe mine și o manta ruptă. Oamenii din sat m-au ajutat. Cred că și fără prezența Părintelui m-ar fi ajutat, dar atunci am simțit că protecția lui mi-a adus un plus de simpatie din partea lor. Unii au lucrat cu mine frământând lutul cu care să lipesc casa, acolo unde căzuse lutul și varul. Alții mi-au adus un pat de la cineva plecat de curând. De la un vecin am primit paiele, peste care am pus un țol dăruit ca să nu dorm pe scândură. într-o zi aveam tot ce-mi trebuia în casă: pat, găleata de apă, cană, o farfurie, o lingură, o furculiță, lampă cu gaz și o icoană de la Părintele Constantin. De 15 ani nu fusesem așa de bogat și de liber!

- De la casele unde erau familii, mi-a venit mâncare. A doua zi m-au luat la ferma de stat să muncesc, pentru a obține paiele cu care să-mi dreg acoperișul. M-am

simțit stăpân pe casă, pe mine, pe tot ceea ce era în casa mea. Și toate lucrurile erau binecuvântate de Părintele Constantin: nimic nu era blestemat ca la închisoare, nici patul, nici lingura, nici găleata de apă. Peste toate plutea binecuvântarea lui Dumnezeu, coborâtă prin semnul crucii făcut de mâna Părintelui Sârbu.

- Să vii duminică la biserică[1], mi-a spus Părintele, despărțindu-se de mine.

- Nu era nevoie să mă invite. O biserică adevărată, cu icoane, cu miros de tămâie și cu un preot în odăjdii slujind liber, nu în taină și cu frică, așa cum erau slujbele în închisoare, era tot ce dorea sufletul meu[1].

- Văzusem biserica. Era o clădire de lut, ca oricare altă casă din sat, dar cu o mică turlă și cu un clopot. Duminică dimineaţa glasul subţire al clopotului a răsunat peste sat. Era luna mai, pomii erau în floare, aerul era răcoros și pur, iar clopotul suna vesel și pătrundea liber în urechi, fără a mai trece printre zăbrelele celulei și prin obloanele de lemn. Acum era un clopot liber, un sunet liber și o ureche liberă care îl recepta.

- Interiorul bisericii era sărac și foarte sever, aproape o biserică de catacombe. O lumină aurie intra pe fereastra dinspre miază-zi și Părintele slujea luminat de această aură. Se mișca încet, hieratic, cu vocea lui mică și domoală, asemenea unui sfânt părinte din secolul patristic. M-am așezat la strană alături de cântăreț și de ceilalți credincioși care cântau. Cântasem și eu 190 în corul bisericii din sat și ca elev de liceu.

-

-

- La sfârșit, Părintele a vorbit. Era o oarecare prudență în ceea ce spunea, știam că orice mișcare a noastră era înregistrată de poliția locală, că eram urmăriți pas cu pas, dar glasul lui cald pătrundea în inimi. Vorbea cu o dragoste și o convingere

interioară atât de puternică, încât fără să vrei te simţeai prins într-un fel de zbor spiritual și de o iubire pentru tot. Plecai din biserică, de fiecare dată, cu o iubire mai mare pentru semeni, cu un sentiment de solidaritate pentru aproapele tău și cu o binecuvântare care te însoţea toată săptămâna dacă, din cauza muncii istovitoare de la fermă, nu mai aveai timp să-l întâlnești pe Părintele Constantin, sau el, prins de grija pentru toţi, nu mai ajungea în cursul săptămânii să te întâlnească. în felul acesta zilele noastre de exil în satul Viișoara căpătau un sens purificator, o justificare împotriva absurdului în care trăiam de aproape douăzeci de ani.

- La scurtă vreme după venirea mea, au început plecările din sat. Mai întâi bănăţenii care fuseseră aduși acolo fără altă vină decât pentru faptul că erau aproape de graniţa cu Iugoslavia și puteau fi bănuiţi de relaţii cu sârbii titoiști; apoi au prins să plece cei eliberaţi din închisori, fără nici un criteriu; nu în funcţie de timpul eliberării, nu după presupusa lor importanţă, ca și cum Securitatea lucra haotic.

- Curând, Părintele Sârbu a plecat și el. Apoi, după decretul general de amnistie, se pleca masiv. în luna august, cu ultimul lot, am plecat și eu. M-am dus în Dobrogea, în satul meu. Nu era nici o posibilitate de trăit acolo. Dobrogea era total colectivizată și nicăieri nu era loc pentru mine. Am plecat la București, spre a încerca să reintru la Medicină. Nu era posibil. Am tot 191

- întrebat de Părintele Sârbu și nimeni nu știa nimic. Mă reîntorsesem la biserica din Popa Tatu, biserica la care mergeam în perioada primei mele studenţii.

- Cred că trecuseră vreo doi ani de la eliberare, când, pe bulevardul Schitu Măgureanu, l-am văzut pe Părintele Sârbu urcând încet. Veneam din spatele lui și l-am recunoscut după mersul domol, după anumite mișcări de neuitat. L-am ajuns din urmă, i-am sărutat mâna cu bucurie. într-un sens, el era acela care mă pusese pe picioare duhovnicește după ieșirea din închisoare, când eram aruncat dezorientat într-o lume pe care o râvnisem, dar care acum mi se

părea străină și ursuză.

- Cu bonomia lui mângâietoare, a discutat cu mine de parcă ne despărțisem ieri și toate câte-i spuneam despre mine le primea de parcă le-ar fi știut sau intrau în ordinea normală a lucrurilor. Am înțeles că se desprinsese aproape total de grijile lumii, că era dedicat numai misiunii sale preoțești și că toate cele ale lumii acesteia intrau în ordinea banalității. M-a chemat la biserica Sapienței.

- O să întâlnești acolo mulți dintre cei cu care ai suferit! mi-a spus.

- I-am făgăduit, dar spre rușinea mea, a mai durat câteva luni până am fost în stare să-l vizitez. Probabil că era în perioada examenelor, nu-mi mai aduc aminte. în orice caz, am ajuns la Biserica Sapienței, despre care știam numai din auzite. Am găsit o biserică plină, majoritatea fiind oameni în vârstă, foști colegi de închisoare, persoane necunoscute, dar și destul de mulți tineri. Nu era o atmosferă formală, ca la celelalte biserici, ci plutea în aer o pace și o preocupare de rugăciune mai puțin obișnuită decât în alte părți. înțelegeam

- că aceasta era acțiunea duhovnicească a Părintelui Sârbu, pe care o impunea nu prin cuvinte imperioase, nici prin mustrări frecvente, ci prin felul lui domol și cald de a fi, prin suflul de credință și dragoste ce răzbătea din întreaga lui ființă. Credincioșii m-au primit fără ostentație și fără suspiciune, fără să știe cine sunt. Ospitalitatea duhovnicească a Părintelui se transmisese tuturor. Era un fel de zumzet duhovnicesc neauzit, o fervoare pe care numai sufletul o putea prinde, o grijă pentru mântuire și de gospodărire a locașului, la fiecare credincios în parte.

- La miruit, Părintele mi-a vorbit cu căldură, fără mirare și fără reproș, ca și cum sâmbătă mi-ar fi spus să trec pe la biserică iar eu duminică am și venit.

- Avea un dar de a desființa timpul și de a anula jena celui cu care vorbea, punând totul pe planul comunicării reale și al unei înțelegeri care nu mai cere explicații.

- Am mers din când în când pe la Sapienței, la câteva luni odată și în totală neafișare. Biserica arăta tot mai frumoasă, curtea și clădirile din jur arătau că o mână și un gospodar se ocupă de ele. Apoi am întrerupt. Terminasem facultatea, eram profesor într-un cartier îndepărtat și aproape am întrerupt venirea la Biserica Sapienței. Auzisem că Părintele ar fi bolnav, dar nu am dat importanță, ca și cum lui nu i se putea întâmpla nimic.

- Apoi am aflat că Părintele a murit. Cred că m-a anunțat Părintele Voicescu. Am fost numai la priveghi. Am văzut credincioși rugându-se, mulți plângeau ca după o persoană din familie, fețele erau palide și îngrijorate, ca ale unor copii orfani care nu știau ce se poate întâmpla cu ei. Pentru mine, murea un Părinte duhovnicesc, un preot care marcase, cu blândețea și 193

- dragostea lui, începutul vieții mele de om liber, un fel de înger care stătuse mereu, cu răbdare și perseverență, neștiut de mine, lângă inima mea și despre care aflasem abia acum, când nu mai era.

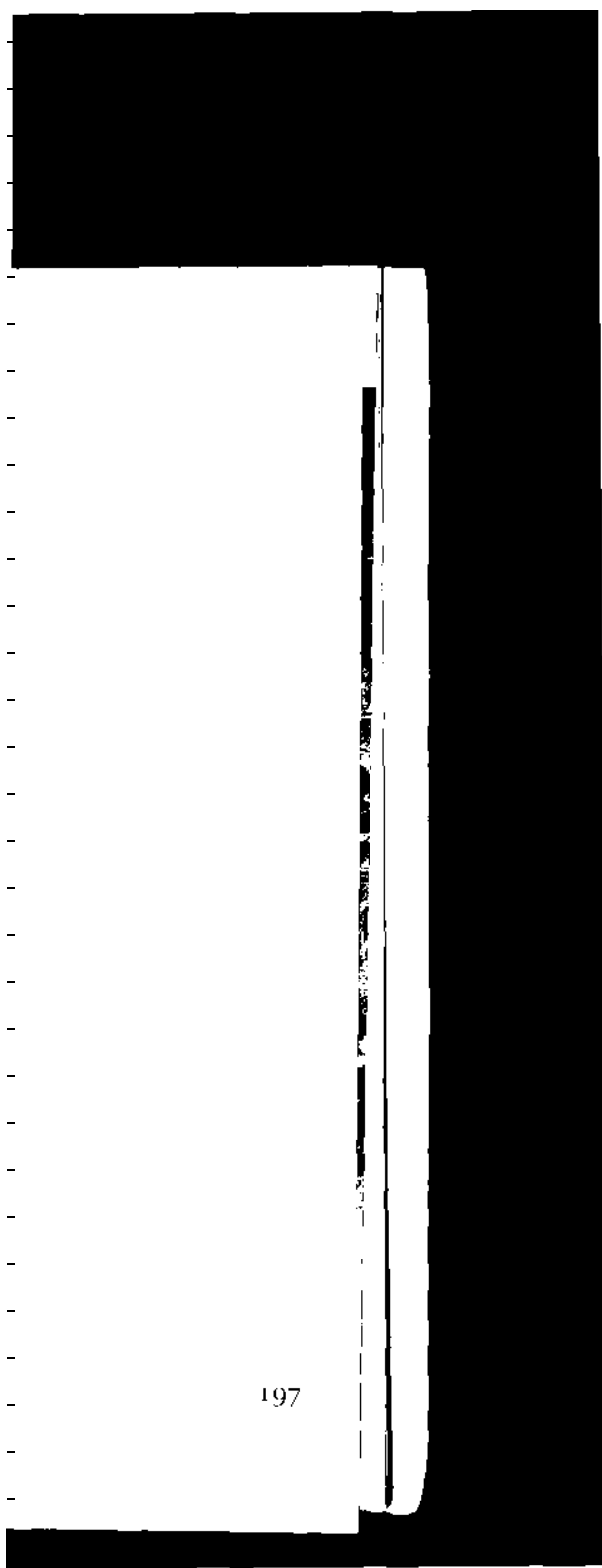
- Nu am putut merge la înmormântarea Părintelui; aveam oră la școală. De atunci până acum, m-a fulgerat câteodată gândul la Părintele, mai cu seamă după ce am intrat a doua oară în închisoare și aveam nevoie de ajutorul celor pe care îi iubisem, mă ajutaseră și puteam să-i chem acum în ajutor. De multe ori, revăzând în duh pe toți acești oameni care mă puteau întări în suferința mea, îl întâlneam pe Părintele Constantin Sârbu, cu zâmbetul lui permanent, cu o anumită timiditate, vedeam lumina care iradia de pe fața lui, câteodată discutam cu el, așa cum discutam cu mama și cu tata - mutați de mult la cele veșnice - și mă simțeam întărit. Apoi evenimentele s-au precipitat peste mine, îndepărtarea de țară mi-a răsturnat cursul vieții, dar tot mi-au rămas câțiva stâlpi morali și de referință orientativă și, printre ei, nu a lipsit nici Părintele Sârbu.

- Scriu aceste rânduri, cu pietate, cu dragoste și pace. Am o vârstă la care
- drumul spre dincolo este mereu deschis și anii, experiența, obișnuința cu
- moartea atâtora din jurul meu mă fac să privesc spre lumea Părintelui
- Constantin Sârbu cu un ochi neînspăimântat și cu o credință firească. Acolo
- ne vom întâlni și, eliberați de condițiile omenești, vom putea fi împreună fără

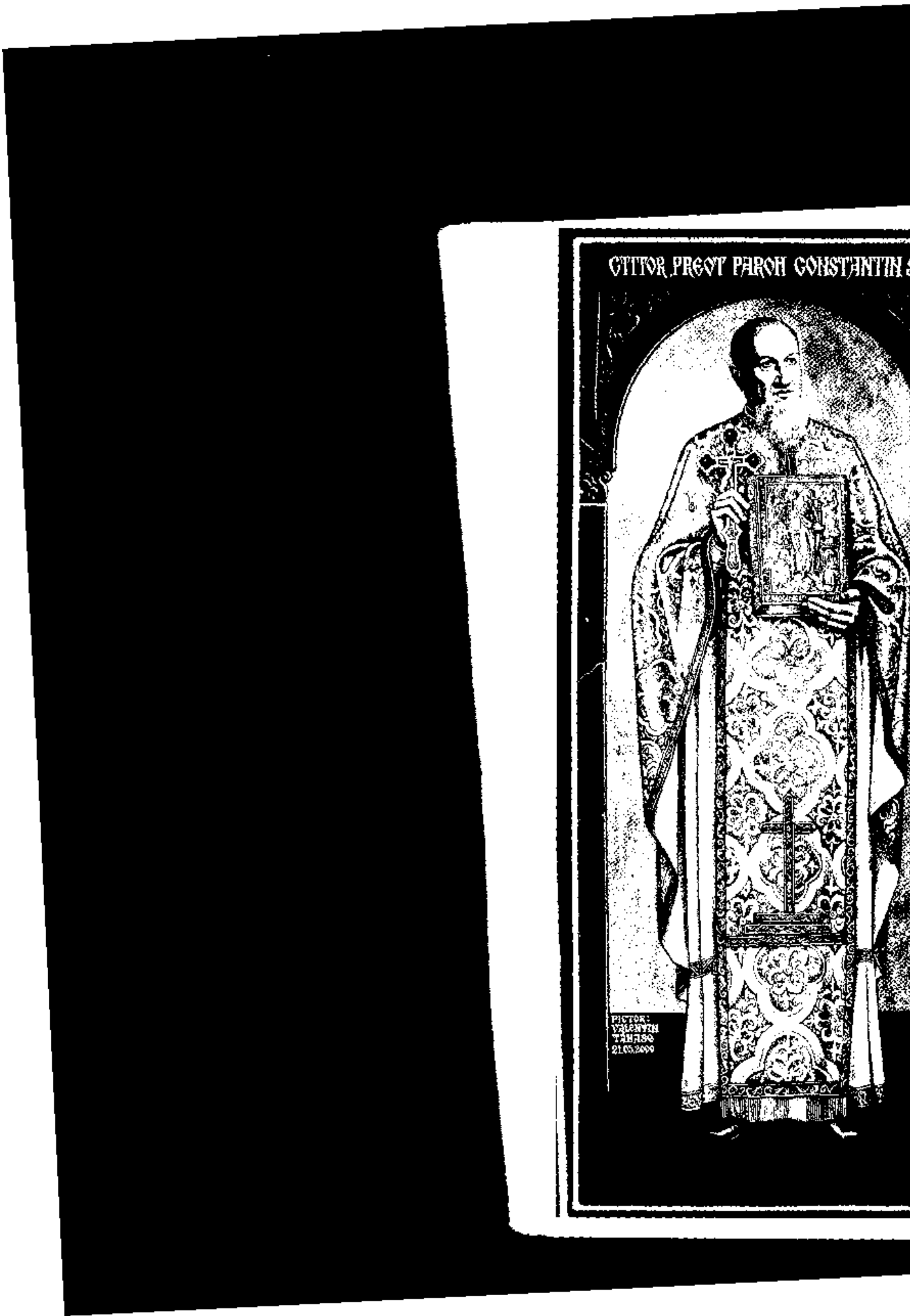
- opreliști. Și știu că bunătatea lui, caldul lui suflet va fi pentru mine un bun
- venit, așa cum a fost atunci, la Viișoara. . , ,
- Preot Gheorghe Calciu
- VOI FI *KU* VOI »E HWLO DE SUS

- documentar foto -

- Totdeauna, în toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți cu bucurie. Căci vă port în inima mea și în lanțurile mele, fiindcă voi toți sunteți părtași la același har cu mine.
- Căci martor îmi este Dumnezeu că vă doresc pe voi pe toți cu dragostea lui Hristos Iisus. (Filipeni i; 4, 7-8)

13
1

- Se spune că Dumnezeu înzestrează pe fiecare preot cu câte un dar: unii au darul vederii în duh, alții sunt buni predicatori, alții buni duhovnici sau vindecători. Uneori Dumnezeu face o minune și lasă toate aceste daruri să existe intr-un singur om, făcându-l vas ales.
- De aceea este foarte greu să redai în cuvinte momentele de excepție petrecute în preajma Părintelui Constantin Sârbu....

- Părintele Constantin Sârbu, frescă din Biserica Vergu, ctitoria sa

13
1

-

- Darul de a picura în inima fiecărui om un strop din inima, din dragostea lui, era taina puterii lăuntrice de atracţie pe care Părintele o avea faţă de oricine; este cel mai mare dar pe care îl are un conducător, mai ales un conducător de suflete. La aceasta se adăugau şi chipul şi întreaga lui prezenţă care erau lumină, armonie, bunătate, maiestate, blândeţe, inteligenţă.

1

-

-

- Dincolo de cuvinte se simțea marea și profunda iubire a Părintelui pentru cei din jur, ori asta era de ajuns. Omul nu are nevoie de nimic altceva mai mult decât de iubire. Organismul spiritual, dacă nu este şi el hrănit, se ofileşte şi moare. De organismul fizic avem cu toții grijă să-l hrănim cât mai bine, dar de unde să luăm hrană pentru suflet, când lumea este așa de aridă? Iată de ce Biserica Sapienței a fost ca o oază plină de iubire în mijlocul deşertului lumesc, oază unde găseam totdeauna hrană de pâine duhovnicească ce ne ajută să supraviețuim...

- Noi eram copiii, familia lui, de care nu s-a despărțit nici o zi decât la moarte. Avea timp totdeauna pentru noi, să ne asculte cu mult interes duhovnicesc, cu toată dragostea de care era în stare un om. Până la dânsul nu am întâlnit un preot care să iubească pe semenii lui ca pe proprii copii dati lui de Dumnezeu.

- Dumnezeu m-a lăsat pe pământ să-I slujesc Lui și oamenilor. Unii, chiar dintre cei de la conferințele preoțești, îmi spuneau că sunt exagerat în credință, că „sar peste gard”. Dar poți fi exagerat în slujirea lui Dumnezeu?...

- Mormântul Părintelui Constantin Sârbu din curtea Bisericii Sapienței

- Rugaciunea Părintelui Sârbu pentru ceasul morții

-Iisuse, Doamne Dumnezeule, Părinte al îndurărilor, mă înfățișez înaintea Ta cu inima

- Când picioarele mele reci îmi vor da să înţeleg că corabia acestei vieţi e aproape de portul său, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de minei

- Când ochii mei, întunecaţi şi tulburaţi din pricina morţii ce ameninţă, vor privi stăruitor spre Tine, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine[1].

- Când mâinile mele tremurătoare nu vor mai putea strânge crucea Ta și peste voia mea, Te voi lăsa să cazi pe patul durerii mele, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când obrazul meu galben ca ceara

va stârni frică și compătimire în cei ce se vor afla în jurul meu și când perii capului meu, scăldaţi în sudorile morţii, vor vesti că e aproape sfârșitul zilelor mele, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când urechile mele vor fi aproape să se închidă pentru totdeauna la vorbele oamenilor și se vor deschide ca să asculte vocea Ta care va rosti judecata ce nu se mai poate schimba și de care va atârna soarta mea pentru toată veșnicia, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când închipuirea mea va fi aţâţată de fantasmele înspăimântătoare și

cufundată în tristețea morții și când duhul meu, tulburat fiind de vederea fărădelegilor mele și de frica nedreptății mele, se va lupta cu îngerul întunericului, care va voi să-mi fure mângâierea, acoperindu-mi ochii ca să nu caut la îndurarea Ta și astfel să mă arunce în sânul deznădejdii, Milostive Iisuse, fie-Ți milă de mine!

- Când inima mea înăbușită de durerile bolii abia va mai bate, când va fi surprinsă de fiorul morții și zdrobită de sforțările ce le-a făcut luptându-se împotriva vrăjmașilor mântuirii mele,

Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când voi vărsa lacrimile din urmă, semnul umilinţei mele, primeşte-le ca pe o jertfă curăţitoare şi în clipa aceea înfricoşată, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când rudeniile şi prietenii mei, pătrunşi de starea dureroasă în care am ajuns, se vor aduna în jurul meu şi Te vor chema în ajutor cu atâta dragoste pentru mine, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- Când simţurile mele nu vor mai înţelege lumea cea dispărută cu totul pentru mine şi eu voi geme sub sarcina

amărăciunilor agoniei mele, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

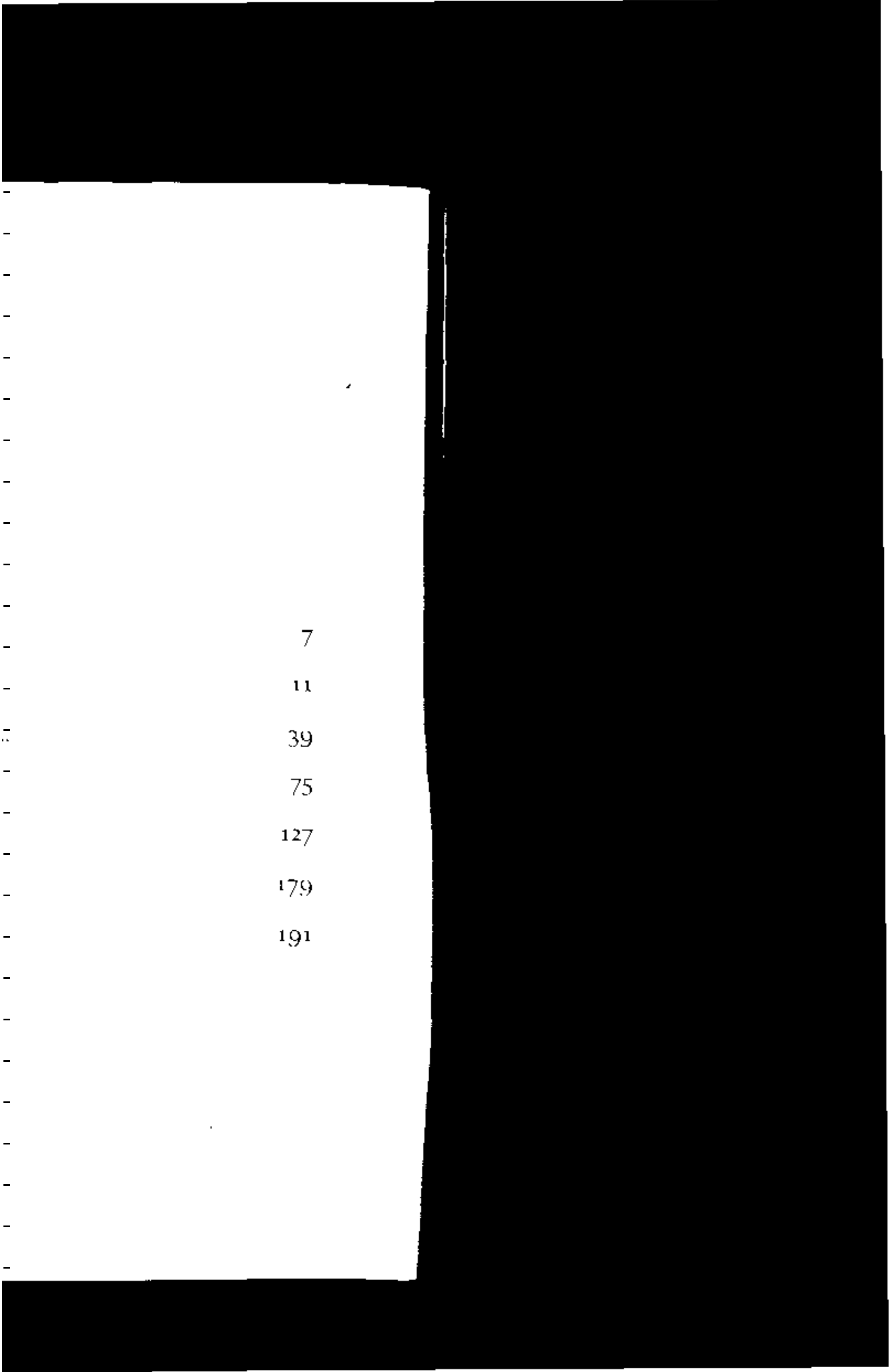
- Când sufletul meu va zice pentru totdeauna rămas-bun lumii acesteia și va lăsa trupul meu rece ca gheaţa şi fără viaţă, Milostive Iisuse, fie-Ţi milă de mine!

- In urmă, când sufletul meu se va înfățișa înaintea Ta și va vedea pentru prima oară strălucirea nespusă a Măreției Tale, nu-l lepăda de la faţa Ta, ci binevoiește a mă primi în sânul dulce al îndurării Tale, ca să cânt și eu în veci laudele Tale. Amin.

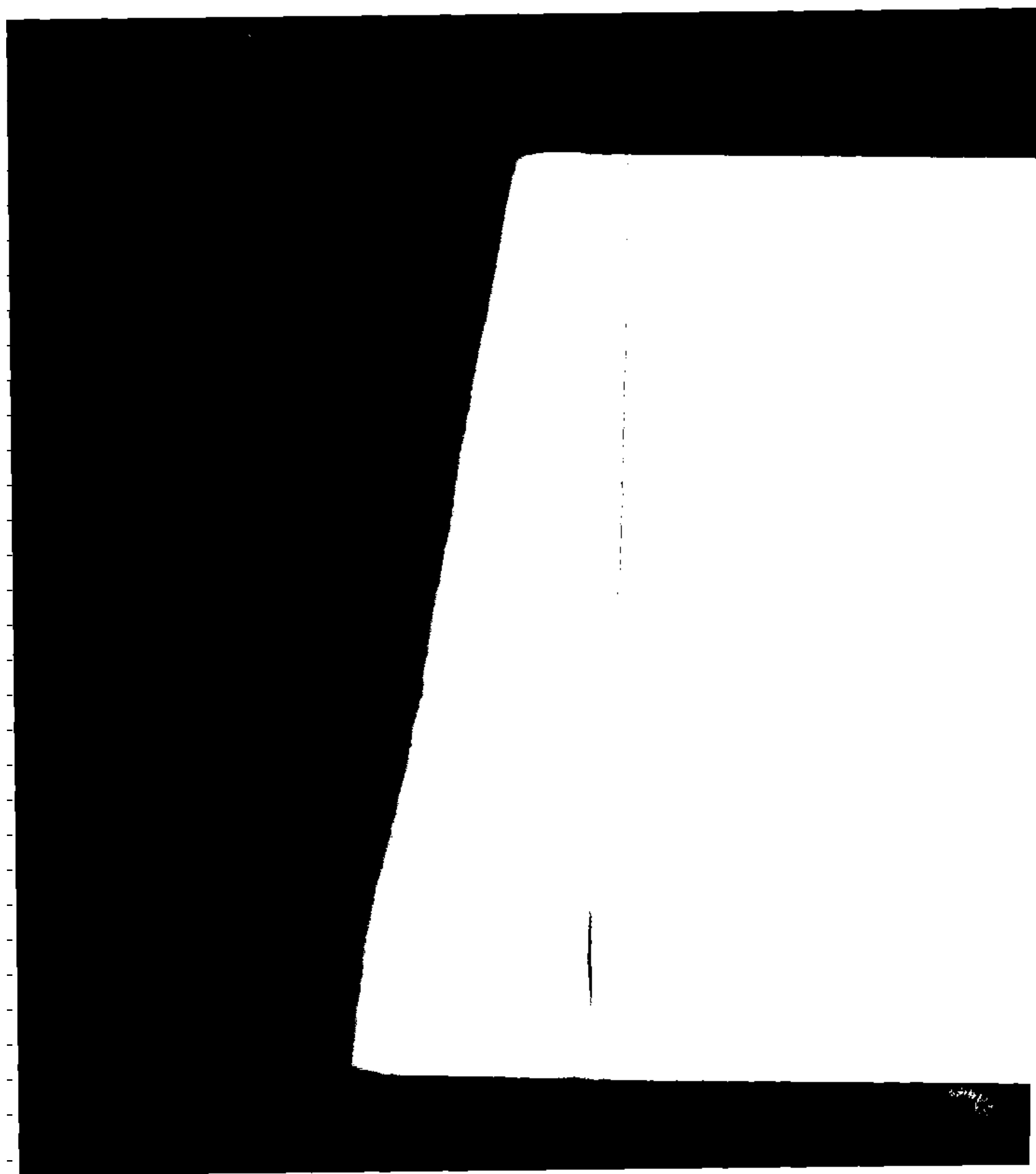
- CUPRINS

mele... înțelegeți ce v-am făcut Eu...?

- Lumina din noi...

13
1

-

-

B[illegible] încă lângă tine,

d

ar cine știe cât timp? Tot nu vrei să prețuiești acest har? Ce vei face când se va duce de la tine? Nu-L lăsa să plece, vino[1]

- Doamne Iisuse Hristoase, stau rușinat înaintea Ta și nu mai pot scoate nici un cuvânt, decât de pocăință și de rugăciune! A fost și în viața mea o vreme când Ți-am făcut lăudăroase și ușuratice făgăduințe.

Eram tânăr, Doamne, iar jertfele, catacombele și moartea pe care mă lăudam atunci că voi fi gata să le îndur pentru cuvântul Tău mi se păreau doar niște declarații înflăcărate și frumoase, care vor rămâne subiecte de cântări și de predici pe totdeauna.

- Dar când, mai târziu, a venit vremea să-mi ceri în parte adeverirea cu fapte a acelor grăbite făgăduințe de iubire și ascultare pe care Ți le făcusem, abia atunci mi-am dat seama ce preț se cerea ca să-mi respect legământul pe care îl făcusem. Oricâte momente înălțătoare am avut pe acest drum, oricât de mari biruințe și binecuvântări am cules, oricât de curajos am străbătut uneori prin întunericul acestor încercări, totuși nimic nu mi-a rămas mai puternic în minte ca simțământul că n-am fost întotdeauna și întru totul hotărât să-mi dau viața pentru Tine. Că au fost uneori momente de slăbiciune în care m-am lăsat doborât de întristare și n-am putut străbate cântând văile reci și adânci ale umbrei morții.

- Astăzi, Doamne Iisuse, inima mea este plină de sfială și de teamă, stând înaintea Ta. Sunt în viața mea nespus de multe momente în care aș fi gata să-mi dau viața pentru Tine, fără nici un regret și fără nici o dorință pământească. Dar sunt și clipe în care ceva mi se pare că mă înfioară încă și mă reține... Acest fel de clipe aș dori să nu mai fie niciodată, Doamne, în inima și în viața mea! Ci neclătinat și neînvins să-Ți pot da viața mea în orice clipă, fără laude și fără îndoieli, spre slava numelui Tău, marele meu Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos. Amin.

- Lacrima și har